

Matlieske

bij de Vierdaagse

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

MARLIESKE BIJ DE VIERDAAGSE

zie
Reinderhoff

MARLIESKE
BIJ DE VIERDAAGSE

DOOR

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

Met illustraties van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

In de Marlieske-serie zijn verschenen:

Marlieske, 2e druk

Marlieske beleeft een avontuur

Marlieske heeft een griepje

Marlieske verdient heitjes

Marlieske viert bevrijdingsdag

Marlieske op „De Meihorst”

Marlieske bij de Vierdaagse

1. Eén-nul voor Corrie

„Wij weten lekker waar het Goffert-stadion is. Wij weten lekker waar het Goffert-stadion is.” Marlieske van Vliet roept dit triomfantelijk en al maar weer. Al van verre. Vanaf het ogenblik waarop ze haar broertje Pier in de voortuin van hun vakantiehuis in Nijmegen ontdekt. Ze zit intussen op haar gemak op de bagagedrager van haar vaders fiets en laat zich prinsheerlijk voortrijden. Ja, ja, wie doet je wat?

Pier, die daarnet nog schaterde van de lach om de malle sprongen waarmee de grote, pikzwarte kater van de burenen benen maakte toen hij een beetje wild naar buiten kwam, kijkt op slag spijtig. „Echt flauw, hoor, om daar stiekem samen naartoe te gaan,” vindt hij verongelikt.

Vader Van Vliet en z'n jongste dochter zijn tot vlak voor het huis gereden. Nu remt meneer Van Vliet, zet z'n voet op de trottoirband, laat Marlieske van de fiets springen en stapt dan zelf af. „Nou moet het niet mooier worden,” zegt hij, terwijl hij z'n stalen ros door het tuinhekje rijdt, tegen het huis zet en op slot doet. „We hebben je nota bene nog gevraagd of je met ons meeging en toen wilde je niet.” Marlieske, echt sportief in haar vuurrode driekwart broek en haar witte zomertruitje, knikt ijverig. „Je zei dat je geen zin had,” frist ze Piers geheugen op.

Ja, dat heeft hij gezegd. Dat wist hij heus ook nog wel zonder dat Marlieske het hem vertelde, hoor. Zo dom is hij gerust niet. Wat dacht je nou. Maar . . . „Ik wist toch zeker niet dat jullie naar dat stadion gingen,” zegt hij dan, als moet hij zich verdedigen.

Nu lacht Marlieske en kijkt op naar haar lange vader. „Wij ook niet, hè, pap?” zegt ze dan. En weer tegen Pier: „We fietsten zo maar een beetje. En opeens, net zo leuk jô, daar waren we er.”

Pier kan dat maar ternauwernood geloven. „Dat zal wel,” zegt hij daarom een beetje smalend.

Maar nu wordt Marlieske boos. „Het is waar, hoor,” zegt ze verontwaardigd. „Wat denk je wel? Zeker dat ik je zo maar wat voorjok, hè? Nou, dat heb je dan lekker mis.”

Ba, wat doet Pier toch vervelend. Nu was zij net zo blij, omdat vader en zij dat stadion gevonden hebben en nu bederft hij haar hele plezier. Flauwe vent. „Mispunt,” scheldt ze opeens kwaad.

Maar dat laat Pier niet op zich zitten. Kun je net denken. Hij krijgt haar wel. Wacht maar. Hij maakt een diepe buiging voor z'n zusje en zegt, net iets te beleefd: „Dank u. Aangenaam. Mispunt zei u toch, hè? Een naam die wel bij u past, dunkt me.”

De rakker. Hij doet net of Marlieske zich aan hem heeft voorgesteld en haar eigen naam genoemd heeft.

Vader moet daar eigenlijk hartelijk om lachen. Zo'n bijdehante kraai ook. Maar hij laat het niet merken. Nee, hij houdt z'n gezicht in de plooi, schudt misprijzend z'n hoofd en zegt: „Foei, dat jullie nu om zo iets ook al kibbelen. En dat nog wel in de vakantie.” En streng: „Het moet uit zijn, hoor. Begrepen?”

„Nou ja, die Marlieske ook altijd.”

„Nou ja, die Pier ook.”

Ze zeggen het als uit één mond, Pier en Marlieske. En dat klinkt zo grappig, dat ze ook allebei tegelijk beginnen te lachen. En dan is de vrede meteen weer getekend. Natuurlijk. Je kunt toch zeker niet aan 't ruzie maken blijven. En ze menen het immers ook nog geen van tweeën zo erg.

Vader gaat naar binnen. Die kinderen! Zo nu en dan zou je er beslist apen mee vangen.

Pier en Marlieske blijven samen in de tuin „Waar is dat stadion eigenlijk?” vraagt Pier nu.

Marlieske trekt gewichtige denkrimpels in haar voorhoofd. Ja, hoe moet ze dat Pier nu zo gauw uitleggen. „We gingen bij de St. Annastraat linksaf. Dat viaduct over, weet je wel?” begint ze dan. En, als moet ze hem er toch nog 's van overtuigen dat ze heus niet stilletjes zonder hem naar het Goffert-stadion op zoek zijn gegaan: „We wilden die buurt daar gewoon 's een beetje verkennen.”

Pier knikt. Hij wil dat nu heus wel geloven. „En toen?” vraagt hij dan een tikkeltje ongeduldig.

„Nu, we fietsten een heel eind rechtuit,” gaat Marlieske verder.

„En toen zo maar ergens lukraak rechtsaf. Weer een heel eind. Nou ja, en toen waren we er opeens.” En eerlijk: „Misschien zijn we ook nog wel 's een keer rechts- of linksaf gegaan, hoor. Dat weet ik echt niet meer precies.” En met een guitig snuitje: „Ik liet me maar lekker rijden, hè?”

Nu lacht Pier. „Natuurlijk. Een luiwammes ben je. Dat wisten we al lang,” plaagt hij.

Marlieske kan best tegen een plagerijtje. Ze lacht er hartelijk om. „Als je dat maar weet,” zegt ze dan.

Maar Pier vergeet het stadion intussen niet. „Is 't ver hier vandaan?” vraagt hij daarom nu.

„Een behoorlijk eind,” vindt Marlieske grote-mensachtig.

„O,” zegt Pier alleen. Of eigenlijk gromt hij dat. Hij kan het opeens toch weer niet goed uitstaan dat Marlieske dat Goffert-stadion nu eerder gezien heeft dan hij. Ze is per slot twee jaar jonger dan hij. Ze mag hier in Nijmegen niet eens zelf fietsen van vader en moeder. Hij wel hoor. En . . .

Het lijkt wel of Marlieske voelt wat hij denkt. Ze zegt tenminste vlug: „Och jô, wat geeft het. Vanavond zie jij het immers ook.” En wijs: „Wees maar blij dat vader nu alvast weet hoe we er moeten komen. Hoeven we vanavond niet te zoeken en te vragen. Dan zijn we er lekker veel gauwer. Ik heb er een zin in, jô! 't Wordt vast prachtig met al die vlaggen en al die muziek.” Marlieske maakt alvast een luchtsprongetje van voorpret.

Pier vast er ook reusachtig op. 't Vorig jaar, met de drieënveertigste vierdaagse, had Herman, die erg veel aan de wandelsport doet, het er aldoor al over dat hij dit jaar als het kon mee wilde lopen. Alles wat de kranten erover schreven las hij. En de hele familie moest de plaatjes die erbij stonden bekijken. Die van de vlaggenparade in het Goffert-stadion herinnert hij zich nog best. Die van de Belgische parachutisten die in de Ooypolder sprongen trouwens ook. 's Middags gebeurde dat. Dit jaar niet. Jammer. Het lijkt 'm machtig om zo iets te zien. Maar die vlaggenparade moet ook geweldig zijn. Nou, reken maar. Ja, hij heeft er ook reuze veel zin in. En eigenlijk heeft Marlieske gelijk. Nu kunnen ze er vanavond regelrecht naartoe rijden. Linea recta zou Herman zeggen. Dat is een groot voordeel. Want reken maar dat het druk zal worden. Nou. „Ik heb een heleboel handtekeningen,” vertelt hij dan opeens.

„Echt?” Nu is het Marlieskes beurt om een tikkeltje jaloers te zijn. „Van wie?”

Pier vertelt dat maar wat graag. „Van allerlei mensen die de vierdaagse gaan lopen,” zegt hij. En geestdriftig: „Eén had het cijfer 22 op het lint van z'n vierdaagse-kruis, meid.”

„Tweeëntwintig,” zegt Marlieske met het nodige ontzag in haar stem. „Die heeft de vierdaagse dus al tweeëntwintig keer gelopen.” Ze heeft er wel een beetje verstand van. Vlak voor de vakantie heeft zij de avondvierdaagse voor de jeugd bij hen in de stad meegelopen. Een mooie medaille heeft ze daarvoor gekregen. Prachtig. Met een

lint. Maar er waren ook kinderen die een drie of een vier kregen om op dat lint te spelden. Dat betekende dat die 'm toen al drie of vier keer gelopen hadden. Dat gaat zij ook proberen. Vast. En andere wandeltochten wil ze maken. Ze wil zien een bord vol medailles te krijgen. Net als Herman heeft. Die heeft er een hele bende. En mooie! Nou!

Pier knikt intussen hevig. „Ja, en dat was ook nog wel een mevrouw,” vertelt hij er dan bij als klap op de vuurpijl. „Geweldig, hè?”

„Nou,” zegt Marlieske uit de grond van haar hart. „Tweeëntwintig keer. Een mevrouw. Geweldig.”

„Nou, hè?” zegt Pier dan nog eens. En hij kijkt daarbij zo trots, als droeg hij zelf dat hoge cijfer op z'n blouse. „Ik heb ook mensen gezien met 14 en 18 op hun lint,” vertelt hij dan.

„Nou, dat vind ik ook reusachtig,” zegt Marlieske. „Ja, hoor.” En dan denkt ze opeens weer aan de handtekeningen. „En hebben al die mensen hun namen nu in jouw boekje gezet?” vraagt ze.

Pier knikt blij. „Ja, en ook een hoop soldaten, meid. Belgen en Zwitsers en Schotten.” En grinnikend: „Die Schotten hebben rokjes aan, jô. Van Schotse ruiten. Loop je toch ook voor gek.”

Maar dat is Marlieske niet met haar broertje eens. „Helemaal niet,” vindt ze. „Vader en ik hebben er ook een paar gezien. Ik vind het juist leuk staan.” En eigenwijs: „Die dragen ze daar allemaal, jongen.”

Pier snuift verachtelijk. „Dat zal wel. Nu, zij liever dan ik, hoor. Het lijken wel meisjes.”

Daar gaat Marlieske maar niet op in. Als jongens zo beginnen.

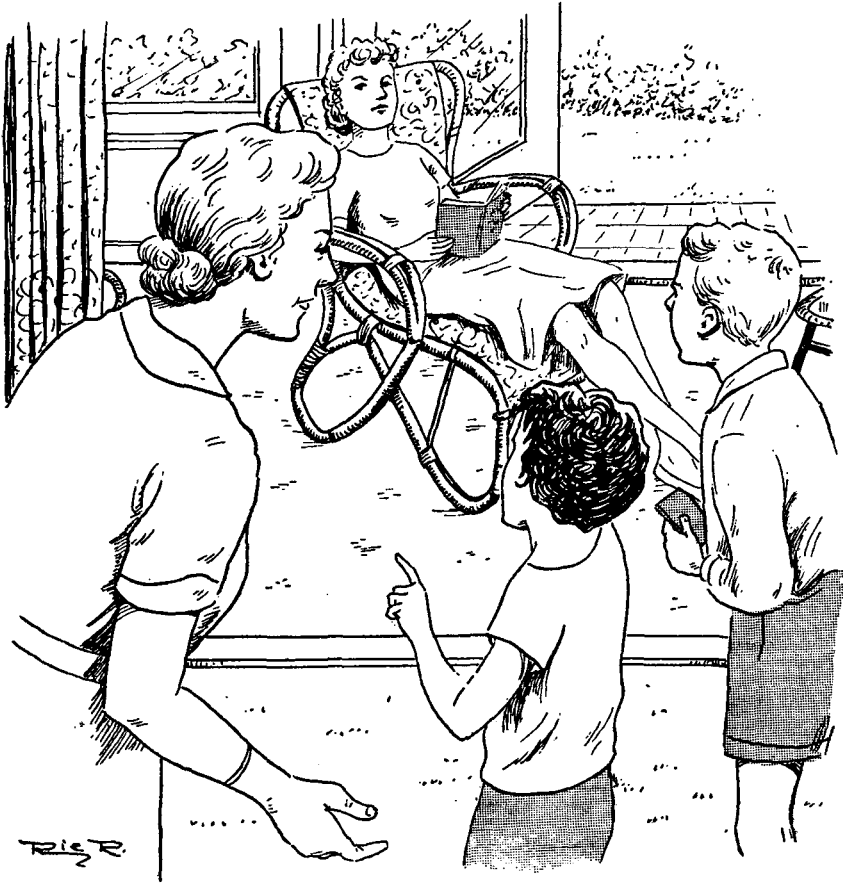
„Laat je boekje 's zien,” zegt ze alleen.

„'t Is binnen. Kom maar mee.”

Vader heeft daarnet zeker gedacht dat Pier en Marlieske achter hem aan zouden komen. Hij heeft de voordeur tenminste op een kier laten staan. Pier kan 'm zo openduwen en stapt de vestibule in. Marlieske volgt 'm op de voet.

Een enig huis hebben ze hier, vindt ze. Een gezellige suite. Een heerlijk lichte serre. Een flinke achtertuin. En overal boeken. Ook op de slaapkamers boven. Jongensboeken. Meisjesboeken. Boeken voor grote mensen. Voor elk wat wils. Ze hebben het echt getroffen. Dat vinden ze alle zes: vader, moeder, Herman, Corrie, Pier en zichzelf.

Piers boekje ligt in de serre op de vensterbank. Hij pakt het eraf, maakt het open en zoekt even. „Kijk,” wijst hij dan trots naar een bladzijde vol onleesbare namen.

Marlieske bekijkt ze met de nodige aandacht. „Enig. En wat een boel,” verzucht ze dan bewonderend.

„Ik heb er nog meer.” Pier slaat de bladzij om. En dan nog een.

„Oóó, wat veel.” Marlieske weet gewoon niet wat ze ziet. „Maar ik wil ze ook hebben. Ik ga er ook naartoe,” zegt ze dan opeens vastbesloten. En terwijl ze naar haar moeder, die net met de thee binnenkomt, loopt: „Mam, hebt u ook een klein boekje voor me?”

„Een boekje?” herhaalt mevrouw Van Vliet. Ze zet juist voorzichtig de theepot op het al brandende waxinelichtje. „Wat voor een boekje, puk?”

„Och, om handtekeningen in te verzamelen.” Corrie, pas overgegaan naar de derde klas van de ulo, zegt dit minachtend, nog voordat

Marlieske zelf kan antwoorden. Heel de middag heeft ze lui onderuitgezakt in een verrukkelijk lage rotan stoel in de serre zitten lezen. Nu voelt ze zich bepaald plotseling geroepen om zich met de zaken van haar broertje en zusje te bemoeien. „U moet het Marlieske niet laten doen, moeder,” laat ze erop volgen. „Echt niet. Die mensen worden gewoon belegerd door al die kinderen. Ik ben vanmorgen de stad immers even in geweest en toen heb ik het al wel gezien. En daar op dat plein met al die vlaggen, waar we gister langs kwamen toen we naar de kerk gingen, nu, daar was het helemaal bar.”

Pier en Marlieske kijken hun plotseling zo spraakzame zus een ogenblik min of meer onthutst aan. Maar dan komen ze als bij afspraak tegelijk en zeer eensgezind tegen haar in 't geweer. „Och meid, waar bemoei je je mee,” begint Pier beledigd. En kwaad: „'t Is gewoon de kift, hè, omdat je ze zelf wel graag zou willen hebben en er niet om durft te vragen.”

Corrie heeft immers zelf ook een handtekeningenverzameling. Ze moet gerust niet denken dat hij dat vergeten is. En Marlieske zegt vinnig: „Moeder vroeg iets aan mij, hoor, en nièt aan jou. En ik kan heus zelf wel antwoord geven. Dat hoef jij niet voor me te doen. Eigenwijzerd. Poeh.”

Zo, daar kan ze het voorlopig mee doen. En nu gaat moeder haar jongste twee ook nog helpen. Tenminste... Eerst krijgen Pier en Marlieske een klein standje. „Niet zo lelijk tegen jullie zus doen, jongens,” zegt ze. „Foei. Jullie moeten vriendelijk tegen elkaar zijn.” Maar dan komt Corrie aan de beurt. Want ze gaat verder: „Maar Marlieske heeft gelijk, Corrie. Ik vroeg haar iets en niet jou. Jij vindt het ook niet prettig als een ander ongevraagd voor jou antwoordt.” En terwijl ze de kopjes op de theewagen begint uit te zetten, rustig: „Ga jij nu maar mooi weer lezen. Ik red me wel met de kinderen.”

De kinderen. Zo worden Pier en Marlieske vaak samen genoemd thuis. Ook weleens de kleintjes. Maar wie dàt zegt in hun bijzijn is nog lang niet jarig. De kleintjes. Poeh. Dat willen ze nièt meer zijn, hoor. Als je ook bijna negen en elf jaar bent. De kinderen, dat gaat nog, maar de kleintjes. Nee, hoor, dat nemen ze niet. Kun je net denken.

Pier gnuift. Lekker. Net goed voor Corrie, denkt hij wraakzuchtig. Moet ze ook maar niet zo bemoeiallerig doen.

Corrie trekt haar schouders op en zet een verongelijkt gezicht. Moeder moet vooral maar partij trekken voor die twee apen. Ze worden bij de dag eigenwijzer en brutaler. Ze bedoelt het toch zeker goed. „Als ze handtekeningen willen verzamelen, moeten ze ze van bekende

mensen zien te krijgen,” kan ze toch niet nalaten nog te zeggen.

„Dat is de moeite waard. Maar dit . . .”

„O ja, van die zangeres die dat Duitse liedje zo snóezig zong,”
sart Pier nu op een meisjesachtig-aanstellerige toon. „En van die
schrijfster, die zulke éne meisjesboeken schrijft, ha?”

Moeder verbijt maar met de grootste moeite een lach. Zo precies
als hij Corrie en haar vriendinnen in een aanstellerige bui ook na-
bawwt.

Marlieske schatert het uit. Prachtig vindt ze dit. Hoe kàn Pier die
meisjes zo goed nadoen.

Maar Corries ogen schieten vonken en helemaal niet jongedames-
achtig scheldt ze: „Akelige, nare blagen zijn jullie. Tuig. Daar dan.”

En dan is daar opeens vaders zware stem vanuit de voorkamer:
„Hé, hé, maak het een beetje, zeg.”

Och heden, zit vader daar? . . . Daar had Pier helemaal geen erg in.
Anders . . .

Hij is opeens stil. Corrie zegt ook niets meer. Maar Marlieske, zich
van geen kwaad bewust, wijst naar Piers boekje, dat hij nog steeds in
z'n hand houdt en heel gewoon zegt ze: „Zo'n boekje bedoel ik, mam.”

Moeder kijkt ernaar. Het is een dun notitieboekje. Een dingetje van
een dubbeltje. Thuis heeft ze er in de regel wel een paar van dat
soort in voorraad. De kinderen vragen zo vaak 's om een boekje voor
het een of ander. Maar hier . . . Je kunt ten slotte niet alles mee-
nemen naar je vakantieoord. „Nee, ik heb er hier niet één,” zegt ze
daarom. „Maar je mag er eentje kopen, hoor.” Ze pakt meteen haar
portemonnee, grabbelt er even in en drukt Marlieske dan een geld-
stukje in haar hand. „Asjeblijft, jongedame. Ga er maar gauw een
halen,” zegt ze vriendelijk.

„Fijn. Hiep hoy.” Marlieske danst van plezier.

Moeder kijkt lachend naar haar jongste. Zo blij als die Marlieske
toch zijn kan. „Maar op tijd thuis zijn, hoor,” waarschuwt ze dan.

„Denk eraan: vijf uur. En geen minuut later.”

„Ja, mam.” Marlieske belooft het prompt. „Ga je mee, Pier?” vraagt
ze dan. Ze is al bij de kamerdeur.

„Ja, dadelijk,” antwoordt Pier. „Eerst nog even een koekje. Dat
krijgen we toch, hè, mam?” Dit laatste vleiend.

Z'n moeder pakt het koekjeströmmeltje al en houdt het hem voor.
„Asjeblijft, lekkerbek,” lacht ze. „Blief je misschien ook eerst nog
een kopje thee?”

Marlieske staat gewoon te trappelen van ongeduld. Ze wil weg. Zo
vlug mogelijk. 't Is zó vijf uur. En ze moeten eerst dat boekje nog

gaan kopen. Die Pier met z'n koekje. En dan zeker ook nog thee. Warme thee. Eer hij die op heeft. Nee. Zij . . . „Nee, hoor. Dat duurt veel te lang,” zegt ze resoluut.

„Ik dacht dat moeder iets aan Píer vroeg,” komt Corries stem nu effen, met enkel veel nadruk op Pier, vanuit de serre.

Marlieske kijkt daar even beduusd van. Maar Pier schatert: „Die zit, Marlies. Eén-nul voor Corrie. Eerlijk is eerlijk.”

Dan lacht Marlieske ook. En royaal geeft ze toe: „Ja, hoor, gelijk heb je. Eén-nul voor onze Corretje.”

Dan hollen ze samen weg.

2. “To a nice little girl”

Natuurlijk vergeten ze toch hun tijd, Marlieske en Pier. Pas als ergens een klok vijf uur slaat, bedenkt Pier met een kleine schrik dat ze op ditzelfde ogenblik thuis hadden behoren te zijn. Hij rent naar Marlieske, die een eindje verderop net met een stralend snuitje haar boekje van een stoere Canadees, die er z'n handtekening in gezet heeft, in ontvangst neemt. „Meid, kom mee. We zijn te laat,” zegt hij vlug. Onderwijl pakt hij haar bij haar arm en trekt haar zonder complimenten mee.

Marlieske is er gewoon beduusd van. Ze loopt al eer ze er eigenlijk erg in heeft. Maar dan dringt het opeens tot haar door dat het plotsklaps afgelopen is met het handtekeningen verzamelen. Ze zijn op weg naar huis en ze heeft die aardige Canadees nog niet eens bedankt. Dat is me nu toch ook wat. Op hetzelfde moment blijft ze stokstijf staan, keert zich om en roept met haar zonnigste gezicht: „Heel hartelijk bedankt, hoor, meneer.”

De Canadees heeft hen nagekeken. Nu wuift hij naar haar en lacht breed.

Marlieske knikt 'm nog eens toe. Dan kijkt ze met een voldaan snoetje naar Pier, die haar nog steeds, als is hij een politieagent die haar moet opbrengen, bij haar arm vasthoudt en haar ongeduldig probeert mee te sleuren. En tevreden zegt ze: „Nu heb ik hem tenminste toch nog bedankt.” En een tikkeltje verwijtend, omdat het

per slot Piers schuld is dat ze dat bijna vergeten had: „Dat hoort toch zeker zo.”

„Natuurlijk hoort dat zo,” geeft Pier grif toe. „Maar wij horen ook om vijf uur thuis te zijn. Als je dat maar weet.” Hij holt alweer en Marlieske rent nu zonder verder tegenstribbelen mee. Pier heeft gelijk. Ze moeten vroeg eten, omdat ze naar de vlaggenparade gaan. Stel je even voor dat ze nu voor straf niet mee mogen. Dat zou toch ook... Maar nee, zo'n verschrikkelijk strenge straf geven vader en moeder niet. Vast niet. Nee. Maar ze moeten nu toch wel zien zo vlug mogelijk thuis te komen.

Ze doet er nog een schepje bovenop. Zo houdt ze Pier, die al heel wat langere benen heeft dan zij, prachtig bij.

Hijgend van het hollen komen ze tien minuten later thuis. Ze tref- fen het. Moeder heeft oponthoud gehad en de tafel is nog niet eens klaar. Zonder iets te zeggen of te vragen, beginnen Pier en Mar- lieske dadelijk ijverig te helpen. Ze zetten bekers bij de bordjes, halen melk uit de kelder, boter, kaas, vleeswaren.

Moeder kijkt naar de klok en geeft vader dan lachend stilletjes een knipoogje van verstandhouding. Kijk me die twee hun best eens doen om hun te laat komen weer een beetje goed te maken, betekent dat.

Vader knipoogt terug. En hij praat met geen woord over hun te laat thuis komen. Nee, hij zegt zielstevreden: „Heerlijk dat jullie moeder zo flink helpen. Moeder heeft zich een beetje verlaat, zie je.” En olijk: „Jullie komen voor mij prachtig op tijd. Anders had ik moeten helpen, snap je.”

Hoor me nu die vader toch 'r eens aan. Ze krijgen een pluimpje in plaats van een standje. Je kunt wel merken dat het vakantie is, hoor, want anders... Nou. Prachtig op tijd, zegt de pieps nota bene. En dat, terwijl ze wel tien minuten te laat zijn. Marlieske en Pier zeggen niets, maar ook zij knipogen tegen elkaar. Boffen zij even.

Intussen werken ze volijverig door. In een mum van tijd is heel de tafel gedekt. „Moet er nog meer komen, mam?” vraagt Marlieske dan, terwijl ze haar ogen als een echt klein huisvrouwkje in de dop nog eens spiedend over de hele tafel laat gaan.

Moeder doet hetzelfde. „Nee, hoor, meiske. Dank je wel. Alles is keurig in orde,” prijst ze even later. „Ik zal de melk inschenken. Roep jij de anderen alvast maar. Dan gaan we gauw aan tafel.”

Herman en Marlieske zitten het eerst. Marlieske pakt haar hand- tekeningenboekje nog gauw even en kijkt er nog eens in. Ze is best tevreden. Twee bladzijdjes heeft ze al helemaal vol. En op de der- de heeft die vriendelijke Canadees z'n handtekening gezet. Wat een lange naam heeft die. Van één..., drie..., zes, zeven woorden maar eventjes. Asjeblieft. Zeker een heel deftige meneer.

„Wat heb je daar?” vraagt Herman dan opeens.

„Handtekeningen,” vertelt Marlieske meteen trots.

„Mag ik ze 's zien?” Herman steekt z'n hand al naar het boekje uit.

„Gerust, hoor.” Marlieske geeft het hem dadelijk. „Moet je die laat- ste 's bekijken,” zegt ze. „Wat een lange naam is dat, hè? Vast van een heel deftige meneer, denk je ook niet?”

Herman bestudeert de lange naam en dan schatert hij opeens van de lach. „Een deftige meneer. Haha. Weet je wat daar staat? „To a nice little girl. Roy King.” En weet je wat dat betekent? „Voor een aardig klein meisje. Roy King.” Die meneer heeft helemaal geen lange naam. Juist een korte. Hij heet gewoon Roy King. Roy Koning zouden wij hier in Nederland zeggen.”

Marlieske heeft met gespitste oren zitten luisteren. „Voor een aardig klein meisje,” herhaalt ze nu. En dan vraagt ze verrukt: „Staat dat er echt, Herman?” Ze is niet in het minst teleurgesteld nu haar Canadees geen deftig heer blijkt te zijn. En evenmin is ze beledigd door Hermans gelach. Nee. Als hij knikt, verzucht ze blij: „Wat enig. Ik vond het meteen al zo’n aardige meneer, weet je. Dit vind ik nog veel en veel leuker dan een heel lange naam. Och heden, ja.”

Ze gaat naast Herman staan en laat zich woord voor woord aanwijzen en voorzeggen. Een paar maal. „To a nice little girl. Roy King. To a nice little girl. Roy King.” Als de anderen aan tafel komen kan ze het nazeggen. Wat ze natuurlijk prompt doet. Geestdriftig roept ze: „Mam, pap, Corrie, Pier. Kijk ’s wat hier staat. To a nice little girl. Roy King. Dat heeft een Canadees in mijn boekje geschreven. En het betekent: Voor een aardig klein meisje. Roy King. Is ’t niet enig?”

Ze moeten het allemaal zien en lezen. Ja, hoor, het staat er werkelijk.

„Asjeblijft. Jij kent dus al Engels ook,” zegt vader en hij doet heel verrast. En dan tegen moeder: „Wist jij dat onze jongste dochter zo knap was, mam?”

„Ikke niet, hoor,” lacht die. En tegen Marlieske: „Ik ben werkelijk een beetje trots op je, puk.”

„Maar als die Canadees geweten had dat je in werkelijkheid een kleine kattenkop bent, had hij het er natuurlijk niet in gezet,” plaagt Herman nu.

Corrie lacht. „Nee, vast niet. Dan had hij er natuurlijk in gezet: „To a little cat,” helpt ze mee. Corrie kent ook Engels. Wat dacht je nou. En boos om wat Pier en Marlieske vanmiddag allemaal tegen haar gezegd hebben is ze al lang niet meer. Daar denkt ze al niet eens meer aan. Natuurlijk niet.

Pier heeft het grootste plezier. „Dat betekent zeker: voor een kleine kat,” grinnikt hij nu.

Herman geeft ’m een beste klap op z’n schouder. „Goed zo,” prijst hij. „Mensen, onze Pier kent Engels zonder dat hij het geleerd heeft. Is dat even een knappe bol. Echt een jongetje om trots op te zijn, vinden jullie ook niet?”

Pier voelt zich op slag voor de gek gehouden. „Och vent, vlieg op,” zegt hij daarom kwaad.

Hè, dat is nu jammer, denkt Marlieske. Alles was juist zo fijn en nu . . . Ze kijkt Pier aan en maakt een veelbetekenend gebaar met haar hoofd. „Laat je toch niet op stang jagen, jô,” zegt ze. „Het is toch zeker maar een plagerijtje. Ben je dwaas? Mij krijgen ze niet op de kast, hoor. Wat dacht je nou. Zouden ze wel willen. Niks, hoor.” Nee, Marlieske krijgen ze vanmiddag niet uit haar humeur. Daarvoor is ze veel te blij. Ze glundert. Het is of ze die soldaat Roy King weer voor zich ziet en trouwhartig vertelt ze: „Het was toch zo’n aardige meneer.” En om Pier er weer bij te halen, laat ze erop volgen: „Hè, Pier?”

Maar die . . . Nee. „Net zoals de anderen,” vindt hij koud. „Gewoon vriendelijk. Maar dat waren ze allemaal. Ik heb niets bijzonders aan hem gezien, hoor.”

Pier is een beetje jaloers, omdat Marlieske zo iets aparts in haar boekje heeft staan en hij niet. Moeder voelt dat meteen. Daarom zegt hij niet royaal: „Ja, hoor, het was een heel aardige man.” Moeder kent dat knaapje wel. Jammer, denkt ze nu op haar beurt. Hij is natuurlijk ook nog maar klein, maar ’t blijft toch echt jammer.

„Nou, maar al zag jij het dan niet, Pier, hij wàs toch wel extra vriendelijk, vind ik,” zegt ze daarom. „Anders had hij niet zo iets aardigs in Marlieskes boekje geschreven. Dan had hij er zich wel met z’n naam alleen afgemaakt. Zo vlug mogelijk. Net als al die anderen. Denk je ook niet?” Ze kijkt Pier daarbij heel eventjes recht in z’n ogen. Pier slaat de zijne dadelijk neer, mompelt iets onverstaanbaars en krijgt een kleur. Dat moeder nu ook alweer doorheeft dat hij . . . Moeder merkt ook altijd alles. Nu ja, hij zou ook best zo’n soort zinnetje in z’n boekje willen hebben. En . . .

„Misschien heeft hij een dochttertje van Marlieskes leeftijd,” bedenkt Corrie nu opeens. „Misschien deed ze ’m daaraan denken.”

Moeder knikt. „Ja, dat kan best.”

Maar nu zegt Pier heel beslist: „Nee, dan een zusje. Hij was nog veel te jong om al zo’n groot dochttertje te kunnen hebben.”

Vader lacht fijntjes. „Je hebt ’m dus toch wel goed bekeken, Piere-wiet,” stelt hij vast. En dan: „Maar mensen, ik meende dat we vanavond naar de vlaggenparade zouden gaan en dat jullie al voor zessen de deur uit wilden om een goed plaatsje in het stadion te krijgen. En . . .”

Alle ogen gaan geschrokken naar de klok. Al bijna halfzes. Het is toch . . . Vader hoeft helemaal niet te zeggen dat ze stil moeten zijn,

omdat ze gaan beginnen, zoals anders in de regel. Eigener beweging vrouwen ze allemaal ogenblikkelijk hun handen en sluiten hun ogen. Dan bidt vader.

De familie Van Vliet eet zo vlug als ze het misschien nog nooit eerder gedaan heeft. Eigenlijk is het maar een heel ongezellige boel. Er valt bijna geen woord. Op z'n hoogst een vlug: „Wil je me de appelstroop even aangeven?” Of: „Mag ik de kaas even van u hebben, moeder?” Maar daar blijft het bij. Zelfs Marlieske hoor je niet. En dat zegt wat.

Moeder is het eerst klaar. Ze kijkt haar nog ijverig etende man en kinderen 's aan en begint dan te lachen. „Wat een rust,” zegt ze. „En dat in huize Van Vliet. Het is gewoon weldadig.”

Vader heeft ook genoeg gehad. Hij legt z'n mes en vork netjes op z'n bordje: „Katjes die muizen mauwen niet, moeder, dat zie je maar weer,” zegt hij dan met een knipoogje naar haar.

Maar dat kan Corrie niet op zich laten zitten, vindt ze. Hier moet ze even op ingaan. „Dat zegt u ook pas nu uzelf klaar bent,” stelt ze tussen twee happen door vast.

„Natuurlijk,” geeft vader grif toe. „Wie vergelijkt zichzelf nu met een kat?”

„Nee, dat doen liefhebbende vaders hun kinderen alleen maar,” zegt Herman daar prompt bovenop. En quasi-edelmoedig: „'t Geeft niet, hoor. We blijven toch familie, hè, wat u?” En als voor zich heen, droog: „Maar katten hebben, meen ik, altijd toch nog een kater tot vader en een kat tot moeder. Waaruit volgt dat . . .”

Er gaat een gejuich op. „Goed zo, Herman,” roept Corrie. En Pier schreeuwt: „Toe maar, Herman. Toe maar.” Hij slaat intussen op z'n knieën van de pret. Zo prachtig vindt hij dit.

Maar Herman hoeft er niets meer aan toe te voegen. Een goed verstaander . . .

Vader Van Vliet houdt al quasi-benauwd z'n handen voor z'n oren. „Jô, schei uit,” begint hij dan. „Wat ben jij nog akelig helder op de late middag. Ik . . .”

Maar moeder lacht: „Stil vader, die kinderen moeten eten. Je mag ze niet zo afleiden en aan 't praten maken.”

„Ik geloof anders dat jij begonnen bent,” doet vader nu verongelijkt.

Herman grinnikt. Hij maakt een sussend gebaar in de richting van z'n ouders en zegt vaderlijk: „Stil kindertjes, niet kibbelen.” Waarop iedereen prompt weer in de lach schiet. Die malle Herman ook.

Als die een goede bui heeft en eenmaal begint. Nou, berg je dan maar. Hij kijkt intussen 's op z'n horloge en vraagt, z'n hand al uitgestrekt naar het broodmandje: „Zou ik er nog eentje durven nemen, moeder? Wat denkt u?”

Moeder stelt hem dadelijk gerust. „Natuurlijk jongen,” zegt ze. „En ook nog wel twee, hoor. Jullie moeten toch zeker genoeg eten. Dan vertrekken we maar een beetje later. Het begint ten slotte pas om zeven uur. En we hebben kaarten.”

„Ja, gelukkig wel.” Herman is al aan 't smeren.

Corrie legt ook nog een nieuwe boterham op haar bordje. „En we laten de afwas staan, hè, mam?” vleit ze.

„Natuurlijk, meiske,” zegt moeder dadelijk. En heerlijk zorgeloos: „We laten de hele boel staan. Wat dacht je dan.”

Corrie kan haar oren maar ternauwernood geloven. Zegt moeder dat? Haar precieze, keurige moeder?! „Echt mam?”

Moeder lacht. „Nou, en of. Het is toch zeker vakantie. We pakken straks het tafellaken en leggen dat netjes over alles heen. Klaar is Kees. Wie doet je wat?”

„Hiep hoy.” Marlieske klapt in haar handen van plezier. Ze vindt het een schitterend idee.

„Maar de gordijnen voor de suitedeuren moet ik toch zeker wel even voor je dichttrekken, niet, moeder?” plaagt vader nu. „De mensen op straat, hè? En de burens . . .”

O, o, die ondeugende vader. Moeder is zo netjes. Voorbijgangers mogen thuis vooral niet naar binnen kunnen kijken als er 's iets in de kamer niet helemaal in orde is. Dat weten ze allemaal. En daarom . . .

Maar moeder klimt net zo min op de kast als Marlieske daareven. Wat dacht je nou. Ze kijkt wel uit. Ze maakt een kleine buiging in vaders richting en zegt op z'n minst even ondeugend: „Graag, paps. Fijn dat je eraan denkt. Ik zou het 's hebben kunnen vergeten.” En heel hartelijk: „Welbedankt, hoor.”

Ja, ja, die moeder is ook niet van gisteren. „Weet je wat, doe het nu alvast maar even, ja? Dan neemt het straks geen tijd meer,” laat ze er lief op volgen, maar er dansen pretlichtjes in haar ogen. Dat zien ze allemaal best.

Vader staat op en doet het met een slachtofferig gezicht. „O, o,” zucht hij intussen, „die moeder van jullie . . .”

„Die is beslist niet op haar achterhoofd gevallen,” vindt Herman waarderend.

Waarop Marlieske en Pier het natuurlijk prompt weer uitschateren.

3. „Waar is dat kind nu toch zo gauw gebleven?”

„Wat een mensen! Wat verschrikkelijk veel mensen!” Marlieske, bij vader achter op de fiets, heeft tijdens de rit van huis naar het Goffert-stadion haar ogen gewoon uitgekeken en dit al maar weer in stilte verzucht. Ze was overigens wijs genoeg om het bij dat stille verzuchten te laten en haar vader niet af te leiden door er tegen hem over te beginnen. Vader had al z'n aandacht nodig bij z'n stuur en het verkeer. Dat begreep ze best. Maar nu ze zijn afgestapt bij een rijwielstalling zegt ze het meteen hardop. Dat kan eenvoudig niet anders. Het moet er eindelijk uit. „Wat vreeslijk veel mensen. Zoveel heb ik er nog nooit bij elkaar gezien. Hier zijn er nog veel meer dan toen bij het vuurwerk op de Koningin Emmabaan op bevrijdingsdag.”

En intussen gaan haar ogen alweer naar alle kanten. Min of meer verbijsterd. De stroom van stadiongangers houdt immers ook maar aan. Ze komen op allerlei manieren. Met de auto, op de motor, de scooter, de brommer, de fiets, lopend. Maar ze komen. Ouderen, jongeren, kinderen. En ze hebben allemaal hetzelfde doel: het Goffert-stadion.

„Nogal wiedades,” vindt Pier dadelijk eigenwijs. „Hier komen alleen al meer dan dertienduizend mensen die de vierdaagse mee gaan lopen. En dan nog alle anderen. Tienduizenden, hè, vader?”

Maar z'n vader hoort niet eens wat hij zegt. Die zoekt met z'n ogen naar iemand die hun fietsen in ontvangst kan nemen. Maar iedereen heeft het even druk. Allemaal zijn ze bezig. En toch moeten ze hun karretjes zo vlug mogelijk zien kwijt te raken. Vooruit, dan maar zelf proberen een plaatsje te vinden.

„Kom maar achter mij aan,” zegt hij daarom opeens vastbesloten. „En bij elkaar blijven, hoor. Denk eraan. Je bent elkaar hier zo kwijt.”

En dan nog eens apart tegen Marlieske: „Jij gaat ook mee, begrepen?”

Maar dat laatste had vader heus niet hoeven te zeggen. Marlieske piekert er niet over om hier alleen te blijven staan, al hoeft ze dan ook geen stalen ros te stallen. Ze heeft de bagagedrager van vaders fiets al stevig vastgepakt. Verbeeld je dat ze de anderen 's uit het oog verloor. Nee, hoor, zij kijkt wel uit. Maar waar vader die fietsen wil neerzetten? . . . Alles is immers tjokvol.

Maar dat heeft ze toch mis. Achter in de grote schuur is nog plaats. En dan is er ook opeens iemand om kaartjes te verkopen.

Prompt maakt Pier z'n tweede eigenwijze opmerking. „Als ze maar

dubbeltjes kunnen vangen, komen ze wel," zegt hij. Zo luid, dat moeder een beetje boos haar voorhoofd fronst en haar hoofd misprijzend schudt. En Corrie niet bepaald zusterlijk sist: „Houd je mond toch, sufferd. Die meneer hoort het. Ik schaam me dood.”

Maar Herman haakt in op die dubbeltjes. „Met dubbeltjes komen we er niet eens, jô,” vertelt hij z'n broertje. „Vijftien cent per fiets vragen ze. Geen cent minder.” En terwijl z'n ogen heel de stalling een tikkeltje begerig doorgaan: „Jij en ik één avond zo'n stalling, Pier. Dat zou even wat zijn.”

Piers ogen beginnen op slag te schitteren. „Nou, reken maar,” zegt hij geestdriftig. En om uit te kunnen rekenen hoe rijk zo'n avond hen wel zou maken, begint hij vlug de fietsen in de rekken te tellen. Vijf . . . , tien . . . , vijftien . . . , twintig . . . Maar verder komt hij niet.

Want vader heeft afgerekend en de kaartjes zorgvuldig in het zijvakje van z'n portemonnee gestopt. „Kom, dan gaan we maar, hè?” zegt hij nu. En terwijl hij jolig z'n arm door die van moeder steekt: „Op naar de vlaggenparade, kinderen.”

Marlieske haakt ook bij moeder in. Herman, Corrie en Pier volgen hen op de voet. Corrie netjes in het midden. Ja, die jongens Van Vliet weten wel hoe het hoort. Wat dacht je dan.

En ze lopen maar, ze lopen maar. En hoe verder ze komen, hoe dichtert de drommen mensen worden, die allemaal op zoek zijn naar hun plaatsen op de vele tribunes van het grote stadion. Ze schieten steeds slechter op.

„Of we er nooit komen,” zegt Corrie ten slotte met een diepe zucht. Ze zijn intussen zeker ook al wel viermaal bij een ingang geweest, maar ook elke keer bleek het voor hen de verkeerde te zijn. En ze wil zo dolgraag van deze rondweg, die achter de tribunes langs loopt, af. Ze wil op zo'n tribune staan. Het liefst op de bovenste trede. Om alles wat daar binnen die ring van tribunes gebeurt heel goed te kunnen zien. Niets wil ze daarvan missen. Ze weet wel dat de vlaggenparade pas om zeven uur begint, maar er wordt nu al gespeeld. Je hoort de muziek hier. En . . .

Herman kijkt haar een ogenblik van op zij aan. Een tikkeltje minachtend. „Stel je niet aan, zeg,” raadt hij haar dan aan. „Wat hebben we nu nog helemaal gelopen. Dat is immers de moeite niet.” En met een heel ander gezicht, geestdriftig: „Nee, dan wij morgen, meid. Veertig kilometer. Maar ik lust ze, hoor. Ik heb er zin in. Nou.”

Corrie kijkt op z'n minst even minachtend terug. „Opscheppen is ook een vak,” zegt ze droog. En dan: „Loop jij die veertig kilo-

metertjes eerst maar 's, jochie. En dan natuurlijk vier dagen achter elkaar. Dan praten we wel eens weer."

Herman hoeft hierop geen antwoord te geven. Pier voelt zich ogenblikkelijk geroepen dat voor hem te doen. „O, maar dat haalt Herman best," zegt hij. Zo stellig, als had Herman het vierdaagsekruis al in z'n zak. Wat een wonder. Hij is zo trots als een pronkende pauw op 'm. Het zal je ook maar gebeuren dat je een broer hebt die nog zestien moet worden en die nu al de wereldberoemde Nijmeegse vierdaagse gaat meelopen. Mieters vindt hij het. Na de vakantie, op school, dan weet hij het wel. Nou. De jongens uit z'n klas zullen allemaal hartstikke jaloers op 'm zijn. Reken maar.

Vader heeft alles gehoord. Nu kijkt hij achterom en lacht naar Pier. „Neem jij het maar op voor je broer, hoor," zegt hij. „Mannen helpen mannen, wat jij."

„Tuurlijk." Pier, niet zo'n heel klein beetje verguld met die opmerking van vader, probeert nog rechterop te lopen dan hij toch altijd al doet. Hij wil nu zo groot mogelijk lijken. Als je vader je ook al een man noemt.

Maar Marlieske schatert het uit. „Mannen. Stel je voor, Herman en Pier mannen. Jongens zijn het, hoor. Doodgewone jongens. Meer niet," joelt ze plezierig. En tegen Pier, opeens een beetje kleinerend omdat hij dat niet doorheeft: „Vader houdt je mooi voor de mal, jongetje."

Nu kijkt Pier plotseling spinnijdig. Wat meent die Marlieske wel. Die . . . „Och meid, jij . . .," begint hij.

Maar moeder laat 'm niet uitspreken. „Nu niet kibbelen, jongens," zegt ze sussend. En om hen af te leiden: „Zien jullie wel dat de zon schijnt? Wie had dat nu toch vanmorgen kunnen dromen, hè?"

Nee, dat heeft niemand vanochtend, toen de lucht zo donker was en maar bleef dreigen, durven dromen. Zelfs vanmiddag niet toen het toch echt al wat opklaarde. Ze waren toen al lang blij dat ze mochten hopen dat het tenminste droog zou blijven. En nu . . .

„Hier is het." Marlieske ontdekt 'm zowaar het eerst, de ingang die zij moeten hebben.

Corrie kan maar ternauwernood geloven dat ze er nu heus zijn. Als vader het nu zei. Of Herman. Marlieske, die . . . Maar Marlieske heeft het goed gezien. Hier moeten ze werkelijk zijn. Dit is hun ingang. De ingang onder de klok. Of eigenlijk kun je beter zeggen: hun opgang. Want ze moeten een vrij hoge, brede stenen trap op om hun plaatsen te kunnen bereiken.

Marlieske krijgt van vader een goedkeurend klopje op haar schouder.

„Jij hebt je ogen niet in je zak, hoor. Je hebt goed uitgekeken, meisje. Keurig,” prijst hij. En olijk laat hij erop volgen: „Een tien en een griffel, meid.”

Marlieske glundert. Maar ze zegt ondeugend met pretlichtjes in haar donkere ogen: „Liever een tien en een ijsje van tien, paps.” En lief: „Mag dat ook?” Zo’n rakker.

Vader en moeder lachen naar elkaar. En allebei denken ze, een beetje trots op hun jongste: wat is die Marlieske van ons toch een klein bijdehandje.

Dan klauteren ze met z’n allen, samen met een heleboel andere mensen, de trap op. Vader laat de kaartjes controleren. Alles is in orde. Ze kunnen doorgaan. Gelukkig.

Corrie geeft opnieuw een diepe zucht. Maar nu van blijdschap. Ze zijn er. En ze hebben beste plaatsen. Heel de groene grasmat kunnen ze overzien. Plus de tribunes natuurlijk. Wat lijken die aan de overkant hier vandaan klein. Nee maar. Daaraan merk je pas goed hoe groot het stadion wel is.

Ze hebben, net als de meeste mensen, staanplaatsen. Maar dat geeft niet. Dat wisten ze van tevoren. Alleen moeder kan zitten. Daar heeft Herman voor gezorgd. Die heeft het klapstoeltje, dat in hun vakantie-huis in de bijkeuken stond, in z’n fietstas gestopt en nu voor moeder hier naartoe gedragen. Corrie kwam op het idee om het mee te nemen. Moeder zo’n tijd staan. Dat zou nooit goed komen. Dat begreep ze wel. Moeder moet voorzichtig zijn met haar benen. En ook een beetje zuinig erop. Niet te veel lopen. En zo weinig mogelijk staan. Daarom vonden ze het meteen allemaal een reuze-idee. Een schitterend idee. Een lumineus idee zei Herman zelfs. Die moest natuurlijk weer gauw even een vreemd woord gebruiken. Nu ja, vooruit maar. Daarvoor is hij nu eenmaal Herman. Maar het betekent gewoon hetzelfde als reuze of schitterend, hoor. Dat hoefde hij Marlieske niet eens te vertellen. Dat begreep ze wel aan de manier waarop hij het zei. Och heden ja.

Maar intussen zit moeder nu dan toch maar prinsheerlijk op haar kleine zeteltje. En gul belooft ze: „Jullie mogen er om beurten ook best ’s even op zitten, hoor. Ik kan heus zo af en toe ook wel eens een poosje staan. Marlieske...” En dan opeens onderbreekt ze zichzelf en terwijl ze bang om zich heen kijkt, vraagt ze angstig: „Waar is Marlieske?”

De anderen kijken ook naar alle kanten. Een beetje beteuterd. Is ze werkelijk niet bij hen? Maar dat kan toch niet waar zijn. Zo pas . . .

Maar hoe ze ook spieden en speuren, niemand kan haar ontdekken.

En dan hebben ze er allemaal op hun eigen manier wat van te zeggen. „Waar is dat kind nu toch zo gauw gebleven?” zegt vader ongeduldig en boos op zichzelf, omdat hij haar niet beter in de gaten heeft gehouden. Zo’n gezeur ook. Ben je blij dat je eindelijk bent waar je zijn wilt en nu is dat kind weer verdwenen. „Ze móet hier in de buurt zijn.” Op een toon, alsof hij alleen al door dat zó te zeggen, dat waar gemaakt heeft.

„Natuurlijk. Ze liep daarnet op de trap nog naast me,” weet Corrie heel zeker. Maar je ziet aan haar ogen, dat ze net als moeder bar ongerust is. Nu ja, het is ook maar niet even afschuwelijk dat ze weg is. Hoe vinden ze haar terug tussen al die duizenden mensen. Had ze haar zo pas maar bij de hand gepakt. En . . .

„Die meid ook altijd,” begint Herman nu te mopperen. Hij heeft zich zo verheugd op deze avond. En natuurlijk moet Marlieske net uitgerekend nu zoek raken en de hele boel in de war sturen. Ongerust is hij niet. Ze zal heus wel weer terechtkomen, hoor. Ze hebben haar wel eens vaker „verloren”. Die keer, toen ze met vakantie in Hellendoorn waren. Nou. Dat vergeet hij nooit weer. Van z’n levensdagen niet. Er was daar feest. Een winkelweek of zo iets. En er reed ook zo’n open feesttreintje door het dorp. Vader en moeder hadden hun beloofd dat ze daar ook een ritje mee mochten maken. En op een gegeven moment stopte het vlak bij hen. Voor het pad, dat naar de grote tent liep waar een warenschouw werd gehouden en waar zij net uit kwamen. En zij natuurlijk dadelijk vragen of ze er nu meteen in mochten. „Ja, vooruit maar,” zei vader. „Zoek maar vlug een plaatsje.” Het ging alles even gauw en het treintje was erg in trek en al behoorlijk vol. Hij kwam bij vader terecht in de achterste wagen. Corrie en Pier bij moeder, in de voorste. Machtig vonden ze het. Heel het dorp reden ze rond. Zonder Marlieske. Maar niemand had daar erg in. Vader dacht dat ze bij moeder zat. En moeder dacht dat vader haar had meegenomen. Maar toen ze weer bij het punt kwamen waar ze ingestapt waren en eruit gingen, bleek Marlieske er niet te zijn. Moeder overstuur. Vader in z’n ongerustheid boos. „Waarom hebben jullie . . .” En waar was de jongedame? . . . Die wandelde in de tent aan de hand van een al wat oudere dame van stand tot stand om hen te zoeken. Een snoepje in de mond en nog een heel stel andere in haar hand. Ze had, toen ze eruit zouden gaan, nog juist een mooi papiertje zien liggen en moest dat natuurlijk op haar gemak oprapen. Een jaar of drie was ze. Maar toen zij ten slotte ook buiten kwam was haar hele familie intussen verdwenen. En zij krijsen natuurlijk dat het niet mooi meer was. Waarop prompt

die dame zich over haar ontfermde, haar al dat lekkers toestopte en met haar op zoek ging naar hen. In die tent natuurlijk. Ze dacht niet anders of zij zouden daar nog wel ergens ronddwalen. Marlieske was op slag getroost toen ze die snoepjes kreeg. En ze praatte honderd uit tegen die mevrouw toen zij haar vonden. Maar moeder zei: „Dit vergeef ik me zelf nooit. Ben ik nu een moeder? Welke moeder vergeet nu toch haar eigen kind en rijdt vrolijk heel een dorp rond in zo'n feesttreintje, zonder haar zelfs ook maar te missen.”

Vader vond dat helemaal niet vreemd en ook niet erg. „Je vergat haar niet,” zei hij. „Je dacht immers dat ze bij mij was.” Maar moeder was niet te overtuigen. „Ja, ik dacht,” zei ze. „Maar moeders moeten niet denken. Die moeten weten. Nee, ik . . .”

Toen gaf vader het op. „Jij bent een ontaarde moeder. Nou goed?” zei hij effen. „De meest ontaarde moeder die er op twee benen rondloopt.”

Zo beteuterd als moeder toen keek. En vader maar lachen. Nee, dat vergeet hij nooit weer.

Alleen Pier lacht. Wie kent Marlieske zo goed als hij? „Ze houdt ons vast en zeker allemaal voor de mal,” zegt hij. „Ze heeft zich vast ergens verstopt. Misschien wel achter de brede rug van de een of andere meneer. Let maar 's op.”

Onwillekeurig kijken ze nu nog 's allemaal zoekend rond. Moeder gaat er zelfs voor staan. Ze krijgt weer hoop, dat ze Marlieske gauw terug zal hebben. Pier kon best 's gelijk hebben. Marlieske is nog zo zorgeloos. Die piekert er natuurlijk geen ogenblik over dat ze hen met zo'n grapje in de grootste ongerustheid brengt.

„Hallo, hallo,” klinkt het dan opeens uit alle luidsprekers door het stadion. „Attentie alstublieft. Willen de ouders van . . .”

Heel de familie Van Vliet luistert plotseling gespannen. Ze zijn opeens allemaal één en al oor. Zou Marlieske . . .

„Heleentje Versluis” . . .

Heleentje Versluis. Niet Marlieske. Ze luisteren geen van allen verder. „Wat moeten we nu toch doen?” Het huilen staat moeder al nader dan het lachen. Dat zien ze allemaal.

Corrie schuift dicht naar moeder toe en slaat een arm om haar heen. „Ze komt wel terug, hoor, moeder. Heus, ze komt wel terug,” probeert ze te troosten.

Herman hoort het en trekt een tikkeltje minachtend z'n schouders op. Wat heeft moeder nu aan zulke praatjes. Er moet iets gebeuren. Er moet iets gedaan worden. En hij . . . „Ik zal wel 's even gaan zoeken,” begint hij flink. En terwijl hij al een stap in de richting van

de trap doet, opeens grimmig: „En als ik haar vind zal ik haar met-
een 's even goed vertellen dat ze zulke grapjes voortaan maar uit
haar hoofd moet laten. Die vervelende meid. Ik kan haar wel ik weet
niet wat doen. Straks begint het hier en dan . . .”

Maar vader laat 'm niet uitspreken. „Jij blijft hier,” zegt hij rustig.
„Ik ga haar zoeken.”

„Hallo, hallo,” klinkt het dan weer door de luidsprekers.

Vader, al bij de trap, blijft daar staan luisteren. Zou Marlieskes
naam nu komen?

„Willen de ouders van Jaapje Sonneveld . . .”

Vader keert zich om naar moeder. „Er zijn al meer kinderen zoek,
mams, en die komen ook terecht. Dat hoor je,” troost hij. „Maak je
nu vooral niet tè ongerust.”

Moeder probeert dapper te glimlachen. „Nee, hoor,” belooft ze.
Maar o, als vader 's wist, hoe angstig ze is.

4. De vlaggenparade

Vier Britse militaire bands geven shownummers op de geweldige
groene grasmat van het stadion. De vrouwelijke band van de
Royal Air Force is een van de vier. Die krijgt een applaus. Nee
maar, geweldig. Niet dat de andere bands over gebrek aan bijval
te klagen hebben. Helemaal niet. Maar die dames in hun keurige
uniformen, daar lijkt iedereen wel weg van te zijn.

Het enorme stadion stroomt intussen vol. Op de tribune is zo lang-
zamerhand geen plekje meer vrij. Vierdaagse-wandelaars en belang-
stellenden hebben ieder plaatsje bezet.

Maar moeder Van Vliet heeft geen oog voor dit alles. Alleen als er
zo af en toe weer iets wordt omgeroepen, luistert ze gespannen. Als
Marlieske eens . . . En al maar weer kijkt ze op haar horloge. Zo
heimelijk mogelijk. De kinderen mogen vooral niet merken hoe on-
gerust ze is. En vader komt maar niet terug. Op z'n mooist kan die
hun ingang niet meer vinden. Er zijn er zoveel. En de afstanden
zijn zo groot. Dat . . . En dan opeens is vader terug. Maar zonder
Marlieske. Ze zien het allemaal ogenblikkelijk. Moeder moet vechten
tegen haar tranen. Waren ze hier maar nooit naartoe gegaan. Dan . . .

En Corrie vraagt, nogal overbodig: „Kon u haar niet vinden, vader?” Herman schokschouderd. Wat een vraag. Echt weer iets voor een meisje. „Dat zie je toch zeker wel,” zegt hij niet bepaald vriendelijk. En zo luid, dat sommige mensen nieuwsgierig zijn kant uitkijken. Pier ziet het en krijgt een kleur van schaamte. Hij geeft Herman een por in z'n rug en fluistert: „Houd je mond toch, vent. Alle mensen kijken.”

Vader is met veel moeite weer op z'n plaats gekomen. „Ik ben . . .,” begint hij. Maar verder komt hij niet. Want daar is weer de voor hen nu al bekende stem door de luidsprekers. „Willen de ouders van Beppie Benjamins . . .”

Moeder Van Vliet luistert niet verder. Diep teleurgesteld laat ze haar hoofd zakken. Alweer niet Marlieske. Ze houdt het niet meer uit. Aldoor weer die hoop. En dan telkens opnieuw die teleurstelling. Het is gewoon een marteling. En waar is Marlieske nu? Waar is ze nu?? . . . O, ze zou zelf . . . Als . . . Maar . . .

„Here God, U weet waar ze is. Bewaar haar. En breng haar gauw bij ons terug. Alstublieft,” bidt ze dan opeens.

En dan, plotseling, trekken Corrie en Pier haar tegelijk aan een arm. En stralend jubelen ze: „Moeder, luister dan toch. Marlieske is terecht. We kunnen haar komen halen.”

Moeder kan haar oren gewoon niet geloven. Dit is immers bijna te mooi om waar te zijn. „Ze riepen toch een andere naam om,” zegt ze, nog steeds ongelovig.

Pier knikt hevig. „Ja, en toen Marlieske.” En een tikkeltje verwijtend: „U hebt niet geluisterd. Ik zag het wel.”

„Nee,” schudt moeder, schuld bewust. Maar haar ogen beginnen intussen te stralen, te stralen.

Vader buigt zich over haar heen en zegt blij: „Wat fijn, hè? Ik ga er maar meteen op af, hoor.”

Moeder knikt. „Ja, ja, natuurlijk. Ga maar dadelijk. En kom maar heel vlug met haar terug.”

Herman zucht opgelucht. Gelukkig, dat hebben ze weer gehad. En terwijl hij op z'n horloge kijkt, zegt hij opgewekt: „Als 't een beetje meeloopt, kunnen ze hier nog net op tijd terug zijn.” O, wat hoopt hij dat. Voor vader dan. Niet voor Marlieske. Nee, die meid. Hij kijkt opeens weer grimmig. Maar hij krijgt haar wel. Ze hoeft heus niet te menen dat ze er zo afkomt. Vader en moeder zijn natuurlijk alleen maar blij dat ze haar weer terug hebben. Die doen vast en zeker verder niets. Maar hij. Wacht maar.

In het stadion marcheren en spelen de Britse bands onverdroten door.

En intussen buigt moeder Van Vliet haar hoofd opnieuw. Maar nu om God te danken. Heel even sluit ze haar ogen. En dan zegt ze, hier midden tussen al deze pratende en lachende en klappende mensen, met heel haar hart: „Trouwe Vader in de hemel, ik dank U. Ik dank U.”

Tien minuten later sluit ze Marlieske in haar armen. „Lieverd,” fluistert ze. „O kind, dat we je toch weer terug hebben.” En dan komen er opeens toch nog een paar tranen.

Marlieske schrikt daarvan. En haastig begint ze uit te leggen: „Ik wilde helemaal niet weglopen, hoor, mam. Daar bij de rijwielstalling zei vader nog dat ik bij u moest blijven, weet u wel? En toen had ik uit mezelf vaders fiets al vastgepakt. Want ik wou daar voor geen goud alleen op u blijven wachten. Ik was veel te bang dat ik u zou kwijt raken. Hu, tussen al die mensen. Maar nu waren we hier op de trap. En toen hoorde ik opeens een kindje huilen. Zo zielig. Ik was al bij haar voor ik het eigenlijk wist. Ze was haar moeder kwijt. Nu, toen moest ik haar natuurlijk wel helpen om haar moeder te zoeken, hè? En ik dacht: ik weet goed waar mijn vader en moeder zijn. Die vind ik gemakkelijk genoeg terug. Ik hoef de ingang onder de klok straks gewoon maar weer op te zoeken. Dan ben ik zo weer bij ze.”

Marlieske begint hoe langer hoe vlugger te praten. Alsof ze bang is dat ze geen tijd genoeg zal krijgen om alles te vertellen. Ze ratelt ten slotte gewoon.

En haar moeder knikt maar. Ze begrijpt het allemaal precies. Het is geen ogenblik in Marlieskes hoofdje opgekomen dat die zoekpartij wel 's lang zou kunnen duren en dat haar ouders intussen doodongerust zouden worden. Ze heeft enkel spontaan gedaan wat haar warme hartje haar ingaf. En niet verder gedacht. „En toen?” vraagt ze nu, haar armen nog steeds om Marlieske heen.

„Nu, wij maar zoeken, hè?” gaat Marlieske vlug verder. En stralend: „Dat kindje hield meteen op met huilen toen ik met haar praatte, mam. Ze was toch zo lief. Beppie heette ze.”

De anderen staan vlak bij hen en luisteren aandachtig mee. „Ja, dat weten we,” zegt Pier nu.

Marlieske kijkt 'm verwonderd aan. „Hoe kan dat nu?” begint ze dadelijk ongelovig. „Ik . . .”

Maar moeder zegt: „Jullie zijn immers omgeroepen, dommerdje.”

„O ja, natuurlijk.” Marlieske begrijpt er plotseling alles van. Dom dat ze daar niet dadelijk zelf aan dacht. Nu ja, vooruit maar.

„Hoe oud was die Beppie?” vraagt Corrie nu.

Marlieske trekt gewichtige denkrimpels in haar voorhoofd. „Een jaar of vier denk ik,” zegt ze dan.

„Asjeblijft. Vier jaar. Wie neemt er nu een kind van vier jaar mee naar de vlaggenparade. En dan verliezen ze zo’n hummel ook nog notabene. Mooie ouders, hoor,” schampert Herman nu opeens.

Moeder schudt misprijzend haar hoofd. „Oordeel en veroordeel toch niet altijd zo maar dadelijk, jongen,” zegt ze dan een beetje boos.

„Het is hier zo druk en zo vol. Misschien hebben ze uit moeten wijken. Misschien hebben ze het handje van die kleine Beppie maar één ogenblik losgelaten. En waarschijnlijk hebben ze meer kinderen bij zich gehad op wie ze moesten letten. Wij zijn hier toch ook met z’n zessen.”

„Nou,” helpt Corrie nu haar moeder. „En zo’n kindje is natuurlijk nog wel een beetje klein voor zo iets, maar wie kan nu een oppas krijgen voor z’n kinderen op zo’n avond. Iedereen wil immers die vlaggenparade zien. Nu, dan neem je het hele koor toch zeker mee.” En opeens een tikkeltje venijnig tegen Herman, die het niet kan uitstaan dat niemand het met hem lijkt eens te zijn, dat schep je gewoon van z’n gezicht af: „Of zou jij misschien graag op Marlieske hebben willen passen vanavond. Stel dat die nog maar vier was.”

Daar heeft Herman zo gauw niet van terug. Die Corrie met haar scherpe tong ook af en toe. „Och meid, vlieg op jij,” moppert hij daarom alleen maar.

Maar z’n vader lacht hartelijk. „Die zit, Herman,” vindt hij. „Eerlijk is eerlijk.”

En Pier juicht: „Nou, en of, Herman. Alweer één-nul voor Corrie.”

En dan lacht Herman opeens ook. En sportief zegt hij: „Gelijk hebben jullie.”

Maar dan moet Marlieske weer verder vertellen. „Hoe kwamen jullie toen bij die omroepstude?” Dat vraagt Pier. Heel diep in z’n hart is hij een beetje jaloers op z’n zusje. Marlieske beleeft zo vaak iets bijzonders. Toen met oom Bert in die sneeuwstorm. En . . . Hij . . .

„Nu, we konden Beppie’s moeder niet vinden,” vertelt Marlieske alweer. „En opeens zag ik een agent. En wij er naartoe.”

„Flink zo,” prijst vader nu.

Marlieske glundert. „Nu ja, u zegt immers altijd dat, als we iets moeten weten of zo, we naar de politie moeten gaan en niet naar gewone mensen,” zegt ze dan een tikkeltje eigenwijs.

Vader glimlacht om dat: gewone mensen. En moeder knikt hevig.

„Ja, ja.”

Maar dan ratelt Marlieske alweer. „Nu, het was een heel aardige agent. Hij nam Beppie op z'n arm en bracht ons samen bij die post. En daar werden we allebei omgeroepen.” En parmantig: „Voor mij had het niet gehoeft, hoor. Ik had de ingang onder de klok best zelf terug gevonden. Maar ik vond het toch wel leuk.”

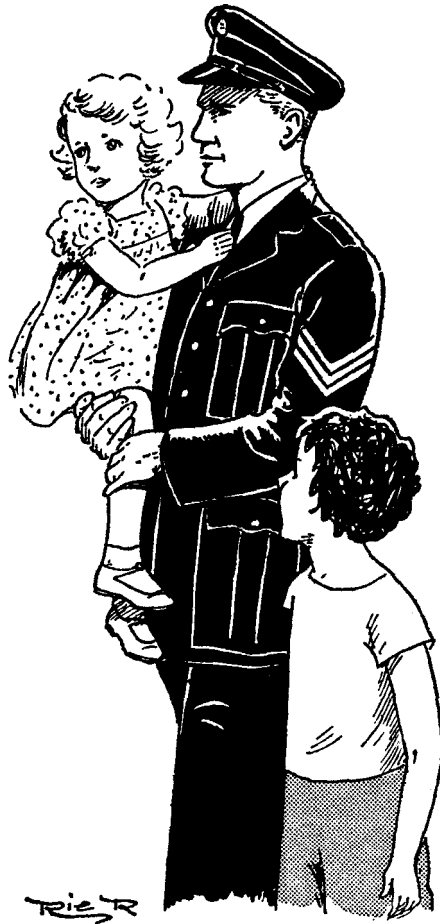
„En anders wij wel,” lacht vader.

„Nou,” beaamt Pier hartgrondig. „Anders hadden we nog langer over je in de piepzak moeten zitten.”

Nu lachen ze allemaal. Marlieske het hardst. In de piepzak. Prachtig.

En dan, het is klokslag zeven uur, zwiept majoor Breunese, die als steeds aan het hoofd staat van deze geweldige, internationale Nijmeegse vierdaagse, met een heel breed gebaar zijn witte vlag voor de eerste maal omlaag.

Dit is het sein waarop iedereen heeft gewacht. Niemand heeft nu ook nog maar één ogenblik langer aandacht voor wat dan ook. Alle mensen turen naar de ingang van het stadion. En daar komen ze al. De kapel van de Koninklijke Luchtmacht voorop. En daarachter wandelaars met vlaggen. Wel meer dan honderd. Vlaggen van landen, van provincies, van steden. Pier herkent er een heleboel van en is daar niet zo'n heel klein beetje trots op. Hij heeft niet voor niets het album met vlaggen dat Herman heeft, zo vaak bekeken. Alles wat hij ervan weet vertelt hij aan Marlieske. Geestdriftig. Maar het is niet aan haar besteed. Ze hoort maar amper wat hij zegt. Ze vindt het wel erg knap dat hij dat allemaal weet, maar de vlaggen op zichzelf vindt ze heel wat meer de

moeite waard. Prachtig, al die verschillende, vrolijke kleuren. De dragers marcheren er de grasmat mee op en voeren er daar een vlaggenspel mee uit. In telkens nieuwe figuren laten ze de vlaggen breed uitwaaiëren. Het is allemaal kleur en fleur.

Marlieske klappt al maar enthousiast in haar handen. Zo mooi vindt ze het. En dan is er zo ontzaglijk veel te zien en te horen. Ze weet gewoon niet meer wat ze nu eigenlijk het mooiste vindt. Er zijn wel negen militaire kapellen en bands, allemaal in prachtige gala-uniformen gestoken. Feestuniformen zou je ook kunnen zeggen, zei moeder toen ze vroeg wat dat nu toch eigenlijk precies waren. De Koninklijke Militaire Kapel en de Marinierskapel zijn daar ook bij. „Dat zijn onze kapellen, Marlieske,” zegt Pier zo trots, als zijn ze van hem persoonlijk. En dan nog eens, heel nadrukkelijk: „Onze eigen Nederlandse korpsen. Spelen ze niet prachtig en marcheren ze niet geweldig?”

Marlieske knikt maar met stralende ogen. „Nou,” zucht ze. En met een geliefd woord van Herman en Corrie: „Fantastisch.”

Er zijn ook kleine meisjes van een jaar of elf, twaalf in het stadion. Ze dragen witte jurken en bossen oranje gladiolen, waarmee ze zwaaien. Die vindt ze ook zo snoezig. En jongens in blauwe overalls met een oranje-embleem met de letters O.N. erop en in hun handen mijnwerkerslampen die branden. Dat embleem lijkt wel een beetje op dat van de M-brigadiers, vindt ze. Wel leuk, maar die brandende lampen! Nou, enig.

Vader ontdekt het embleem ook. „Zie je dat oranje lapje op die overalls van die jongens, Pier?” vraagt hij meteen. En als Pier knikt: „O.N. staat erop. Dat betekent vast: Oranje-Nassau. Dat zijn stellig jongens van de Oranje-Nassaumijn uit Heerlen, zeg.”

Pier knikt opnieuw. IJverig. „Ja, vast. Leuk.”

Een meneer naast hen bevestigt het. „Van de ondergrondse Vakschool,” vertelt hij.

„O juist, ja,” zegt vader. „Dank u wel.”

Het wordt een prachtige avond, om nooit weer te vergeten. Uit maar eventjes vijftien landen zijn mensen gekomen om de Nijmeegse vierdaagse mee te lopen. Daarom rijst heel het stadion vijftienmaal over-eind om de volksliederen van die landen aan te horen en te zien hoe hun vlaggen gehesen worden. Dat hoort zo. Dat weet Marlieske al wel. Als het Wilhelmus gespeeld of gezongen wordt gaan zij ook altijd staan. Zo gewichtig vindt ze dat dan. En als het buiten gebeurt, staan alle agenten altijd stram in de houding, de hand aan hun pet. Ze salueren, zeggen de grote mensen dan. Echt plechtig hoor. Dat

doen ze hier ook. Elke keer opnieuw. Dat heeft ze al lang gezien. De agenten en de militairen.

Pier stoot haar aan. „Machtig, hè?” fluistert hij met glinsterende ogen.

„Nou!” Het komt uit de grond van Marlieskes hart.

Achtereenvolgens horen ze de volksliederen van België, Canada, Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië, Israël, Italië, Lybië, Luxemburg, Nieuw-Zeeland, Noorwegen, Pakistan, de Verenigde Staten, Zwitserland en Nederland. Maar als de eerste drie gespeeld zijn, ontdekt Pier opeens pienter: „Ze doen het volgens het a.b.c.”

En op z'n vingers telt hij af: „België = b, Canada = c, Duitsland = d.”

„Ja,” knikt Marlieske. En ze kijkt Pier bewonderend aan. Dat hij daar zo maar erg in had. Ze gaat er nu zelf ook op letten.

„Frankrijk,” kondigt Herman aan als er een blauw-wit-rode vlag met dwarse banen omhooggaat.

Frankrijk-f, denkt Marlieske. En vlug repeteert ze: a, b, c, d, e, f. Dan is er zeker geen land bij waarvan de naam met een e begint. Die letter is tenminste overgeslagen. Zij komen dus bij de n van Nederland. Ze zal goed kijken. Want hun eigen Nederlandse vlag, nu, die kent ze natuurlijk als de beste.

Maar als de n aan de beurt is, gaat de vlag van Nieuw-Zeeland omhoog. En daarna wordt die van Noorwegen gehesen. En dan . . . Dan die van Pakistan. „Maar dat is de p,” zegt Marlieske. En ongerust: „Vader, ze vergeten onze vlag.”

Maar vader schudt lachend z'n hoofd. „Nee, dat doen ze niet, meiske,” vertelt hij dan. „Maar onze vlag komt het laatst.”

„Waarom?” Marlieske vraagt het heel verbaasd. Daar begrijpt ze nu net niets van.

Maar Corrie doet dat des te beter. En nog voordat vader Marlieske kan antwoorden, legt zij haar al uit: „De mensen uit al die andere landen zijn nu de gasten van Nederland. En je laat gasten toch altijd voorgaan?”

O, is het daarom. Marlieske knikt. Ja, dan begrijpt ze het. Hun eigen vlag komt dus uit . . . , ja, uit beleefdheid het laatst.

En ja, hoor, als ook de rode vlag met het witte kruis van Zwitserland is gehesen, gaat de Nederlandse driekleur omhoog. Het rood-wit-blauw van Nederland. En door het stadion klinkt plechtig het Wilhelmus, hun eigen, zo heel mooi volkslied.

Marlieske kijkt vlug naar moeder. Zou moeder nu weer de tranen in de ogen krijgen? Net als toen ze op bevrijdingsdag het Wilhelmus

zongen? Omdat moeder er toen aan denken moest dat ze het in de bezettingstijd niet mochten zingen. Dat het toen net zo hard verboden was als het dragen van oranje en het uitsteken van de vlag. En het moeder zo ontroerde dat ze het nu zo maar weer konden uitjubelen. Nee, hoor, moeder lacht naar haar. Gelukkig. Ze vindt het altijd zo akelig als grote mensen huilen, waar het dan ook maar om is. En dan gaan er wel vijf muziekkorpsen tegelijk spelen en marcheren op de grote grasmat.

„Het klinkt of het één korps is,” zegt vader vol bewondering. „Dàt is knap.”

„Nou, en of.” Herman is het roerend met z'n vader eens.

„Ze spelen: Blijf bij mij, Heer,” zegt moeder dan opeens verrast. Het is een van haar lievelingsgezangen. Dat ze dat hier spelen. In dit grote stadion. Het ontroert haar.

„En dat is de vierdaagse-mars,” weet een poosje later, als er een heel andere wijs wordt ingezet, opeens iemand vlak achter hen.

Marlieske kijkt meteen achterom. Het is een meneer met een vierdaagse-kruis op z'n borst en het cijfer 24 op het lint ervan. Nu, als een het weten kan, dan is het die meneer natuurlijk. Vierentwintig! Marlieske moet even met hem praten.

„Hebt u al vierentwintig keer de vierdaagse gelopen, meneer?” vraagt ze met het nodige ontzag in haar stem.

De meneer knikt vriendelijk. „Ja, hoor, zus,” lacht hij dan. „Morgen hopen we aan de vijftwintigste keer te beginnen.”

De vijftwintigste keer. Het is geweldig. De bewondering voor dit hoge cijfer straalt Marlieske de ogen uit. Wat spijt het haar dat ze haar handtekeningenboekje nu niet bij zich heeft. Anders vroeg ze deze meneer vast en zeker om z'n handtekening. Nou, reken maar.

Het feest gaat intussen door. Er komt nog een defilé waaraan alle muziekkorpsen meedoen en hele groepen soldaten en burgers uit het binnen- en buitenland. Verschillende burgers in klederdracht. Het lijkt vanavond niet op te kunnen. Het is een machtig gezicht.

Maar tegen halfnegen is het toch afgelopen. De tribunes stromen leeg. Ook de familie Van Vliet loopt mee de trap af, het stadion uit. Marlieske tussen vader en moeder in. Allebei houden ze haar stevig bij een hand. Want stel je voor dat ze haar nu nog 's weer „verloren”. Dat zou . . .!

5. In Elst

De volgende morgen fietsen ze met z'n allen naar Elst in de Betuwe. Herman is dan al lang op pad. O ja, al lang. Die is al weggegaan, terwijl zij nog heerlijk lagen te slapen. Behalve moeder dan. Die heeft 'm uitgeleide gedaan. Herman zei wel dat dat helemaal niet hoefde, dat hij zichzelf best kon redden. Maar daar wilde moeder niet van horen. Dat vond ze veel te ongezellig voor hem. En daarom stond ze toch op. Later is ze er nog lekker weer even ingekropen. Natuurlijk. Het is toch zeker vakantie.

Ze gaan nu naar Elst om hem daar te zien „lopen”. Want in Elst komen alle vierdaagse-wandelaars. Of ze nu vijfenvijftig kilometer moeten lopen, of vijftig, of veertig, of „maar” dertig, daar komen ze allemaal. Herman heeft uitgerekend hoe laat hij er ongeveer zou kunnen zijn. Om een uur of halftwaalf dacht hij . „Prachtig,” zei vader, „dan zorgen wij dat wij er dan ook zijn en kijken naar je uit.”

Maar ze hebben zeker te veel rondgekeken onderweg en te veel op hun gemak gereden tussen al die mooie Betuwse boomgaarden. Als ze in Elst komen is het tenminste al kwart voor twaalf.

„Een kwartier te laat,” schrikt Marlieske. „Als Herman nu maar niet al door is.”

Corrie kijkt ook al een beetje benauwd. „Wat zou ik dat sneu vinden,” zegt ze hartgrondig.

„Ik ook.” Moeders ogen gaan vlug naar haar horloge. Zouden ze zich niet vergissen? Haar klokje loopt altijd heel precies. Misschien... Maar nee hoor. Het is kwart voor twaalf en geen minuut vroeger.

„Laten we dan tenminste opschieten en hier niet blijven staan treuzelen,” begint Pier nu opeens ongeduldig te haasten. „Elke minuut is er één. En misschien is Herman ook later dan hij gedacht heeft. Als het overal zo druk is als hier. Nou.” Hij rijdt z'n fiets intussen vlug het trottoir op, zet 'm tegen een winkel aan en doet 'm op slot. Wat geeft al dat gepraat en gelamenteer. Ze moeten iets doen.

„Die jongen heeft gelijk,” vindt vader. „Kom.” Hij loopt Pier subiet achterna. Moeder en Corrie volgen.

„Hij zal hier anders heus wel even rusten en op ons wachten,” probeert vader hen en zichzelf intussen gerust te stellen. En lachend: „Ik heb 'm immers een flesje chocomel beloofd. Dat laat hij zich vast niet ontgaan.”

„O nee, vast niet,” weet Marlieske heel zeker. Chocomel. Mmmm,

smek. Natuurlijk wacht hij daar wel op. Ze hangt aan haar vaders arm en is er plotseling helemaal gerust op.

Het is heel druk in Elst. Gezellig, feestelijk druk. In de brede dorpsstraat staan dikke rijen klappende Betuwnaars en andere belangstellenden. En er is muziek. Veel muziek. Een Britse band. Schotse doedelzakspelers. En voor het gemeentehuis de kapel van de Koninklijke Luchtmacht.

Ondanks de volledigheid vindt de familie Van Vliet toch nog een aardig goed plaatsje. Pier en Marlieske zelfs een heel goed. Die mogen van een paar vriendelijke mensen voor hen op de trottoirband gaan zitten. Treffen ze dat even.

Marlieske slaat haar armen om haar knieën en geniet met straaltjes. Ze verveelt zich geen ogenblik. Telkens is er immers weer iets anders te zien. En ook aldoor opnieuw meent ze dat ze Herman ziet aan komen. Maar ze juicht steeds te vroeg. Want als „Herman” dichterbij komt, blijkt het elke keer een andere lange, blonde knaap van zijn leeftijd te zijn. Jammer. Afijn, niets aan te doen.

En dan zegt Pier opeens: „Kijk Marlieske, daar heb je sinterklaas.”

Marlieske lacht. Vlak bij hen loopt midden op de weg een oude meneer met een heel vriendelijk gezicht, lang, golvend, zilverwit haar en ook een zilverwitte ringbaard. Wat die baard betreft lijkt hij werkelijk wel een beetje op de goede sint, vindt Marlieske. Maar verder . . . Nee, hoor, niets. Helemaal niets. Hij draagt een wit jasje met korte broek en een oranje-groen vierdaagse-petje op z'n mooie haar. Ze ziet sinterklaas al in zo'n pak en met zo'n petje op lopen. Verbeeld je. Maar een echt aardige man lijkt hij haar wel. Hij wandelt daar zo rustig, als hoefde hij maar een enkel straatje te halen, in plaats van ettelijke kilometers.

De mensen klappen allemaal hartelijk als hij voorbijgaat. Marlieske en Pier doen zo geestdriftig mee dat het wel lijkt of ze een klapwedstrijd houden samen. En intussen knikt en lacht „sinterklaas” naar links en naar rechts. Net als de koningin, denkt Marlieske. Ze heeft de koningin nog wel nooit echt gezien, maar toch wel 's op de film. En dan groette de koningin ook altijd zo vriendelijk. Die wuifde er dan nog bij ook. Dat doet deze meneer niet.

Ze kijkt 'm een heel poosje na en klapt maar door. Tot een jongen naast haar zegt: „Die is er ieder jaar bij, hoor.” Op een toon van: dat is heus niets bijzonders. Daar hoef je gerust niet zo lang voor te klappen.

Marlieske kijkt 'm eens van op zij aan. Het is een magere, rossige jongen, met een gezicht vol zomersproeten, misschien een jaar ouder

dan Pier. Bar aardig lijkt hij haar niet. Een beetje een slome, maar . . .

„Heb jij de vierdaagse dan al 's eerder gezien?” vraagt ze dan.

„Natuurlijk,” zegt de jongen. „Ieder jaar gaan we kijken.”

„Enig,” vindt Marlieske. Ieder jaar. Asjeblieft. Dat zou zij ook best willen. En dan opeens bedenkt ze pienter: „Maar dan woon jij hier zeker.”

„Natuurlijk,” zegt de jongen weer. Alsof dat de gewoonste zaak van de wereld is. Nu ja, dat is het voor die jongen natuurlijk ook. Maar zij . . .

„Wij zien alles voor het eerst,” vertelt Marlieske dan eerlijk. En niet zonder trots: „Mijn broer loopt mee.”

„O,” zegt de jongen zonder veel belangstelling. Maar dan laat hij er toch op volgen: „Ook voor het eerst zeker.”

„Ja,” knikt Marlieske. En weer een tikkeltje trots: „Hij wordt in oktober pas zestien.”

Maar ook dat schijnt haar buurman niets bijzonders te vinden. Hij gaat er tenminste niet op in. Hij zegt alleen verachtelijk: „Och heden, de eerste keer. Mijn oom loopt 'm van 't jaar al voor de vijfentwintigste keer.”

Marlieske wordt gewoon kriebelig als ze hoort hoe minachtend hij dat: de eerste keer, zegt. Wat verbeeldt die vent zich wel? Hij moet het Herman maar 's nadoen als hij nog niet eens zestien is. Vier dagen achtereen veertig kilometer. Dat kan hij vast niet. Hij zit hier net zo krom en zo lui.

Maar dan dringt opeens tot haar door wat hij erop heeft laten volgen. Dat z'n oom de vierdaagse al voor de vijfentwintigste keer loopt. En op slag vergeet ze het andere. Want . . .

„Maar dan heb ik je oom vast en zeker gezien. En met 'm gepraat ook,” begint ze opgetogen. „Gisteravond bij de vlaggenparade. Hij stond achter ons. En hij had het cijfer vierentwintig op z'n lint.” Marlieskes ogen stralen. Enig vindt ze dit.

Maar ze steekt haar buurman niet in 't minst aan met haar geestdrift. „O, maar dat hoeft mijn oom helemaal niet geweest te zijn,” zegt hij nuchter. „Er zijn er wel meer, hoor, die vandaag voor de vijfentwintigste keer op pad zijn gegaan. Wel voor de dertigste keer ook.”

Ja, daar heeft hij natuurlijk gelijk in. Marlieske bedenkt het spijtig. Sneu is dat. Ze dacht zo vast. Maar . . . „Hij was lang en mager en hij had een klein zwart snorretje,” begint ze dan toch weer. Je kunt ten slotte nooit weten.

„O, maar dan is het mijn oom in geen geval geweest,” weet de jongen nu heel zeker. „Mijn oom is wel lang, maar niet mager. En een

snor heeft hij niet." En eigenwijs: „Dat zou ook wel zó toevallig geweest zijn. Duizenden mensen waren daar. En dan net . . . Nee.”

„Maar het kòn toch,” vindt Marlieske een beetje beledigd. Ba, wat een vervelende vent is die jongen eigenlijk. Ze praat niet meer met 'm, hoor. Wat meent hij wel. Het lijkt wel of hij haar plezier expres wil bederven. Telkens weer. Op alles wat ze zegt heeft hij wat, nu ze het goed bedenkt. Ba.

De jongen haalt onverschillig z'n schouders op. „Nu ja, het kòn,” geeft hij dan genadig toe. „Maar dat is dan ook alles.”

Marlieske keert hem prompt haar rug toe en gaat hier niet meer op in. En op hetzelfde ogenblik ziet ze iets zo grappigs, dat ze Pier, die net de andere kant opkijkt, vlug een por in z'n zij geeft en grinnikt: „Pier, kijk 's gauw. Hier, naar deze kant.”

Pier draait meteen z'n hoofd in de aangegeven richting. En dan lacht hij ook. Nee maar, hoe verzinnen ze het. Er komt een troep soldaten aan gemarcheerd. En iedere soldaat draagt een teddybeertje op z'n jas. En één een heel grote teddybeer op z'n arm. Zulke mallerds. De mensen moeten er allemaal hartelijk om lachen. En gul beginnen ze weer te klappen.

Marlieske doet van harte mee. En intussen kijkt ze toch nog 's even naar haar buurman. Die zal dit ook wel weer niet de moeite van een applausje waard vinden. Maar nee, ze vergist zich. Hij klapt ook. En hij lacht zelfs een beetje. Tsjonge, dat valt haar van hem mee.

En omdat ze toch eigenlijk zo heel graag met iedereen goede vrienden wil zijn op dit mooie feest, begint ze weer: „Mijn broer is vanmorgen al om goed zes uur de deur uitgegaan.”

Maar ze had het beter kunnen laten. Want de jongen snuift verachtelijk en zegt: „Om goed zes uur. Dat is me de moeite nogal. De eersten gingen vanmorgen al om kwart voor vier bij „De Vereniging” vandaan.”

„De Vereniging?” herhaalt Marlieske vragend.

„Dat is het concertgebouw in Nijmegen, waar ze allemaal moeten starten,” legt de jongen ongeduldig uit met een gezicht van: wie weet dat nu nog niet eens. En eigenwijs laat hij erop volgen: „En ik geef je op een briefje, dat er lui waren, die er al om kwart over drie stonden om maar het eerst op stap te kunnen gaan. Dat is ieder jaar zo.”

„O,” zegt Marlieske stug. Meer niet. Zo'n eigenwijze opschepper ook. Ze zal er vanavond thuis de krant wel 's op nalezen. Als het daarin staat zal ze het geloven, maar eerder niet. Wat meent dat joch wel.

Maar dan lacht ze ook alweer. Want daar komt, vrolijk zingend, een stel opgeschoten jongens aan met geweldige, hel-gekleurde zonnehoeden op. Rode, groene, gele, paarse. En dat terwijl de lucht bewolkt is en er niets dat ook maar in de verste verte op een zonnestraaltje lijkt te ontdekken valt. Het is gewoon geen gezicht.

„Die hadden jullie ook wel thuis kunnen laten, zeg,” roept een jong meisje lachend vanaf het trottoir. Maar het volgende ogenblik heeft ze daar al spijt van. Eén van de zonnehoeddragers blijft namelijk staan, maakt, de hoed in de hand, een potsierlijk diepe buiging in haar richting en begint dan gewichtig: „Het spijt me, maar dat kan ik echt niet met u eens zijn, schone jonkvrouw. Luister, dan zal ik proberen het u uit te leggen. U neemt waarschijnlijk als u uit gaat weleens een paraplu mee in de hoop, dat het dan juist niet zal gaan regenen?” En als het meisje, wie de vlammen uitslaan, omdat een heleboel mensen naar haar kijken, niets zegt: „U wilt dat niet toegeven? Goed, dat hoeft ook niet. U weet dat het zo is. Ik weet het ook. Iedereen weet het. Paraplu's, bij droog weer meegenomen, beschouwen we min of meer als . . . , ja, als regenbezweerders. Nu begrijpt u al waar ik naartoe wil, nietwaar? Ja, u begrijpt het. Dat zie ik aan heel uw pienter toetje. Sorry, ik bedoel, aan heel uw verstandig gezicht.”

Het meisje, een aardig blondje, wordt steeds roder. Ze zou wel in de grond willen wegkruipen van verlegenheid nu er zoveel ogen op haar gericht zijn. Had ze haar mond toch maar gehouden. Maar wie had nu toch ook kunnen denken dat die jongen haar zo voor schut zou gaan zetten hier midden tussen al die mensen in.

De jongen gaat intussen onverstoord verder: „Toch wil ik het u nog zeggen ook. U en alle mensen die zo vriendelijk zijn naar mij te willen luisteren. Bij een vierdaagse kun je geen zon gebruiken.” En achter z'n hand, als verklapt hij stiekem een heel groot geheim: „Dan haal je het niet, weet u. Daarom dragen wij zonnehoeden. Als zonnebezweerders. Alle vierdaagse-wandelaars zijn ons daarvoor dankbaar. Want het weer is nu net precies zoals ze het allemaal graag willen hebben: bewolkt, met af en toe voor de vrolijkheid en op ogenblikken dat we toch even uitrusten: een klein opklarinkje. M'n liefje, wat wil je nog meer?”

Z'n vrienden zijn al rustig verder gemarcheerd. Maar nu schijnen ze 'm toch opeens te missen. Want plotseling staken ze hun gezang, blijven staan, kijken achterom en brullen in koor: „Kees, als je nog mee wilt moet je vlug zijn, jochie.”

Afgelopen is het met Kees' redevoering. Hij zet z'n hoed weer op z'n

melkboerenhondehaar en schreeuwt: „Ik kom.” Dan neemt hij z'n hoed weer af, zwaait ermee naar het meisje, geeft haar intussen nog een ondeugend knipoogje en holt z'n kameraden achterna.

„Je moet maar bijgelovig zijn,” zegt een juffrouw met een pruime-mondje een beetje zuur.

Maar al de andere mensen kijken 'm lachend na. „Een mooi nummer, hoor,” vindt een meneer achter Marlieske.

„Nou, die had geen gebrek aan spraakwater,” lacht z'n buurvrouw. „Wat een kwast.”

„Och ja, ze moeten een beetje schik maken op zulke dagen,” zegt een oud heertje naast hen goedig. „Ze zijn jong en het is feest. En zolang het bij zo iets onschuldigs blijft. Maar wat dat weer betreft heeft hij gelijk. Dit is hèt weer voor vierdaagse-wandelaars. Want als die julizon al maar brandt. Nou, dan geef ik het je te doen, hoor. Toen ik 'm zelf nog meeliep . . .”

Marlieske luistert met zeven paar oren. Maar de rest van het verhaal krijgt ze niet te horen. Vader roept Pier en haar. En zodra ze bij hem zijn zegt hij: „We gaan 's even verderop kijken, jongens. Daar-ginds moeten rustplaatsen voor de soldaten zijn. Misschien vinden we Herman daar in de buurt.”

Corrie staat naast vader met een ontevreden gezicht. Ze zegt niets, maar ze trekt mokkend haar schouders op. Ze zullen Herman hier nu zeker nog vinden. Kun je net denken. Daar gelooft zij nu net niks van. Als ze nu straks dadelijk naar hem op zoek waren gegaan. Maar nu hebben ze hier alweer zo'n tijd verklungeld. Zij had al veel eerder weg gewild. Ze heeft vader wel een paar maal gevraagd of ze nu niet zouden gaan. Maar nee hoor, dat wilde vader niet. Herman zou heus nog wel komen. Nou, dat hebben ze dan wel gezien. En nu het natuurlijk toch al te laat is . . .

Corrie loopt heerlijk in zichzelf te mopperen. Nu ja, ze is ook echt kwaad. Wat is hier nu ook aan. Voor Herman zijn ze hier naartoe gefietst en . . .

De anderen hebben er helemaal geen erg in dat ze zo uit haar humeur is. Die lopen vanwege de volligheid in de ganzepas. Netjes achter elkaar aan. En intussen hebben ze nog van alles te lachen en te praten. Ze merken niet eens dat ze een heel eind achter hen aan komt sjokken. Dat maakt Corrie nog nijziger. Als ze nu tenminste maar zagen hoe boos zij is. En als ze haar dan maar 's vroegen waarom. Dan kon ze het hun allemaal 's eventjes precies vertellen. Haar-fijn. Maar nu . . .

Corrie let helemaal niet meer op de vierdaagse-wandelaars. Ze merkt

ook niet dat het op de trottoirs langzamerhand veel rustiger wordt. En dat die trottoirs op een gegeven ogenblik ophouden en ze buiten de kom van het dorp gewoon op de weg lopen. Ze sjokt maar door. Boos op de hele wereld.

En dan krijgt ze opeens, zo maar pardoes, een flesje vruchtensap met een rietje erin in haar handen gestopt. En een vrolijke mannenstem zegt: „Niet zo somber kijken, zus. Het is feest vandaag, hoor. Denk eraan.”

Het flesje in de hand, kijkt Corrie de man verbouwereerd aan. „Is . . . is dat voor mij?” hakkelt ze ten slotte.

„Nou, en of, hoor. Helemaal,” lacht de man. „Gratis cadeau voor niks niemendal.”

Zo'n vrolijke grappenmaker. Hij pakt alweer een paar andere flesjes uit één van de kratten die hoogopgestapeld staan op een grote vrachtauto.

Corrie blijft hem maar ongelovig aankijken. En dan zegt hij vaderlijk: „Drink het maar gerust op, hoor, meisje. Het is allemaal dik in orde. Wij geven het alle wandelaars, zie je.”

Maar dan wordt Corrie vuurrood en wil het flesje teruggeven. „U vergist u, meneer. Ik ben geen vierdaagse-wandelaar,” vertelt ze eerlijk.

De man knikt goedkeurend. „Als alle mensen 's zo eerlijk waren als jij, wat zouden we dan een fijne wereld krijgen,” lacht hij dan. „Maar ik zei niet dat we het alleen aan vierdaagse-lopers geven, juffie. Aan alle wandelaars. En hoor jij daarbij of niet?”

Nu lacht Corrie ook. Een tikkeltje verlegen. „Nu ja, een beetje wel natuurlijk,” zegt ze.

„Nou dan,” vindt de man. „Dan is alles immers oké.”

„Ja,” knikt Corrie. Ze durft het flesje eindelijk aan te nemen. „Ik vind het heerlijk,” zegt ze blij. „Dank u wel, hoor.” Alle boze rimpels zijn al lang uit haar gezicht verdwenen.

De man wuift haar dank weg. „'t Is in orde, hoor, zus,” vindt hij.

En pas dan ziet Corrie Pier en Marlieske die het hun aangeboden flesje daarnet subiet aangenomen hebben. Zonder ook maar het geringste gewetensbezwaar. Ze hebben het intussen al lekker leeggedronken ook en zetten het nu in één van de kratten terug.

Marlieske loopt naar Corrie toe. „Wat enig, hè, dat we dat zo maar krijgen,” zegt ze met schitterende ogen. En eigenwijs er achteraan: „'t Is van Riedel.”

Een andere man, die net bezig is de lege kratten weg te zetten, priist meteen: „Flink zo, meisje. Onthoud het goed. En maak jij maar mooi reclame voor ons vruchtensap. Smaakte het goed?”

„Verrukkelijk, meneer,” zegt Marlieske dadelijk geestdriftig. En ondeugend: „Het smaakte meerig.”

Corrie schrikt daar zo van, dat ze zich bijna verslikt. „Marlieske toch,” zegt ze dan verwijtend.

Maar de man schrikt helemaal niet. Nee. Die buldert van het lachen. „Meerig. Die is goed, zeg. Dat woord ken ik, weet je. Het betekent dat je nog best een flesje zou lusten, hè? Prachtig. Jij bent me er eentje, hoor. Een leuke guit.” En terwijl hij vlug een flesje pakt en het Marlieske geeft, gul: „Nou, vooruit dan maar.” En quasi-benaauwd: „Maar niet verder vertellen, hoor. Anders krijg ik alle mensen aan m'n rokken.”

Pier giert het uit van de lach. Aan m'n rokken. Een man. Hij ziet het al voor zich. Om te brullen gewoon.

Maar Marlieske kijkt nu nog verbouwereerder dan Corrie zo pas. „O, maar zo bedoel ik het niet, meneer,” haast ze zich te zeggen.

En trouwhartig laat ze erop volgen: „Dat zeggen mijn broertje en ik altijd als we iets heel erg lekker vinden, ziet u. Het was gewoon een grapje. Eerlijk.” Ze wil het flesje teruggeven.

Maar daar wil de man niets van horen. „Ben je?” zegt hij. En met een olijk knipoogje: „Op een wagen zo volgeladen, mist men een, twee flesjes niet.”

Marlieskes ogen twinkelen van pret. Wat een leuke meneer is dit. Enig vindt ze hem. Hij denkt natuurlijk aan dat oude versje: Aan een boom zo volgeladen, mist men één, twee pruimpjes niet. Vader kan dat zo mooi opzeggen. „Nu, dan maar welbedankt, hoor,” zegt ze blij. En omdat ze in gulheid toch beslist niet voor hem wil onderdoen, belooft ze prompt: „Ik zal iedereen vertellen dat vruchtensap van Riedel heel erg lekker is.”

„Goed zo,” lacht de man. „Dan heb je dit flesje dubbel en dwars verdiend, vind ik.”

Het is eventjes rustig geweest op de weg. Maar nu komt er weer een groep vierdaagse-wandelaars aan. Die moet natuurlijk gelaafd worden met Riedels vruchtensap. De mannen krijgen het weer druk. De kinderen gaan verder. Maar erg ver niet. Hun vader en moeder, die daarnet zijn doorgelopen, komen alweer terug.

„We kunnen Herman nergens ontdekken,” vertelt moeder teleurgesteld.

Dat had ik u van tevoren wel kunnen vertellen, wil Corrie zeggen. Het zweeft al op het puntje van haar tong. Maar ze houdt het nog net bijtijds binnen. Gelukkig. Moeder vindt het op z'n minst even erg als zij. Dat ziet ze aan heel haar gezicht. Laat zij moeder nu asjeblijft niet ook nog verdriet doen. Maar 't is vaders schuld. Als die . . . Nu komen er toch weer rimpels van boosheid in Corries voorhoofd. Maar niemand let daar op.

En vader zegt: „Tja, 't is jammer. Maar er is nu eenmaal niets meer aan te doen.”

„Nee,” schudt Marlieske. En eigenwijs laat ze erop volgen: „Naskaarten helpt niet, hè, paps?”

Vader lacht. „Nee, dat helpt zeker niet, kleine wijsneus. Maar morgen gaan we naar Wijchen. Met de trein. En dan zullen we beter op onze tellen passen, wat jij.”

„Nou, reken maar,” zegt Marlieske. „Dan gaan we goed vroeg weg, hè, pap?”

„Vast,” belooft haar vader.

Marlieske steekt gezellig bij hem in. „En fijn was het hier toch,” zegt ze zielstevreden. En met een geheimzinnig gezicht en lichtjes

in haar bruine ogen, aan haar vaders oor: „Ik heb lekker twee flesjes vruchtensap gehad. Helemaal voor niks. Ik mocht het eigenlijk aan niemand vertellen, maar u verklapt het toch niet, hè?”

Haar vader strijkt haar 's even over haar zwarte bolletje. „Vast niet, hoor, kleine bofferd,” belooft hij dan prompt.

6. Dat zij dit nu net treffen

Als Herman de volgende morgen start, regent het pijpenstelen. En als z'n vader en moeder met Corrie, Pier en Marlieske een paar uur later de deur uitgaan, regent het nog behoorlijk. Maar ze denken er niet aan om maar lekker thuis te blijven. Of om een trein later te gaan, in de hoop dat het dan inmiddels droog geworden zal zijn. Nee, hoor. Ze hebben Herman beloofd in Wijchen te zullen zijn als hij daar aankomt. En ze willen voor geen goud weer te laat zijn, zoals gister in Elst. Hoe sportief Herman dat overigens ook heeft opgenomen. Ere wie ere toekomt.

Maar bovendien, ze hebben immers regenkleren. Plastic regenjassen en moeder en de meisjes nog regenkapjes ook. Die hebben ze toch zeker niet voor niets meegenomen. „M'n liefje wat wil je nog meer?” zou die zonnehoed-jongen van gister wel weer zeggen als hij hen zo goed „verpakt” zag lopen. Z'n kameraden en hij zullen hun kleurige hoofddeksels vandaag overigens wel thuis gelaten hebben. Zonnebezweerders zijn nu echt niet nodig. O heden nee.

Moeder en Corrie beklagen de vierdaagse-tippelaars intussen om het hardst. „Er komen vandaag vast een massa uitvallers,” veronderstelt moeder pessimistisch.

„Waarom?” vraagt Marlieske. Ze geeft niets om de regen. Ze vindt het eigenlijk best gezellig erin te lopen. Koud is het helemaal niet. En er is helemaal geen wind ook. De regen komt zo rustig neer. Het liefst zou ze nu ook nog onder een paraplu wandelen. Niet omdat ze de regen dan helemaal niet zou voelen. Maar omdat de regen-druppels zo oergezellig op zo'n paraplu kunnen tikkelen. Dan is het altijd net of je in een heel klein, knus huisje schuilt, vindt ze.

„Waarom?” herhaalt moeder een beetje geprikkeld. Hoe kan zo'n kind nu ook zo'n onnozele vraag stellen. Ze zit echt een beetje in zorg over Herman. Als ze nu maar wist dat hij voorzichtig was. Zulke

jongens . . . En dit weer . . . „Het is immers bijna niet te doen, kind,” gaat ze dan verder. „Die mensen raken gewoon doorweekt. Vanmorgen vroeg! Het leek wel of het water bij bakken vol tegelijk naar beneden gegooid werd.”

Corrie knikt hevig. „Ja, dat heb ik ook gehoord. Ik ben er m'n bed nog voor uitgegaan om te kijken. 't Zag gewoon wit van de regen.”

„Ja, hè?” beaamt moeder, blij dat Corrie tenminste ook gezien heeft hoe erg het toen wel was. „Of er een gordijn van regen hing.” En voor de zoveelste keer: „De stumperds. Als ze niet oppassen worden ze nog allemaal ziek.”

Maar vader lacht haar vierkant uit. „Kom nou, moeder, maak het een beetje. Dat valt gerust wel wat mee, hoor,” vindt hij zorgeloos.

„Ze zijn niet van zout. En ze hebben toch zeker ook regenkleren.”

„Natuurlijk,” valt Pier z'n vader bij. „En ze kunnen immers schuilen ook als het al te bar wordt.”

Vader klopt hem goedkeurend op z'n schouder. „Als je dat maar begrepen hebt, Pierewiet. Dat is een verstandige opmerking, jongeman.”

Pier straalt. Als je vader je ook zo'n pluim op je hoed steekt.

Marlieske is het roerend met hen eens. „Iedereen laat hen binnen. Dat weet ik zeker,” zegt ze eigenwijs. „Alle mensen zijn aardig tegen de vierdaagse-wandelaars. Dat zei Herman gister ook.”

„Ja, als ze wakker zijn,” zegt Corrie een beetje smalend. „Nu bijvoorbeeld. Maar de vierdaagse-lopers gaan al zo vroeg op pad. Sommigen al voor vieren. Dat heb je zelf gisteravond nog uit de krant voorgelezen. En dan is er immers nog geen kip op, kind.”

Pier grinnikt. Geen kip op. „Er hoeven ook geen kippen op te zijn. Als de mensen hen maar binnen kunnen laten,” vindt hij droog.

Alleen vader hoort het jammer genoeg. Maar die lacht er dan ook hartelijk om.

„Dat had je gedroomd,” zegt Marlieske intussen kattig. „In de stad niet. Maar buiten wel. Wat dacht je dan.”

Corrie snuift verachtelijk. „Och meid, wat weet jij daar nu van,” zegt ze. „Bóeren staan vroeg op. Omdat ze moeten melken. Maar de rest van de buitenmensen. Poeh, net zo min als wij, hoor.” Op een toon of ze jaren op een dorp gewoond heeft en er alles vanaf weet.

Marlieske heeft prompt een weerwoord klaar. Maar ze krijgt eenvoudig de kans niet het uit te spreken. Want vader zegt al: „Welja, maken jullie nu eventjes ruzie, zeg. Echt gezellig, hoor. Straks aan het eind van de strijd wat tranen van degene, die de slag verloren

heeft. Die kunnen we er net nog bij gebruiken. Alsof er al niet water genoeg valt.”

Die vader. Moeder glimlacht. Pier schatert van de lach. Maar Corrie moppert nog na: „Nu ja, die eigenwijze Marlieske ook altijd.” En Marlieske zet een beledigd snuitje en zegt: „Nou ja, Corrie hoeft ook niet altijd te menen dat zij alles alleen maar weet.” Maar dan is het toch ook uit.

Ze zijn inmiddels al op het station en de trein komt net binnen. Hij loopt zo vol dat moeder en Corrie alleen maar een zitplaatsje krijgen en dat ook nog met de grootste moeite. Corrie trekt Marlieske gauw bij zich op schoot. „Zo kun jij ook nog mooi zitten, hè?” lacht ze, als hebben ze daarnet helemaal niet gekibbeld samen. Natuurlijk. Zo hoort het toch zeker ook als je zusjes bent.

De „mannen”, vader en Pier, moeten staan. Maar dat mag niet hinderen. Ze komen mee en dat is het voornaamste.

In Wijchen stroomt de trein bijna leeg. Er is dus, ondanks de regen die nog gestadig valt, toch nog heel wat belangstelling voor de vierdaagse. Echt fijn voor al die dappere tippelaars.

De familie Van Vliet is nog nooit eerder in Wijchen geweest. Maar naar de weg hoeven ze niet te vragen. Iedereen heeft toch eigenlijk hetzelfde doel. Ze lopen rustig met al de andere mensen mee en komen zo eigenlijk vanzelf bij het gezellige marktpleintje midden in het stadje. Maar halverwege roept Marlieske opeens blij verrast: „Mam, het is droog.”

De anderen blijven allemaal prompt staan. Dadelijk. Houdt Marlieske hen voor de mal of . . . Maar nee hoor, ze maakt geen grapje. Er valt werkelijk geen druppel regen meer. Is dat even fijn.

Pier maakt subiet een luchtsprong. „Hiep hoy,” schreeuwt hij onder-tussen. Zo luid, dat verschillende mensen lachend naar ’m omkijken.

En Corrie zegt vastbesloten, nogal ondankbaar tegenover de plastic jas, die haar de hele tijd toch maar prachtig tegen de regen heeft beschermd: „Nu doe ik meteen die akelige jas uit.” Ze is intussen al bezig zich eruit te pellen.

„Ik ook,” zegt Pier. „Ik heb het warm.”

De anderen volgen ogenblikkelijk hun voorbeeld. Ze hebben het geen van allen bepaald koud.

Moeders daareven nog zo pessimistische stemming is op slag in een optimistische omgeslagen. „Jullie zult eens zien wat voor een mooie dag het nog wordt,” voorspelt ze nu plotseling geestdriftig. „Straks komt de zon ook nog wel. Let maar ’s op.”

Vader kijkt ’s naar haar en lacht dan naar Pier, alsof hij zeggen wil:

O, o, die moeder van ons. Zo is ze diep in de put en zo weer vol goede moed.

Maar moeder krijgt nog gelijk ook. Want nog voordat ze een plekje uitgezocht hebben op het marktpleintje breekt de zon al door de wolken heen. Nu straalt moeder gewoon. Zo blij is ze. Ze slaat een arm om Marlieske heen en zegt vrolijk: „Na regen komt zonneschijn, dat zie je maar weer, meisje.”

„Nou, en of,” lacht Marlieske.

Het is heel druk op en rond het aardige, oude marktpleintje.

De trottoirs zijn vol goed-gemutste kijkers. En langs hen heen marcheren vief en opgewekt de vierdaagse-lopers. Groepen, enkelingen, alles op z'n beurt. En natuurlijk is er muziek. Alweer van een Engelse band.

Vlak daartegenover vindt de familie Van Vliet nog een mooi plaatsje. Moeder op haar klapstoeltje, dat vader in een grote plastic zak heeft meegedragen.

„Hallo, Joost,” roept dan opeens een dame vlak achter hen verrukt.

„Tante Truus. Nee maar.” Kennelijk blij verrast stapt een blonde reus uit de rij van vierdaagse-wandelaars het trottoir op. „Wat vind ik dat verbazend leuk. Ieder die ik verwacht had hier te zien, maar u zeker niet. Logeert u hier?”

De dame schudt haar hoofd. „Nee, we zijn op doorreis, oom en ik. Oom . . .”

Marlieske is nieuwsgierig genoeg om graag te willen weten wat er met die oom aan de hand is. Maar er komt net een pittige jonge vrouw op een paar stevige wandelschoenen, die ook al door een familielid op het trottoir ontdekt is, vlak bij haar staan. En daar luistert ze nu weer naar.

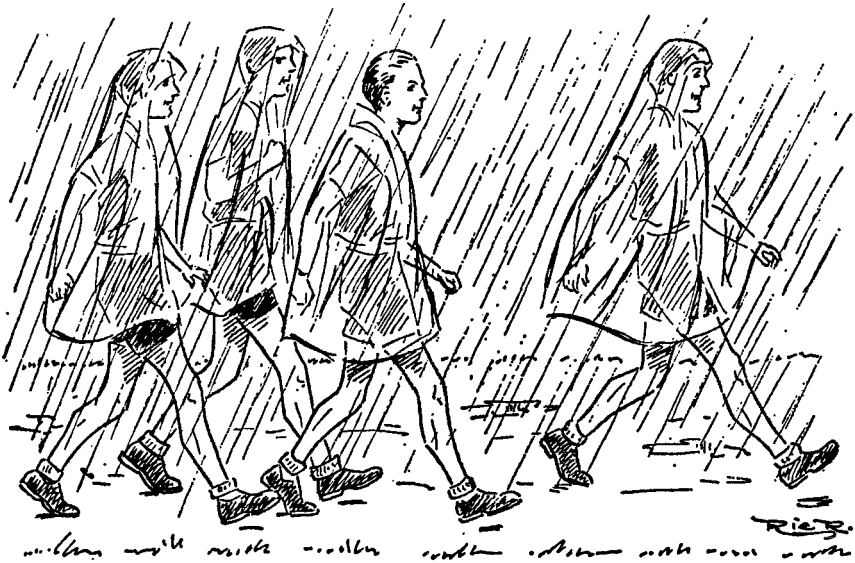
Alles zien en horen gaat nu eenmaal niet. Zelfs niet op een vierdaagse. Dat weet Marlieske al wel. Je moet ten slotte een keus doen. En spijt van haar keus heeft ze niet. Want de jonge vrouw lacht: „Regen? Och ja, bepaald droog was het vanmorgen niet. Maar in de dertien jaar dat ik meeloop heeft het wel vaker geregend, hoor, en ik ben nog nooit helemaal weggespoeld.”

Daar moet Marlieske stilletjes om lachen. Wat een leukerd is dat.

„In Ewijk stortregende het vanmorgen ook nog,” hoort ze dan weer iemand anders vertellen. „Er waren daar gewoon geen regenjassen meer te krijgen. Toen kochten de mensen maar tafellakens van plastic en sloegen die om. Je moet je ten slotte weten te redden, hè?”

Marlieske ziet ze al voor zich: wandelaars, „verpakt” in tafellakens. Om te gillen, zouden Corrie en haar vriendinnen wel zeggen.

Ze komt gewoon ogen en oren te kort. Wat zou ze toch graag alles tegelijk willen zien en horen. O, kijk 's, daar komt weer een troep militairen aan gemarcheerd. Kinderen lopen een eindje met hen mee. Verschillenden aan de hand van een soldaat. Sommigen met ernstige snuitjes, zo gewichtig voelen die zich. Anderen met stralende toeten. Marlieske voelt er zich te groot voor, maar anders liep ze beslist ook 's een poosje met zo'n troep mee. De soldaten zijn allemaal

even aardig voor die kinderen. Of het nu Zwitsers zijn of Nederlanders of Canadezen of Belgen. Dat komt er niet op aan.

Een heleboel lopers dragen een schouderetas. Mannen net zo goed als vrouwen. En daaroverheen, door de riem, een kleurige badhanddoek. Anderen hebben een badhanddoek om zich heen gebonden.

En dan opeens kijkt ze haar ogen nog 's met recht uit. Want daar loopt helemaal alleen in z'n eentje een man in een blauwe overall op witte klompen. Of hij zo uit de stal komt. Marlieskes mond valt gewoon open van verbazing. Zou die man al die kilometers werkelijk op die klompen lopen? Ze vraagt het vader.

Die knikt en lacht: „Vast. Knap, hè?”

„Nou.” Marlieske kijkt 'm na totdat een groep meisjes in vuurrode rokjes en witte bloesjes tussen haar en hem in verschijnt. „Hoe kan die man dat,” verzucht ze dan nog eens.

En dan krijgt ze een por in haar zij. Van Pier. „Kijk,” commandeert die kort, maar zo krachtig, dat Marlieske hem ogenblikkelijk gehoorzaamt.

„Let op, ze maken halt en front,” hoort ze vader vlak daarop zeggen. Halt en front. Wat is dat nu weer? denkt Marlieske. Maar dan opeens meent ze het te begrijpen. Een groep soldaten uit Israël, mannen en vrouwen, de vrouwen in het midden, maken op de plaats rust en draaien zich dan om. Met de rug naar hen toe en met het gezicht naar een paar keurig geklede dames en heren, die daar de hele tijd al gestaan of gezeten hebben.

„Wat een keurtroep, hè?” zegt iemand vol bewondering. „Je moet ze zien marcheren, zeg. Af is het.”

„Nou,” beaamt een ander geestdriftig. „Dat is zó, hè?” En hij maakt een veelbetekenend gebaar met z'n duim de lucht in. En dan: „Kijk, hun commandant gaat spreken.”

„Dat is luitenant-kolonel Sharon. Sgan Aluf heet hij,” weet een derde.

„Tegen wie spreekt hij eigenlijk?” vraagt nu iemand die hier kennelijk al even onbekend is als de familie Van Vliet.

Maar dat kan een rasechte Wijchenaar hun vertellen. „Tegen onze burgemeester, Mr. Van Thiel,” antwoordt die niet zonder trots. „Maar ik versta geen woord van wat hij zegt,” laat hij er eerlijk op volgen.

„Wat voor taal spreekt die gozer eigenlijk?”

Nu mengt vader Van Vliet zich ook in het gesprek. „Ik weet het ook niet,” bekent hij. „Maar ik veronderstel dat het Ivriet is. Dat is de taal van de Israëliërs.”

Marlieske kijkt een beetje trots om zich heen. Zo'n knappe vader heb ik, wil ze daarmee zeggen. Die weet dat.

Het is intussen stil geworden in de omgeving van de Israëliërs. Wie nog iets zegt doet dat zacht. En dan begint de commandant opeens in een andere taal te spreken.

„Dit is Engels,” fluistert vader meteen. „Ik denk dat hij z'n toespraak in het Engels herhaalt.” En lachend: „De burgemeester zal wel evenmin Ivriet verstaan als wij.”

Hij luistert intussen goed. En na een ogenblik vertelt hij: „Hij bedankt namens het Israëlische leger voor de gastvrijheid in deze stad.” En echt verrast: „Hij biedt de burgemeester een Hebreeuwse Bijbel aan.”

Nog trotser kijkt Marlieske. Dat kan háár vader nu toch maar verstaan en aan al deze mensen vertellen. Wie doet het hem na?

En dan wordt het nog stiller. Want de Israëlische soldaten gaan

zingen. Marlieske verstaat ook van hun lied geen woord. Maar dat geeft niet. Ze vindt het evengoed prachtig. Het klinkt ook zo mooi. En dat zij dit nu net treffen. Reuze vindt ze dat. Wat heeft ze een massa aan Tannie en Carla en al de andere vriendinnen en buurmeisjes te vertellen als ze weer thuis zijn. Enig. Daar verheugt ze zich nu al op.

Maar het is nog niet afgelopen. Als het lied uit is, nemen de Israëliërs hun baretten af, zwaaien die driemaal boven hun hoofd in het rond en stoten een yell uit. Wat een yell is weet Marlieske wel. Dat heeft ze bij de padvinderij geleerd. En hier verstaat ze ook iets van. Eén woord, dat heel vaak herhaald wordt. Sjalom.

Sjalom. Vrede betekent dat. Het is de groet in Israël. Dat heeft hun juffrouw op school 's verteld. Juffrouw Plugboer's vader is zelf in Israël geweest. Stel je dat eens even voor. In het land lopen waar de Here Jezus lang geleden geboren is en gewoond heeft. Wat zou zij dat ook dolgraag 's willen. Later, als ze groot is . . .

Breed lachend nemen de Israëliërs nu afscheid van burgemeester Van Thiel. Op de trottoirs beginnen de mensen geestdriftig te klappen en te juichen.

„Voor deze groep heeft geloof ik iedereen een extra warm plekje in z'n hart,” zegt dan een heer met een jong gezicht maar zilverwit haar, warm.

„Nou, reken maar,” antwoordt een ander.

En dan opeens ziet Marlieske dat moeder haastig met haar zakdoekje over haar ogen wrijft. Ze heeft meteen haar arm al om moeders hals geslagen ook. „Huult u, mam?” fluistert ze geschrokken.

Maar moeder lacht naar haar door haar tranen heen. „'t Is niks, hoor, lieverd. 't Is alweer over. Kijk maar,” zegt ze. Maar toch moet ze nog 's vegen.

Marlieske begrijpt er niets van. Alles is immers nu juist zo prettig.

„Maar waarom dan toch, mamsje?” vraagt ze.

Moeder trekt Marlieske tegen zich aan. „Ik geloof van blijdschap, kindje,” zegt ze dan zacht. „Ze hebben het zo verschrikkelijk moeilijk gehad, die Israëliërs. Altijd. Al maar weer werden ze vervolgd of verdreven. In de oorlog hebben we dat van vlakbij meegemaakt. We hebben er jullie wel 's van verteld. En nu zijn ze eindelijk na al die jaren en na al dat verdriet weer thuis, in hun eigen land. Dat vind ik toch zo heerlijk. En nu zag ik ze daar zo fier en vrij marcheren en zo blij lachen. Toen moest ik zo maar eventjes huilen. Van blijdschap. Ja.”

„Raar, hoor,” vindt Marlieske. „Wie huilt er nu van blijdschap.

Als je pijn hebt of verdriet, dan huil je. Maar als je blij bent, lach je toch zeker, domme mam."

Moeder moet haar jongste even knuffelen. „Gelijk heb je, hoor. Een rare moeder heb jij, hè?"

„Ja," zegt Marlieske zo ernstig mogelijk. Maar er beginnen al een paar ondeugende lichtjes in haar ogen te glanzen. Die kan ze gewoon niet tegenhouden. En dan fluistert ze aan haar moeders oor: „Een heel rare moeder. Maar toch de liefste moeder van de hele wereld, hoor."

7. Daar is Herman

En dan is Herman er opeens. Pier ziet 'm het eerst. „Herman," schreeuwt hij, bang dat hij zal doorlopen.

Maar hij had dat gevoeglijk kunnen laten. Want Herman heeft z'n familie ook al ontdekt en komt regelrecht naar hen toe. „Hallo," groet hij blij. En ondeugend laat hij erop volgen: „Beter opgepast dan gister, hoor. Een tien en een griffel. Allemaal." En nog ondeugender: „En ik twee flesjes chocomel. Ik heb er eerlijk nog een te goed. Waar of niet, pipa?"

Vader Van Vliet probeert er niet onderuit te komen. „Waar," zegt hij dadelijk royaal. Hij geeft Herman daarbij een fikse klap op z'n schouder. „En hebben zul je ze," belooft hij dan gul. „Kom maar mee."

Maar Herman krijgt eenvoudig de kans niet om direct met z'n vader mee te gaan. De anderen staan in een mum van tijd allemaal om 'm heen. En allemaal hebben ze 'm wat te vragen ook. Tegelijk natuurlijk.

„Hoe heb je het vanmorgen eerst toch wel gehad, jongen? Ben je niet verschrikkelijk nat geregend?" Dat vraagt moeder natuurlijk, alweer bezorgd.

„Hoe is het met je voeten? Heb je nog steeds geen blaren?" Dat wil Corrie graag weten.

„Heb je weer kauwgom voor ons?" Daar zijn Pier en Marlieske, die kleine egoïsten, het nieuwsgierigst naar. Ze vragen het als uit één mond. Gister heeft Herman dat namelijk onderweg ergens gekregen en voor hen bewaard.

Hermans oren tuiten gewoon. Hij weet eenvoudig niet op welke

vraag hij het eerst moet antwoorden. Maar vader helpt 'm. „Die jongen moet eerst 's even rusten en wat te drinken hebben, hoor,” vindt hij. „Dan komen de verhalen ondertussen vanzelf wel. Kom maar mee. We hebben allemaal wel zin in iets, denk ik.”

„Nou, ikke tenminste wel.” Marlieske hangt al aan haar vaders arm en steekt ook bij Herman in. Ze glundert. Loopt zij daar ook even fijn tussen die twee langerds.

Er zijn een heleboel cafeetjes rond het marktplein van Wijchen. Maar het duurt toch nogal even eer ze ergens een plekje vinden, waar ze allemaal kunnen zitten. Het is overal zo vol. Maar in café-restaurant „De Klok” hebben ze geluk. Ergens in een hoek staat net een gezelschap op. En Pier, glad als een aal, glijdt vliegensvlug en lenig tussen de vele mensen die staande iets gebruiken door en weet, eer de anderen er erg in hebben, daar voor z'n hele familie stoelen te bezetten.

„Goed zo, Pier,” prijst Herman, terwijl hij zich eventjes heerlijk lui onderuit laat zakken. „Als ik 's een keer heel goed bij kas ben, krijg jij een ijsje van me. Eerlijk.” En dan: „Hè, even zitten is toch wel lekker.”

En dan beginnen moeder en Corrie alweer tegelijk te praten. „Stel je van dat ijsje gerust maar niets voor, hoor, Pier. Want goed bij kas is Herman nooit, dat weet je wel,” lacht Corrie.

En moeder vraagt bezorgd: „Ben je zo moe, jongen? Zou je er wel mee doorgaan? Het moet toch plezier blijven.”

Maar Herman hoeft niets terug te zeggen. Want er staat opeens een ober bij hun tafeltje. Een servet over de schouder, een kleine blocnote en een potlood in z'n hand. „Wat wensen de dames en heren te gebruiken?” vraagt hij beleefd.

„Hm, hm,” zegt Marlieske luid. En dan heel zacht, tegen Pier: „Dames en heren. Hoor je dat? Daar bedoelt die meneer jou en mij ook mee.”

Corrie fronst haar voorhoofd en kijkt verschrikkelijk boos. Eerst naar Marlieske, dan naar moeder. Kind, houd toch asjeblijft je fatsoen. Dat betekent het voor Marlieske. Moeder, zegt u daar nu niets van? Dat wil ze ermee tegen moeder zeggen.

Maar moeder merkt het niet eens. Marlieske des te beter. En daarom laat ze gauw en heel vlug Corrie het puntje van haar mooie, roze tongetje zien. Haar tong echt tegen Corrie uitsteken durft ze hier niet. Als ze thuis waren! Nou! Maar hier. En Corrie zal zo evengoed wel begrijpen dat zij vindt dat ze zich maar met haar eigen zaken moet bemoeien. O zo.

„Ik neem koffie,” zegt vader ondertussen. „En jij, moeder?”

„Ik ook graag koffie,” zegt moeder.

„Prachtig,” vindt vader. „Herman chocomel. En jij Corrie?”

„Mag ik ook chocomel, vader?” vraagt Corrie bescheiden.

„Natuurlijk meisje. Dat wordt dus twee koffie en drie chocomel,” stelt vader vast. „Twee voor Herman. Eerlijk is eerlijk.” En met een ondeugend knipoogje naar moeder: „En de kleintjes zeker maar een glaasje melk, hè, mam?”

Pier en Marlieske lopen er om 't hardst in. „De kleintjes,” smaalt Pier beledigd. „Melk,” zegt Marlieske verachtelijk.

Maar dan ziet ze al de lachende ogen die naar hen kijken. En meteen roept ze opgelucht: „'t Is maar een grapje, hoor, Pier.” En vleierend laat ze erop volgen: „Wij mogen ook zelf kiezen, hè, pap?”

Vader zucht slachtofferig. „Vooruit dan maar. Het zal wel niet best anders kunnen, hè?” zegt hij dan. „Een vader mag het ene kind nu eenmaal niet voortrekken boven het andere. Maar denk eraan: mijn portemonnee is niet al te vol meer, hoor.”

Pier heeft z'n keus al lang gemaakt. „Ik ook chocomel, alstublieft, vader,” zegt hij nu dadelijk.

Maar Marlieske lacht: „Ha, die paps. U jukt, hoor. Er zit nog een heleboel in. Ik heb het vanmorgen zelf gezien toen u de kaartjes voor de trein kocht.”

De ober hoort het lachend aan. Maar moeder buigt zich naar Marlieske over en zegt zacht: „Nu gauw zeggen wat je graag wilt hebben, puk. De obers hier hebben het zo druk vandaag. Die kunnen we echt niet langer laten wachten.”

„O ja, natuurlijk.” Marlieske schrikt daar echt een beetje van. Daar dacht ze eerlijk zo gauw niet aan. En dan zit ze toch nog heel eventjes in tweestrijd. Ze heeft ook zo'n zin in chocomel. Maar moet ze eigenlijk niet vruchtensap nemen? Van Riedel? Gister heeft ze twee flesjes van hen voor niets gekregen. En . . . Maar . . .

„Ik ook chocomel,” zegt ze dan opeens vlug. Van Riedel weten ze het per slot niet dat zij nu iets kiezen mocht. En die meneren waren zo aardig. Die zullen het ook nog best kunnen begrijpen dat ze vandaag nu 's liever chocomel wil hebben. Vruchtensap krijgen ze wel eens vaker. Maar chocomel. En ze zal thuis eerlijk aan iedereen vertellen dat vruchtensap van Riedel zo lekker is. Natuurlijk. Dat heeft ze beloofd.

Herman duwt haar intussen een paar kaarten in haar hand. „Voor jullie verzameling,” zegt hij. „Jij mag kiezen. De andere is voor Pier.”

„Hiep hoy.” Verrukt kijkt Marlieske naar de beide ansichten. Enig,

weer wat erbij. Pier en zij gaan allebei een plakboek maken van de vierdaagse. Dat is leuk voor later. Echt een mooie herinnering. Als ze weer thuis zijn krijgen ze allebei een plakboek van moeder, omdat ze haar hier zo flink helpen, zei mam. En vader koopt expres kranten, waarin een heleboel over de vierdaagse staat. Een hoop plaatjes ook. Die mogen zij ook hebben. Als het vanavond goed weer is gaan ze met vader en moeder de stad in. De verlichting bekijken. Die is expres aangebracht ter ere van de vierdaagse. Zo feestelijk, zei Herman. Dat lijkt haar enig. Maar als het regent gaan ze plaatjes uitknippen. Dat is ook fijn. Er zijn zulke leuke bij. Ook een van een schoenmaker die gewoon ergens aan de weg zit en op een grote machine vlug-vlug schoenen voor de vierdaagse-wandelaars repareert. Reuze-handig. En mooie van de vlaggenparade. En van de doedelzakspelers. De muziek die de doedelzakspelers maken vindt ze niet zo erg mooi. Eerlijk. 't Is eigenlijk gewoon maar een beetje gepiep, vindt ze. Maar de doedelzakspelers zelf in hun Schotse rokjes en met hun leuke baretten, daar is ze weg van. En de doedelzakken vindt ze ook enig.

Gretig bekijkt ze de beide kaarten van Herman. 't Zijn een gele en een groene. Op de gele staat een grappige kleine jongen, die met een schoudertas om en een groot vierdaagse-kruis op z'n blouse, dapper marcheert. „In het voetspoor van opa!” staat daaronder. Op de groene zie je een man met een gekke neus en piekhaar, die de pas er ook al flink in schijnt te hebben. Maar hij loopt onder een grote paraplu en hangt intussen helemaal achterover om een flesje vruchtensap leeg te kunnen drinken. Daarnaast staat: „Hoe warm het was . . .” „Leuke ansichten,” weet Marlieske te waarderen. „Van de vierdaagse natuurlijk.”

Herman knikt. „Kijk maar 's aan de andere kant ook,” lacht hij dan. Benieuwd draait Marlieske dadelijk de kaarten om. En dan ziet ze dat er aan de andere kant nog heel wat meer te lezen staat. Naast de adreszijde is alles vol gedrukt. Met schrijffletters. Net of iemand het er gewoon op geschreven heeft. Nieuwsgierig begint ze dadelijk te lezen.

Pier leunt over haar schouder en leest mee.

Nijmegen, 23-7-'57

Vanochtend ben ik met goede moed aan de vierdaagse begonnen. Talrijke buitenlanders wandelen dit jaar weer mee en de stemming zit er de eerste dag al goed in. En wie waren er ook weer? De beide

Maggi-auto's, waar iedereen zich verkwikken kon met overheerlijke tomatensoep. Morgen komen we langs het mooie gemeentehuis in Wijchen.

Met vierdaagse groeten,

„O, wat enig,” jubelt ze dan. „'t Is wel niet van dit jaar, maar dat geeft niet. Ik plak de mijne toch in.” En dan: „Hoe kom je eraan?”

„Gekregen van een meneer die al jaren de vierdaagse meeloopt,” vertelt Herman nu. „Die had er nog een stelletje in z'n tas zitten. Het is gewoon reclame van Maggi. Die deelde toen koppen verrukkelijke tomatensoep uit plus deze ansichten. Daar hoefden de tippelaars dus alleen maar een postzegel op te plakken, hun naam op te zetten en 'm in de brievenbus te stoppen. Dan kreeg hun familie iedere dag bericht. Want alle dagen waren ze er.”

De anderen luisteren ook vol belangstelling.

„Wat een enige reclame,” vindt Corrie opgetogen.

„Nou,” lacht vader, „lekker. En gemakkelijk bovendien.”

En moeder vraagt: „Zijn die Maggi-auto's er dit jaar niet?”

Herman schudt z'n hoofd. „Nee, jammer genoeg niet.”

„Maar wij hebben de kaarten lekker toch,” vindt Marlieske tevreden.

„Ja, samen twee,” zegt Pier een beetje spijtig. „Als die auto's er nu ook stonden, kregen we er misschien allebei wel vier.”

„En ik tomatensoep,” haast Herman zich te zeggen.

Vader lacht. „Dan kregen wij vier kaarten. Dan kreeg ik tomatensoep. O, o. Iedereen denkt alweer het eerst aan wat voor hem het voornaamste is.”

„Nogal wiedes.”

„Nogal logisch.”

„Natuurlijk.”

„Wie doet dat nu niet?”

Alle vier de kinderen Van Vliet antwoorden tegelijk. Min of meer verontwaardigd. Ze zijn het roerend met elkaar eens.

Vader kijkt 's naar moeder. „Hoor je wat voor een egoïstische kinderen wij hebben, moeder?” vraagt hij dan quasi-onthutst. „Ze vinden het stuk voor stuk heel gewoon om eerst aan zichzelf te denken. Echt kinderen van deze tijd, hoor. Dan waren wij vroeger toch anders, hè?”

„Precies eender, bedoel je,” antwoordt moeder lachend. „Er is niets nieuws onder de zon, Wim. Dat zie je maar weer.”

Herman klopt z'n moeder goedkeurend op de schouder. „Goed zo,

moeder. U bent tenminste eerlijk. Zo mag ik het nu 's horen," prijst hij. Vader kijkt echt een beetje beteuterd. Valt moeder hem af?

Maar Pier zegt ondeugend: „Eerlijk zullen we alles delen, ik een beetje meer dan jij. Dat zei u vroeger wel eens, hè, paps?”

Nu schateren ze allemaal van de lach. En moeder plaagt :„Ja vader, je kinderen luisteren goed als je hun van vroeger vertelt. Dat merk je maar weer, jongen.”

„O, o,” zucht vader. „Van je familie moet je het maar hebben, hoor.”

En quasi-vastbesloten: „Van nu af aan vertel ik jullie nooit meer een verhaal van vroeger. Dat begrijpen jullie zeker wel.”

Maar niemand gelooft dat. „Dat kunt u toch niet laten,” weet Corrie heel zeker. „Dat doet u veel te graag.”

„Ja, ja,” juichen de anderen.

Die arme vader. Ze moeten 'm wel hebben vandaag, hoor.

Moeder doet net of ze medelijden met 'm krijgt. Ze zet een heel meewarig gezicht en zegt: „Arme jij. Heb je je daar al die jaren uitgesloofd om je kroost gezellig bezig te houden en dan doen ze opeens net of je dat louter en alleen voor je eigen plezier hebt gedaan, hè? Zulke ondankbare schepsels toch.” Maar haar ogen twinkelen intussen te veel.

Daarom steekt vader dreigend z'n vinger tegen haar op en zegt met een grafstem: „Ook gij, Brutus?”

Wat weer een nieuw lachsalvo tengevolge heeft. Want dat: „Ook gij, Brutus?” is in huize Van Vliet een gevleugeld woord. En zelfs Marlieske weet dat daar een geschiedenis van heel lang geleden aan vastzit en dat het betekent: „Verraad jij mij ook?” En dat zij het altijd gekscherend gebruiken en dan bedoelen: „Laat jij me ook al in de steek?”

Ze hebben de grootste pret met z'n allen. In „de Klok” is het intussen een komen en gaan van vrolijke mensen. Het blijft er overvol, maar allergezelligst. Ergens in een hoek achter het biljart zit een redacteur van een krant op z'n schrijfmachine te tikken. Maar er is zo'n geroezemoes van stemmen en ander lawaai, dat het gerikketik niet eens opvalt. Hij is beslist bezig heet van de naald een verslag van deze tweede vierdaagse-dag te typen. Af en toe houdt hij tenminste even op, klampt iemand aan, maakt een babbeltje en begint dan weer ijverig te tikken.

En dan opeens valt Marlieskes oog weer op de kaarten. En meteen bedenkt ze dat ze nog niet gelezen heeft wat er op de andere ansicht staat. Dat moet ze natuurlijk ook weten. Ze buigt er zich overheen en leest hardop:

Nijmegen, 25 juli '57

De derde dag is ditmaal zwaarder dan vorige jaren; na het verlaten van Groesbeek gaat het voor 't eerst over de Zevenheuvelenweg, waaraan het indrukwekkende Canadese kerkhof uit de tweede wereldoorlog is gelegen.

Het beklimmen der heuvels viel niet mee, maar het heerlijke kopje Maggi tomatensoep op een van de heuvels knapte een ieder op!

Met vierdaagse-groeten,

Onwillekeurig luisteren de anderen allemaal naar haar. „Het is toch een enige reclame,” vindt Corrie dan nog eens.

En moeder zegt: „Het mag dan reclame zijn, ik vind dat ze toch maar erg veel voor de vierdaagse-lopers doen. Gister dat vruchtensap.”

„En dat kauwgom,” vult Marlieske aan.

„En pepermint krijg je,” vertelt Herman nu.

„Pepermint?” herhaalt Marlieske. En teleurgesteld: „Heb je dat niet voor ons bewaard?”

Maar Pier zegt flink: „Wij hoeven toch niet alles. Herman wil zelf ook wel wat, hoor. En 't is toch zeker voor hem.”

„O, als je dat maar begrepen hebt, hebberd,” zegt Herman. „Maar wacht 's, ik moet nog iets anders voor jullie hebben. Een paar plaatjes.”

En terwijl hij in z'n tas grabbelt: „Ja, daar heb ik ze al. Asjeblijft. Voor jullie allebei een.” En lachend: „Een geurige herinnering aan „De vierdaagse 1959”.”

„Wat zeg je nou toch?” vraagt Pier.

Maar Marlieske jubelt al: „Ja, dat staat erop. 't Is een reukplaatje. Wat leuk. Dank je wel, hoor, Herman. Fijn, alweer iets voor ons plakboek.” Ze ruikt er meteen aan. „De reuk is eraf,” ontdekt ze dan een tikkeltje spijtig.

Maar Pier heeft een pientere bui. „Allicht,” zegt hij. „Die plaatjes zijn van 1959. Die zijn al een jaar oud, meid.”

„O ja, natuurlijk.” Marlieske zegt het wel een beetje tam. En een tikkeltje beteuterd zit ze naar het kaartje te kijken. „Maar och, wat geeft het ook eigenlijk,” vindt ze dan. „We plakken het immers toch in. En 't is evengoed echt iets bijzonders.”

„Nou natuurlijk.” Pier is het helemaal met haar eens.

Marlieske pakt haar kaartje van de tafel en keert het om. „Moet je

die andere kant 's zien," zegt ze dan geestdriftig. „Snoezig. Wat een mooie kleuren." Ze straalt alweer.

Pier kijkt ook. „Ja," knikt hij dan. En terwijl hij z'n eigen plaatje ook omkeert: „Ze zijn geloof ik precies gelijk."

Marlieske vergelijkt de beide plaatjes vlug. „Ja," zegt ze dan op haar beurt. „Precies."

Moeder steekt er haar hand naar uit. „Mag ik ze ook 's zien?" vraagt ze.

„Natuurlijk, mam." Moeder krijgt allebei de plaatjes in haar handen geduwd en bekijkt ze aandachtig. „O ja zeg, die zijn alleraardigst," vindt ze dan ook. „Echte Hollandse plaatjes, hoor. Ook leuk voor de buitenlanders."

Vader en Corrie moeten ze nu ook zien natuurlijk. En ze zijn het helemaal met moeder eens. Op de achtergrond zie je een kerk met wat huisjes eromheen en een Hollandse molen. En daarvoor bloeien de bollenvelden. Parfum. Hollandse bloemen. Boldoot, staat erboven.

„Alweer reclame," zegt Corrie. „Van Boldoot. Waar u altijd eau de cologne van hebt, mam. Leuk."

Moeder knikt.

„Heb je deze plaatjes van diezelfde meneer gekregen, Herman?" vraagt Pier.

Herman schudt z'n hoofd. „Nee. Weer van iemand anders." En geestdriftig: „Dat is juist zo leuk als je alleen loopt. Je ontmoet zoveel mensen. Dan weer de een en even later weer een ander. Met de een loop je een eind op, met de ander maak je een praatje terwijl je even rust en noem maar op." En dan: „Met wie ik in deze paar dagen al niet gepraat heb, dat steekt niet zo nauw. Met een fabrieksarbeider uit Amsterdam, een paar meisjes uit Enschede, een officier uit Harderwijk, een paar vrienden uit Roelofarendsveen. Met een Zwitser uit Sisikon aan het Vierwoudstedenmeer. Met een paar Belgische soldaten. En met verscheidene van onze eigen jongens natuurlijk. En nog veel meer. Ik weet het niet eens meer allemaal. O ja, ook met een stel Londense bobbies," bedenkt hij dan.

Marlieske luistert met zeven paar oren. „Wat zijn dat?" vraagt ze nu.

„Politieagenten," zegt Pier vlug. Ja, die Pier weet gerust ook al wel wat.

Herman knikt. „Ja. Aardige lui, jò. Nee, geweldig. En zo gemoedelijk, hè?"

Corrie geniet. Ze is toch echt wel een beetje trots op haar broer.

„Kun je die buitenlanders nu wel verstaan?" vraagt ze dan. „En begrijpen zij jou wel?"

Nu lacht Herman. „Je moet niet vragen hoe en soms heb je natuurlijk de zotste misverstanden, maar begrijpen doe je mekaar ten slotte altijd. Er is toch zeker ook nog een gebarentaal. En je hoeft geen mooie zinnen zonder fouten te maken. Een goed verstaander heeft immers aan een half woord genoeg.”

Ja, natuurlijk, dat is zo.

„Maar hoe is het nu eigenlijk met je voeten?” vraagt moeder dan opeens. „Daar hebben we nog steeds niets over gehoord.”

Hermans gezicht betreft een beetje. Hij had na al z'n trainen zo gehoopt het vierdaagse-kruis zonder blaren te zullen halen. Afijn, vooruit maar. Erg is het nu ook weer niet. En . . . „Eén blaar,” bekent hij dan, toch een tikkeltje spijtig. „Och, nou ja, vanmorgen met die nattigheid, hè?” gaat hij dan verder. „Maar hij is al doorgeprikt, hoor. Een kwak jodium erop. En ik was het heertje weer. Maar als je de voeten van sommigen ziet. Nee. Verschrikkelijk. Als ik het zó moest halen, nou, dan viel ik geloof ik maar uit.’

8. Over suikerzakjes en tribuneplaatsen

En dan zet de ober de bestelling voor hen neer en heeft iedereen plotseling daar al z'n aandacht bij. Moeder trakteert op een gevulde koek. En dan tovert ze ook nog zakken vol krentenbollen en belegde broodjes uit haar tas. Verrukkelijk. Het lijkt niet op te kunnen. Ze vieren het vierdaagsefeest wel echt mee, hoor. Ze smullen allemaal om 't hardst.

Marlieske en Pier krijgen de suikerzakjes van vader en moeder. Natuurlijk. Die bewaren vader en moeder altijd voor hen. Als je kinderen ze verzamelen spreekt dat vanzelf. Ze hebben er al een heleboel. Ook uit het buitenland. Die krijgen ze altijd van oom Bert, de broer van vader. Die moet voor zaken de grens nogal eens over. En die denkt er ook altijd aan. Zo aardig.

Marlieske heeft haar chocomel op. Helemaal. Zelfs de laatste druppeltjes heeft ze nog uit haar flesje gezogen. Tot grote ergernis van Corrie, vanwege het weinig fraaie geluid waarmee dat gepaard ging. Het klonkt ook echt een beetje raar. Dat weet Marlieske wel. Maar

ze vindt chocomel veel te lekker om er ook maar één druppel zelfs van verloren te laten gaan. En daarom . . .

Bij het tafeltje naast hen zijn intussen een al wat oudere heer en dame neergestreken. De ober brengt hun net koffie. Marlieske ziet het. En meteen weet ze wat ze doet. Ze bedenkt zich geen ogenblik.

Ze gaat staan, loopt naar het tafeltje toe, groet en vraagt dan beleefd: „Als u zelf geen suikerzakjes spaart, zou ik ze dan mogen hebben alstublieft?”

De dame lacht naar haar. Je ziet dat ze plezier in Marlieske heeft. Maar dan zegt ze vriendelijk: „Het spijt me voor jòu, meisje, maar wij willen ze graag voor onze kleinkinderen bewaren, weet je.”

Marlieske knikt hevig. Ze begrijpt er immers alles van. „Natuurlijk, mevrouw.” En beleefd groet ze: „Dag, mevrouw. Dag, meneer.”

„Dag, meisje.”

Marlieske staat intussen al bij het volgende tafeltje. Daaraan zitten maar eventjes zeven mensen met een kop koffie voor zich. En . . . hier heeft ze meer succes. Van alle zeven krijgt ze het zakje. Is dat even wat. En om haar te plezieren maken ze het allemaal ook nog heel voorzichtig open. Ze willen haar de zakjes graag onbeschadigd geven en dat gaat nog zo gemakkelijk niet. Het lukt evenwel prachtig. Er is er per slot maar één bij die een heel klein beetje kapot is. En dat geeft niet. Dat scheurtje kan ze wel plakken. Voor ruilen is hij nog best goed genoeg.

Ze bedankt uitbundig. Zeven. Het is ook maar niet even een reuzebuit.

Ze heeft nu meteen de smaak goed te pakken. Stralend gaat ze het restaurant door, van het ene tafeltje naar het andere.

Corrie ziet het en ergert zich groen en geel. Zo'n geschooi. Ze schaamt zich gewoon weg. Zien vader en moeder dat nu niet? Die zitten maar rustig met Herman te praten en . . .

Ze houdt het opeens niet meer uit. „Moeder, Marlieske schooit bij alle tafeltjes om suikerzakjes. Verbied het haar toch alstublieft,” zegt ze geërgerd.

Moeder heeft het werkelijk niet gezien. Ze zit met de rug naar de zaal toe. „Waar is ze dan?” vraagt ze nu, terwijl ze zich omkeert.

„Daarginds, bij de deur,” wijst Corrie direct.

Ja, nu ziet moeder het ook. „Marlieske,” begint ze al.

Maar vader zegt: „Och, laat dat kind toch, Lena. Wat hindert dat nu. Ze doet haar best en ze is zoet. Wat wil je nog meer?”

Moeder kijkt 's naar Corrie. „Och ja, eigenlijk heeft vader gelijk,” vindt ze. „Ze doet toch geen kwaad?”

„Geen kwaad,” schampert Corrie. „Maar ik vind het onbeleefd. Onbeschaafd.” En minachtend: „Echt geschooi. Ik schaam me dood.” Moeder kijkt een tikkeltje hulpeloos naar vader. Heeft Corrie eigenlijk niet een beetje gelijk? Moeten ze het Marlieske toch maar niet verbieden?

Vader ziet wel wat moeder denkt. Maar hij vindt het helemaal niet nodig. „Gun dat kind haar plezier nu toch,” zegt hij. En tegen Corrie: „Ik geloof niet dat Marlieske iets doet waarvoor jij je hoeft te schamen, Corrie. Maar bovendien, al was dat zo, niemand hier weet dat ze jouw zusje is, hoor. Je hoeft er je dus heus niet zo dik om te maken.”

„O, zo,” zegt Pier voldaan. Die Corrie ook altijd met haar gezeur. En meteen staat hij ook op. „Ik ga even naar Marlieske toe, hoor,” zegt hij.

„Je doet maar,” lacht vader.

Corrie kijkt woedend. Even naar Marlieske. Die gaat natuurlijk meeschooien. Dat kun je zo wel op je vingers natellen. En vader en moeder . . . Corrie zit zich al maar meer op te winden. Maar ze zegt niets meer. Dat durft ze niet. Vader . . .

Zodra ze Pier ontdekt laat Marlieske hem verrukt haar oogst aan suikerzakjes zien. „Veel, hè?” zegt ze blij. En als Pier, een beetje jaloers, alleen maar knikt, belooft ze dadelijk gul: „Jij krijgt er ook een stel van, hoor.”

En dan weet ze opeens weer iets. Ze pakt Pier bij z'n arm en trekt 'm mee, de deur uit. „Kom gauw,” zegt ze dan. „Hier zijn zo'n hoop café's. Die gaan we allemaal af, jô.” En bij voorbaat al dansend van de pret: „Wie weet hoeveel we er nu wel krijgen, Pierewiet. Vast een heleboel.”

„Ja,” zegt Pier een beetje tam. Bang van aard is hij helemaal niet. Maar om zo maar die restaurants in te lopen zonder dat ze er iets gaan gebruiken. Dat . . . „Jij gaat maar voorop,” bedenkt hij dan.

„Goed,” zegt Marlieske prompt. Zij durft best. Ze vindt het leuk. En het is toch overal even vol. Niemand heeft er nog erg in ook dat je niets neemt natuurlijk.

Een heel stel zaken werken ze af. En hun voorraad zakjes en wikkels wordt al maar groter. Ze krijgen er steeds meer schik in. Pier ook. Ze vergeten alles. De vierdaagse. Herman, voor wie ze hier gekomen zijn. Vader en moeder, aan wie ze niet verteld hebben waar ze naartoe gingen. Ze denken alleen maar aan hun buit, die zo heerlijk groeit en die hun eigen verzameling niet alleen groter en mooier zal ma-

ken, maar waarmee ze straks thuis ook zo heerlijk zullen kunnen ruilen. Zakjes uit deze streek heeft bij hen natuurlijk niemand.

Maar dan opeens, net als ze weer een restaurant uit komen, horen ze Corrie triomfantelijk zeggen: „Daar heb je ze. Net wat ik dacht. Die zijn natuurlijk café in en café uit gelopen. Dat hebt u er nu van.”

Maar moeder gaat daar niet op in. Ze geeft een zucht van opluchting en zegt dankbaar: „O, wat gelukkig dat we jullie terug hebben. Wat gelukkig.”

Marlieske kijkt haar moeder verwonderd aan. Is mam ongerust over hen geweest? Dat kan ze niet begrijpen. „Maar we waren toch niet weg. We waren immers vlak bij u,” zegt ze. En dan, zich van geen schuld en kwaad bewust, vertelt ze blij: „We hebben overal om suikerzakjes gevraagd. Moet u 's zien hoeveel we er al hebben.”

Moeder kan het niet over haar hart verkrijgen hun een standje te geven. Marlieske is zo te goeder trouw. En Pier . . .

Maar vader zegt: „Jullie hebben het natuurlijk niet kwaad bedoeld

en er alleen niet bij nagedacht, maar jullie hadden natuurlijk niet zo maar mogen weggaan. Jullie hadden het eerst moeten vragen.”

Ja, dat begrijpen Pier en Marlieske nu plotseling ook wel.

„Ja, paps,” zeggen ze daarom alleen maar zacht en gedwee.

„In orde,” vindt vader. „Zo iets gebeurt dus niet meer.”

„Nee, paps.” Als uit één mond.

Daarmee is de zaak afgedaan.

„En laat ons nu jullie buit maar ’s zien,” zegt vader dan opgewekt.

Pier en Marlieske haasten zich hun schatten te tonen.

„Nou, het is geweldig, jongens,” vindt vader dan. En quasi-bezorgd:

„Asjeblijft. Als jullie zo doorgaan zullen we er nog een koffer bij moeten kopen. Anders bergen we ze niet.”

„Ha, ha, die paps.” Marlieske schatert het uit.

Moeder lacht ook. Ze hebben allemaal weer schik. Behalve Corrie. Die staat erbij met een gezicht als een oorwurm. Het gaat haar ook helemaal niet naar de zin. Nu krijgen die kinderen notabene nog niet eens straf ook.

Vader ziet het wel. En opeens kan hij het niet laten haar een beetje te plagen. Corrie is een bovenstbeste meid, maar soms . . . „Als we morgen in Groesbeek zijn, moeten jullie daar je best ook maar doen, jongens,” zegt hij. En met een ondeugend knipoogje: „Wie weet, misschien gaat Corrie dan wel mee om jullie te helpen. Dan krijgen jullie er nog veel meer.”

Maar Corrie verdraagt op het ogenblik geen plagerijtjes. Ze staat nu gewoon op springen. Haar ogen schieten vonken in vaders richting. Ze zou vader . . . Maar ze zegt niets. Ze perst haar lippen stijf op elkaar. Alsof ze bang is dat er haar anders iets zal ontglippen wat ze toch beter voor zich kan houden.

Moeder kijkt ook naar vader en schudt dan misprijzend haar hoofd. Dat vader nu ook niet wijzer is. Dat kind is al zo uit haar humeur en . . .

Marlieske heeft nergens erg in. Ze heeft dat ondeugende knipoogje van vader niet gezien en ze ziet ook niet hoe briesend Corrie is. Ze is veel te druk met het ordenen van haar suikerzakjes. „Corrie spaart ze niet,” zegt ze onderwijl. „Maar wij doen het, hè Pier.” En opeens spijtig: „Wat jammer dat we er gister in Elst niet aan gedacht hebben.”

„Ja,” zegt Pier hartgrondig. „Verschrikkelijk jammér.” Maar vlak daarop, hoopvol: „Kunnen we daar nog niet een keertje naartoe gaan, vader?”

Maar daar komt niets van in. „Alleen om een paar suikerzakjes op

de kop te tikken?” lacht vader. „Jongen, hoe verzin je het. Niks ervan, hoor.” En terwijl hij naar moeder kijkt: „Het is nu mooi geweest. We gaan het raadhuis nog even bewonderen en dan huistoe, hè, mams?”

Moeder knikt. „Ja.”

„Waar is Herman eigenlijk zo gauw gebleven?” vraagt Pier nu opeens. Hij mist 'm plotseling.

Maar vader en moeder hoeven hem niet te antwoorden. Dat doet Corrie ongevraagd al voor hen. „Herman. Die is al wel een halfuur weg,” snibt ze. „Wat dacht je nou. Die kan hier maar niet op jullie blijven wachten. Die moest verder. Nodig. Echt leuk voor 'm, hoor, dat jullie weggingen. We waren hier toch voor hem gekomen. Maar jullie moesten gaan schooien, hè? Ba.” Ziezo, dat heeft ze dan toch maar eventjes gezegd. Lekker. Dat kunnen ze in hun zak steken, die twee eigenwijze apen. Ze kijkt plotseling heel voldaan.

Pier en Marlieske horen het beduusd aan. Maar vader geeft Corrie een klopje op haar schouder en lacht: „Zo, dat lucht op, hè, oudste dochter.”

Verbouwereerd kijkt Corrie vader aan. Alles wat ze verwacht heeft, maar dit zeker niet. Ze vertrouwt de zaak eigenlijk niet helemaal. Houdt vader haar nu nog 's voor de gek of . . .

Maar vader trekt met z'n onschuldigste gezicht haar arm door de zijne en zegt: „Kom. Op naar het stadhuis van Wijchen. Een prachtig kasteel, eens bewoond door een der oudste Oranjetelgen, te weten Emilia van Nassau, dochter van Willem de Zwijger. Genoemd kasteel-raadhuis, of zo u wilt raadhuis-kasteel, ligt in een zeer fraai park en is omgeven door een gracht, waarin enige zwanen en vele goudvissen zich vermeien.”

Ondanks zichzelf schatert Corrie opeens van de lach. Die malle vader ook. Hij praat net als sommige gidsen, die de mensen dag in dag uit moeten rondleiden in een oude kerk of burcht of wat dan ook en al maar weer hetzelfde moeten vertellen. Uur na uur. Soms halfuur na halfuur.

De anderen lachen al even hard. En vader kijkt zielstevreden. Zo moet hij het hebben, allemaal vrolijke gezichten om zich heen. Het liefst altijd. Maar zeker in de vakanties en op een feest.

Marlieske geeft haar vader ook een arm. Maar als ze al in het park lopen, houdt ze hem opeens tegen en blijft zelf ook staan. En geschrokken zegt ze: „Pappa, nu hebben we nog steeds die rieten stoelen die bij ons op zolder staan, niet in de St. Annastraat neergezet.” En als vader haar alleen maar aankijkt en doet alsof hij haar niet

begrijpt, legt ze haastig en een beetje ongeduldig uit: „Voor vrijdag immers. De laatste dag van de vierdaagse. Als de lopers binnen komen met muziek en bloemen en zo. Mevrouw Bosch heeft nog wel zo geschreven dat we ze er maar heel vroeg naartoe moesten brengen. Omdat alle mensen die daar vrijdag willen zitten dat doen en anders de mooiste plaatsjes weg zouden zijn.”

En dan gebeurt er iets waar Marlieske allerminst op gerekend heeft.

Want vader zegt met een dood-ernstig gezicht: „O, bedoel je dat. Maar ik ben helemaal niet van plan die stoelen daar neer te zetten, weet je. Zo'n gesjouw.” En kwajongensachtig: „Nee, hoor, mij niet gezien. Dank je lekker. Dat doe ik niet.”

Marlieske is een ogenblik stom van verbazing en teleurstelling. Ze heeft er zich zo op verheugd om daar te zitten en alles heel goed te zien. En nu . . .

Maar dan begint Pier: „Wij kunnen u toch helpen, vader. Zo ver is het heus niet. Onze straat ligt toch vlak achter de St. Annastraat. En die stoelen zijn nog helemaal niet zwaar ook. De familie Bosch gebruikt ze zelf ook altijd als ze gaan kijken schreef mevrouw immers. Ze bewaren ze daar expres voor.” Waarom wil vader dat nu niet. Hij begrijpt er niets van. Als zij allemaal een handje helpen. Desnoods doen ze het alleen, zonder vader.

Marlieske heeft haar tong inmiddels teruggevonden. „Maar gaan we dan niet kijken, vader?” vraagt ze. Het huilen staat haar plotseling nader dan het lachen. Al haar plezier is ook opeens weg. Die vierde dag! Hele verhalen hebben ze er haar van verteld. En nu . . .

Maar dan vindt vader dat hij haar lang genoeg geplaagd heeft. „Natuurlijk gaan we kijken, kleine domoor,” lacht hij. „Daarvoor zijn we toch eigenlijk naar Nijmegen gekomen. En jij moet Herman als hij het haalt toch zeker ook bloemen geven. Of niet soms?”

„Natuurlijk wel,” zegt Marlieske. Haar gezicht is alweer wat opgelicht. Ze gaan dus wel kijken. Maar . . . „Maar moeten we dan al die tijd staan?” vraagt ze, toch nog niet gerust. En op een overdreven toontje: „Het duurt uren, hoor. Denkt u daar wel aan? We kunnen voor moeder het klapstoeltje natuurlijk wel weer meenemen, maar wij . . .”

En dan zegt moeder opeens iets. „Zou je het nu eindelijk maar niet 's heel gauw vertellen, vader?” Dat zegt moeder.

„Wat vertellen?” Corrie, Pier en Marlieske vragen het als uit één mond.

„Dat,” begint vader nu met een heel geheimzinnig gezicht. En dan

buigt hij zich opeens over naar Marlieske en fluistert haar iets in het oor.

Maar dat laten Corrie en Pier er natuurlijk niet bij zitten. Ze rammen hun vader onbarmhartig door elkaar. En ze zeggen: „Dat is niet eerlijk, vader. U trekt Marlieske voor. Dat mag u niet doen. Wij moeten het ook weten.”

Maar dan juicht Marlieske al: „Hiep hoy, hiep hoy, ik mag het jullie lekker vertellen. We komen op een tribune te zitten. Vader heeft voor ons allemaal een kaart gekocht.” En dan nog eens: „Hiep hoy, hiep hoy!”

„Eerlijk, vader?” Corrie en Pier kunnen hun oren gewoon niet geloven. Tribune-plaatsen.

Vader knikt en glundert al even erg als Marlieske. Het is toch zeker ook heerlijk om je kinderen te verrassen. En dan begint vader op te scheppen. „Heel fijne plaatsen krijgen we,” vertelt hij. „Tegenover de eretribune waar al de hoge heren vrijdag zitten. Majoor Breunese natuurlijk. En verschillende generaals. Misschien ook wel een minister en gezanten.”

Drie paar glanzende ogen kijken hem de woorden zowat uit de mond. Majoor Breunese. Generaals. Een minister. Gezanten. Dat is toch zeker ook niet niks. „Hiep hoy! Hiep hoy!” schreeuwt Marlieske dan opeens weer uitgelaten. En van louter voorpret pakt ze Pier vast en maakt een rondedansje met hem.

Maar dan plotseling houdt moeder hen tegen en zegt zacht en een tikkeltje geschrokken: „Stil jongens. Ophouden. Daar staat iemand voor de microfoon te praten.” En dan verrast: „Ik geloof vast dat het majoor Breunese is.”

Ze kijken op slag allemaal in dezelfde richting als moeder. En ja, hoor, daar staat werkelijk majoor Breunese. Met een meneer die een microfoon in z'n hand heeft. Hij houdt 'm majoor Breunese voor en zegt er even later zelf ook iets voor.

„Dat is vast voor de radio.” Pier fluistert het onwillekeurig.

„Of voor de televisie,” zegt Corrie zacht.

„Wie weet,” lacht vader. „Hoewel, ik zie geen televisiewagen. Maar in ieder geval is het leuk dat wij dit net zien.”

„Nou!” zegt Marlieske hartgrondig.

9. Vierdaagse-vrijdag

Op de derde dag van de vierdaagse gaan ze naar Groesbeek. Naar het bosbessendorp, zoals er in de krant staat. Met de bus. Dat is op zichzelf al een mooi tochtje. Vooral het laatste gedeelte ervan.

„Wat doet het me hier aan Zuid-Limburg denken,” zegt moeder verrukt. „Vooral aan de omgeving van Epen. Die heuvels en die dalen. En die verschillend gekleurde akkers tegen de heuvelhellingen aan. Al die vakken geel en bruin en groen. En dan die bossen op de achtergrond.”

Vader knikt. „Ja, heb hebt gelijk,” zegt hij. „Daar heeft het veel van.”

Marlieske zegt niets. Ze is nog nooit in Zuid-Limburg geweest. Ze kan dus ook niet weten of het er daar net zo uitziet als hier. Maar mooi is het in ieder geval wel, vindt ze. Prachtig. En als het in Zuid-Limburg even mooi is als hier, dan wil ze daar ook best 's naartoe. Nou, reken maar.

Marlieske maakt wel alles van het vierdaagse feest mee. Want de vorige avond is ze met haar vader en moeder en de anderen de stad in geweest om de feestverlichting te bekijken. Daar heeft ze ook uitbundig van genoten. De binnenstad leek wel een sprookje vond ze, met al die schitterend verlichte straten. En druk als het er overal was. Nee, verschrikkelijk. Maar ook dol-gezellig met die trottoirs en pleinen vol vrolijke mensen. En overal leek wel muziek te zijn.

In Groesbeek valt ook weer van alles te beleven. Er zijn daar maar eventjes zeven korpsen om het er voor de lopers en kijkers gezellig te maken. De mannen van onze en van de Britse Koninklijke Luchtmachtkapel zijn daar. Schotse doedelzakspelers en noem maar op.

Jammer genoeg begint het om een uur of halfelf een beetje te druppen. Eerst zo weinig, dat je het bijna niet eens merkt. Maar later wordt het erger en begint het echt te motregen. Sneu. Maar gelukkig lijdt de stemming er niet onder. Als de lopers er de moed in weten te houden en vaak nog vrolijk zingend de hoogte af de dorpsstraat in komen marcheren, mogen de kijkers natuurlijk helemaal niet klagen of mopperen over dat beetje nattigheid. Nu, Marlieske doet dat in ieder geval ook niet. Ze vermaakt zich weer kostelijk.

Eén kleine teleurstelling krijgt ze te verwerken. Ergens worden

luchtballonnen uitgedeeld. En als zij dat in de gaten krijgt en er naartoe rent, zijn ze net op. Dat is sneu natuurlijk. Maar vooruit maar. Een luchtballon krijgt ze thuis wel 's weer. En er staat zoveel tegenover.

De familie Van Vliet heeft weer een mooi plaatsje kunnen veroveren. Helemaal vooraan op het trottoir. Niet zover bij hen vandaan is een oliebollenkraam neergezet. En tot tweemaal toe zien ze een man in een hagelwit kokskostuum, de hoge muts zwierig op z'n hoofd, met een blad vol warme oliebollen naar de plaats gaan, waar majoor Breunese en de andere „hoge omes” de vierdaagse-lopers zien voorbijgaan. Een allerleukst gezicht is dat. Of hij zo uit „In de soete suikerbol” vandaan is gestapt. En lekker als die deftige meneren er even later allemaal van smullen. Nee, enig gewoon. Marlieskes ogen vliegen naar alle kanten. Er ontgaat haar niets.

Telkens opnieuw komen er mannen langs de trottoirs met pinda's. Vers-gebrande en ook zoute. Ze dragen ze in bakjes die aan een riem om hun schouders hangen. Eén van hen is een echte grappenmaker. Die zingt z'n koopwaar aan de man. De mensen moeten daar allemaal om lachen. Maar hijzelf lacht stellig inwendig nog het hardst, want hij doet een goede zaken! Nee, geweldig.

Dames collecteren voor het Prinses Irene-fonds. Met het geld dat ze ophalen willen ze graag wat vreugde brengen in het leven van mensen die heel lang ziek zijn.

En dan zijn er de vierdaagse-lopers natuurlijk telkens opnieuw, met snelwandelaars en al. Ja, er is werkelijk weer van alles te beleven en te genieten. Maar Marlieske en Pier verdwijnen toch af en toe een poosje. Dan schieten ze een lunchroom of een restaurant binnen op jacht naar suikerzakjes en -wikkels. Maar ze doen het niet meer stilletjes, zoals in Wijchen. Nee, ze vragen nu eerst netjes of ze even weg mogen. En ze komen ook telkens weer even terug om te kijken of Herman er misschien intussen al is. Want al plaagt vader hen nu nog zo hard dat ze, als het erop aan komt, meer belang hebben bij hun suikerzakjes dan bij hun broer, ze willen hem toch beslist niet mislopen. O, zo. Maar waarom zul je niet twee vliegen in één klap vangen als je de kans daarvoor krijgt? Nu, dat doen zij. Ze zien Herman en ze komen met een flinke aanwinst voor hun verzameling suikerzakjes thuis. Als dat nu niet fijn is.

En dan komt de vierdaagse-vrijdag, de laatste dag van het vierdaagse festijn. De grote dag. De stoelen, banken, planken en kisten, die al een paar dagen aan beide kanten van de brede, kilometers

lange St. Annastraat hebben gestaan, zijn voor dag en dauw al bezet. Sommige mensen hebben daar de hele donderdagnacht zelfs al op de door henzelf klaargezette plaatsen gezeten. Die waren zeker bang dat brutale rakkers ze stiekem zouden bezetten. Of op het laatste ogenblik hun stoelen of kistjes of wat dan ook, ijskoud achteruit zouden schuiven om er hun eigen netjes voor in de plaats te zetten en zo mooi vooraan te komen. Die hebben er nog eens wat voor overgehad. Maar daarvoor hebben ze nu dan ook een echt eerste-rangsplaatsje.

Tegen twaalf worden de eerste lopers pas verwacht, maar de familie Van Vliet gaat om een uur of tien toch ook alvast maar op stap. Ze hebben tassen vol eten en drinken en allerlei lekkers bij zich. En wat te lezen bovendien. Ze zullen zich heus niet vervelen. Vader speelt het klaar z'n krant op z'n tribuneplaats te lezen, zij het niet zonder moeite. Maar moeder komt niet verder dan het hoofdartikel. Haar kroost laat haar eenvoudig niet met rust. Dan moet ze hier iets bewonderen en dan weer daar naar kijken. Maar dat is geen wonder. Er is ook zoveel te zien. Het loopt maar aan. De Nijmegenaren hebben allemaal een vrije dag en lijken ook wel allemaal op de been te zijn. En vanuit het hele land brengen de treinen en de extra treinen niet te vergeten plus massa's autobussen de mensen naar de oude keizersstad. Bij duizenden komen ze aan. Het lijkt wel of heel Nederland er deze laatste dag bij wil zijn. En het weer werkt zo heerlijk mee om alles tot een echt feest te maken. Het is veel warmer dan de voorgaande dagen. De warmste julidag die er dit jaar tot nu toe geweest is, staat er 's avonds in de kranten. 's Morgens houdt de zon zich af en toe nog wel een beetje schuil achter de wolken, maar 's middags schijnt hij aan één stuk door. Maar te warm wordt het ook dan niet, want een fris windje zorgt voor de nodige koelte. Het is werkelijk ideaal wandel- en kijkweer.

Marlieske verveelt zich geen ogenblik. Pier en zij kijken maar en verzamelen ondertussen weer iets anders. Papieren zonnekleppen die royaal worden rondgedeeld. Allemaal voor reclame natuurlijk. Maar dat mag niet hinderen. Het kan hun niet schelen dat er iets op staat. En wat er op staat al evenmin. Of het nu Roxy is, of De Gelderlander, of Revilac, of Lexington of nog weer wat anders. Het doet er allemaal niets toe. Als zij er maar een heleboel bij elkaar krijgen om er thuis mee te kunnen spelen.

Af en toe grabbelt moeder 's in één van de tassen of netten en trakteert haar man en kroost. Ja, het is heus best uit te houden daar op hun mooie tribuneplaatsen. Maar om een uur of halftwaalf gaan

moeder en Marlieske toch nog even de straat op. Om bloemen voor Herman te kopen. Ze doen het dan pas, omdat ze hun bloemenhulde graag zo vers en fris mogelijk aan hem willen geven. En ze hoeven hem voorlopig beslist nog niet te verwachten. Maar het nog langer uitstellen durven ze toch echt niet. De tribunes lopen zo langzamerhand ook vol. En in de St. Annastraat moeten de kijkers nu al rijen dik zitten volgens de verhalen. Ze zijn bang dat ze er straks bijna niet meer door zullen kunnen komen.

Marlieske mag zelf haar bloemen kiezen. Op het plein waar sommige verkopers met hun karren vol fleurige waar staan en anderen al dat kleurigs in bussen op de grond hebben uitgesteld. Maar ze heeft haar keus gauw gemaakt. Een grote bos oranje gladiolen neemt ze. Omdat ze precies dezelfde kleur hebben als die, waarmee die kleine meisjes bij de vlaggenparade zwaaiden.

Moeder koopt een boeket gemengde anjers. En dan gaan ze zo vlug mogelijk naar hun plaatsen terug.

En dan, tegen twaalven, beginnen de mensen opeens heel hard te klappen. De eerste vierdaagse-loper gaat voorbij. Een poosje later komt de tweede. Dan een groepje. En zo gaat het door. Handgeklap. Een poosje stilte. Gejuich. Rust. Totdat om een uur of twee het applaus eigenlijk niet meer van de lucht is en aan een stuk door tegen de huizen en over de hoofden klatert. Want dan blijven ze komen, achter elkaar, de dappere soldaten van het geweldige vierdaagse-wandelleger, dat nu wel een bloemenleger geworden lijkt te zijn. Want niemand zie je zonder bloemen. De burgers niet. De militairen niet. De groepen niet. En de enkelingen al evenmin. Of het nu buitenlanders zijn of landgenoten, het doet er allemaal niets toe. Niemand is vergeten. Sommigen dragen niet één bos, maar wel drie of vier. En telkens opnieuw schiet er nu hier en dan daar nog weer iemand op hen af om ze te feliciteren en nog meer bloemen te geven. En heel vaak gebeurt dat met een stevige pakkerd. Dat vindt Marlieske nog het allermooist. Want verlegen als sommige van die stoere lopers dan opeens kijken. Enig gewoon. Maar de meesten vinden het prachtig en marcheren even later met stralende gezichten weer fier achter de muziek verder. Zo fit, als hebben ze de laatste dagen met elkaar niet honderd zestig, tweehonderd of zelfs tweehonderd twintig kilometer „gewandeld”, maar komen ze gewoon van een aardig ommetje terug. Want muziek is er en niet weinig ook.

Vlak bij de tribune waar Marlieske met haar familie van de blijde inkomst zit te genieten, zijn televisiecamera's opgesteld. Radio-reporters schieten dan de een en dan de ander aan om hen voor hun

microfoons te laten vertellen hoe ze het gemaakt hebben deze dagen, wat ze van de vierdaagse vinden en nog veel meer.

Op de eretribune zijn de „hoge omes” intussen ook aangekomen. Verschillende met hun dames. Telkens als een troep militairen die tribune nadert, klinkt het bevel: „Hoofd rechts”. Wat de soldaten natuurlijk prompt opvolgen. En zo marcheren ze dan voorbij hun commandanten met de hand aan hun pet ten groet. En steevast staat dan op de kleine verhoging voor de eretribune een hoge militair ook stram in de houding om hen te groeten. Soms is het een Zwitser. Dan weer een Engelsman. Of een Nederlander. Of een Belg. Of nog weer iemand uit een ander land. Ieder groet z'n eigen soldaten.

Marlieske vindt het machtig. Ze klapt haar handen zowat rood. Zo geestdriftig is ze. Alles is ook zo mooi en zo blij en zo heerlijk. En ze leert intussen de deftigste woorden. „Het is grandioos,” zegt een wat aanstellerig jong meisje dat achter hen zit. „Ja, werkelijk imposant,” beaamt haar buurman, een jongeman met geplakte haren. Marlieske raakt gerust niet ondersteboven van die dure woorden, hoor. Niks ervan. Ze lacht er stilletjes om. Ze begrijpt best wat ze ermee bedoelen. Want ze zeggen het op precies dezelfde toon als waarop Corrie juicht: „Het is geweldig.” En een oude, grijze dame voor hen, onder de indruk, zegt: „Het is werkelijk groots.”

Marlieske herhaalt die deftige woorden intussen toch een keer of wat stil voor zich heen. Ze moet als ze weer thuis zijn, toch zeker alles aan Tannie en Carla en de anderen kunnen vertellen. Nou.

Moeder presenteert frisse zuurtjes. „Mmm, lekker. Dank u,” zegt Marlieske. En dan: „Mam, een meneer achter ons zei zo pas dat je veilig kon aannemen dat er op de St. Annastraat nu wel honderd-duizend mensen zitten en staan te kijken.”

Moeder moet even glimlachen om die eigenwijze uitdrukking van haar kleine dochter: veilig aannemen. Precies zo heeft die meneer het natuurlijk gezegd. Maar dan zegt ze ongelovig: „Nee toch? Zó-veel?”

Marlieske knikt ijverig. „Ja. Ik heb het goed gehoord. Heus.”

„Nou, dat is geweldig,” vindt moeder dan.

„Ja, hè?” Marlieske straalt. Als je ook zo iets meemaakt. Maar vlak daarop schreeuwt ze: „Daar komt Herman. Gauw moeder.” Doodsbenauwd dat ze te laat beneden zullen zijn, pakt ze haar bloemen, schuift langs de mensen naar de trap en roept intussen al maar: „Herman! Herman!” Stel je ook even voor dat hij hen niet ziet en hen voorbijloopt.

De mensen op de tribune hebben allemaal schik in haar en maken zoveel mogelijk ruimte om haar voorbij te laten gaan. Maar ze heeft zo'n haast dat ze bij de laatste traprede toch nog struikelt. Gelukkig weet een vriendelijke meneer haar nog net te grijpen, zodat ze niet valt. Maar moeder, die heel wat rustiger achter haar aan komt, schrikt er toch behoorlijk van en roept: „Marlieske toch. Voorzichtig.” Maar Marlieske hoort het niet eens. Ze heeft alleen maar aandacht voor Herman, die nu al heel dichtbij is. Hij loopt samen met een andere jongen en ze dragen allebei een bos gladiolen op hun arm. Wie hun die gegeven heeft? . . . Rode zijn het. Gelukkig. Als het ook oranje geweest zouden zijn, net als die van haar, dat zou ze toch echt een beetje jammer gevonden hebben. Maar nu . . .

Ze rent op 'm af, vliegt 'm om z'n hals, zoent 'm dat het klapt, jubelt: „Wel gefeliciteerd, hoor, Herman. We zijn verschrikkelijk trots op je,” en duwt 'm ten slotte haar bloemen ook in z'n handen.

Moeder ziet het lachend aan. Maar als Marlieske Herman een kus geeft, houdt ze haar hart toch echt eventjes vast. Herman moet van dat „ge vrij” zoals hij zo heerlijk minachtend kan zeggen, de laatste jaren al helemaal niets meer hebben. En dan nu hier, midden op straat, voor het oog van al die vreemde mensen. Als hij nu maar niet vindt dat ze 'm voor schut zet en haar boos van zich afschudt. Jongens op deze leeftijd . . . Maar nee hoor, er gebeurt niets van dat alles. Ze heeft zich zorgen voor niets gemaakt. Want Herman lacht en schijnt alles heel gewoon te vinden. Ach ja, hij heeft natuurlijk vandaag al zoveel dergelijke begroetingen gezien. Hij zal wel denken: dat hoort er nu eenmaal bij. Nu, des te beter. Opgelucht verdeelt ze vlug haar anjers in twee kleinere bosjes, feliciteert eerst Herman, dan z'n kameraad en geeft hun dan allebei een van de boeketjes bloemen.

De jongens bedanken haar, zwaaien er dan mee naar vader en Corrie en Pier, die naar hen roepen en wuiven. En naar al de andere mensen op de tribune die zo echt van harte voor hen klappen.

Maar dan wandelen ze weer verder. Ze moeten immers nog naar „De Vereniging” om hun welverdiende beloning, het vierdaagse-kruis, in ontvangst te nemen.

Een kwartiertje later komt Herman alleen terug. Al van verre zwaait hij met z'n kostbare medaille. Pier en Marlieske schuiven vlug een eindje van elkaar af. Hij moet tussen hen in zitten natuurlijk. Het vierdaagse-kruis gaat van hand tot hand. Iedereen bewondert

het. Maar moeder grabbelt, zodra ze het gezien heeft, alweer in haar tassen en stopt Herman van alles toe.

Vader moet haar daar natuurlijk eventjes mee plagen. „Moet je je oudste 's weer even verwennen?” lacht hij. „Hij is ook zoveel uren onder z'n moeders vleugels vandaan geweest, hè?”

Maar moeder laat vader rustig plagen. „Die jongen heeft vandaag alleen meer gedaan dan wij met z'n allen,” vindt ze. „Die moet nodig wat hebben. En flink wat ook.”

Nu, de verwennerij is aan Herman welbesteed. Hij eet, alsof hij in geen dagen wat gehad heeft. „Kerel, waar laat je het allemaal?” zegt vader ten slotte verbaasd. „Je lijkt Hollebolle Gijs wel.”

Die vader. Hollebolle Gijs. Marlieske schatert. En dan begint zij ook te plagen. „U bent natuurlijk bang dat Herman niets voor u over laat,” zegt ze ondeugend.

Vader doet net of hij het voor ernst opneemt. Hij kijkt vlug even naar moeder, knipoogt dan naar Marlieske met een gezicht van: moeder mag het vooral niet weten en fluistert daarop aan Marlieskes oor: „Jij hebt het begrepen, puk. Zo is het precies.”

Marlieske heeft de grootste schik. Ze speelt het spelletje dadelijk mee. Op haar beurt buigt ze zich over naar vaders oor en fluistert troostend terug: „Wees maar niet ongerust, hoor, paps. We hebben genoeg. Meer dan genoeg.”

„Gelukkig,” zucht vader quasi-opgelucht.

Moeder kijkt zielstevreden. En Herman lacht maar 's en pakt z'n zoveelste kadetje uit de plastic zak, die moeder hem gegeven heeft. En intussen vertelt hij: „Vlak voor ons kreeg iemand het gouden kruis. Dàt was mooi!”

„Van echt goud?” vraagt Marlieske dadelijk met het nodige ontzag in haar stem.

Herman trekt z'n schouders op. „Dat weet ik niet,” zegt hij dan eerlijk. „Maar ik denk van niet. 't Zal wel verguld zijn. Anders zou het wel heel erg duur worden, hè? Maar prachtig was het evengoed.”

Marlieske knikt. Ja, dat gelooft ze best. Een gouden vierdaagse-kruis. Wat klinkt dat geweldig.

„Wanneer krijg je dat?” wil Pier nu weten.

„Als je de vierdaagse tienmaal gelopen hebt,” vertelt Herman.

Asjeblijft. Tien keer. Dat is niet niks, denkt Marlieske. Maar Herman . . .

„Ga jij dat ook proberen te halen?” vraagt ze dan met een ernstig snuitje. Als Herman dat haalde zou ze nog 's echt tegen 'm opzien.

Het lijkt haar machtig om een broer te hebben met een gouden vierdaagse-kruis.

Herman lacht. „Wie weet,” zegt hij dan.

De mensen beginnen weer te klappen. Een groep verpleegsters gaat voorbij. Ze zien er zo aardig uit in hun frisse uniformen en natuurlijk dragen ze ook allemaal bloemen. Maar vlak achter hen aan loopt tussen een club fier marcherende mensen iemand verschrikkelijk te krukken.

„Och kijk 's, wat zielig,” zegt Marlieske meteen vol medelijden.

„Die meneer heeft vast heel erg zere voeten. Misschien zitten ze wel onder de blaren. Zo'n stumperd.”

„Dat kan best zijn,” zegt Herman. „Maar hij is er nu gauw, moet je maar denken,” laat hij er troostend op volgen.

„Ja, gelukkig wel,” zucht Marlieske.

Een hele poos blijft het nu weer één fleur al fleur. Maar dan komt er iemand aan die tussen twee anderen in loopt. Of eigenlijk zou je beter kunnen zeggen: in hangt. Z'n kameraden steunen hem waar ze maar kunnen. Het lijkt bijna of ze hem dragen. Dit vindt Marlieske helemaal verschrikkelijk. Maar Corrie zegt geestdriftig: „Prachtig dat ze elkaar zo helpen en niet in de steek laten.”

Dat is natuurlijk ook wel zo, maar Marlieske vindt het toch vreeslijk zielig. „Die meneer kan immers niet meer,” zegt ze. „Dat zie je toch. Laat hij er toch mee ophouden.”

Maar dat is Pier helemaal niet met haar eens. „Zeker zo vlak bij z'n doel. Nadat hij vier dagen gesjouwd heeft,” snuift hij verontwaardigd. „Dan krijgt hij immers ook geen vierdaagse-kruis. Hij mocht wel hartstikke gek zijn als hij het nu opgaf.” Zo, dat is mannentaal. Daar kan Marlieske het mee doen.

Ze knikt ook een beetje. Want aan de ene kant heeft Pier gelijk natuurlijk. Dat voelt ze wel. Maar aan de andere . . .

„We doen het nooit meer, we doen het nooit meer. Dit is de allerlaatste keer,” horen ze dan opeens zingen. Het is een troep Nederlandse soldaten die dit doet. Uit volle borst. Maar ze menen er niets van. Dat zie je aan hun vrolijke snuiten.

De mensen moeten er allemaal om lachen en geven hun een extra applausje. Marlieske klapt dapper mee. En dan komen de Israëliërs aan gemarcheerd achter hun blauw-witte vlag met de davidster. Nu klappen de mensen nog harder dan daarnet. Sommigen gaan er van louter geestdrift zelfs bij staan.

„Je hoeft niet te vragen of deze groep ook geliefd is hier in Nijmegen,” zegt een oude heer voldaan.

„Nou,” beaamt z'n buurman hartgrondig. „En dat ze nu die davidster, die ze in de oorlogsjaren tot hun schande moesten dragen de... ja, de ereplaats in hun vaderlandse vlag hebben gegeven. Prachtig vind ik dat.”

Moeder hoort het en ze kan het niet laten. Ze moet even achterom kijken en hartelijk naar hen knikken. Ze is het zo met hen eens. In gedachten ziet ze in die eerste bezettingsjaren die arme Joden weer lopen, die de gele, zespuntige ster van David, als was het een teken van schande, zichtbaar op hun kleren moesten dragen. Lang na de oorlog heeft ze 's ergens gelezen dat, toen in Denemarken het bevel kwam: alle Joden moeten een gele band met de ster van David om de arm dragen, koning Christiaan van Denemarken daar zo prachtig en dapper op geantwoord heeft. Diezelfde avond werd door de radio van de ondergrondse omgeroepen: „De koning heeft gezegd, dat de ene Deen precies gelijk is aan de andere Deen. Hijzelf zal als eerste de ster van David dragen en hij verwacht dat iedere trouwe Deen hetzelfde zal doen.” De volgende dag droeg eigenlijk iedereen in Kopenhagen een band met de davidster om de arm. En de dag daarop herriepen de Duitsers het bevel. Geweldig vond ze dat.

Er komen alweer andere groepen aan. Ze hebben zich vandaag allemaal in hun keurigste tenue gestoken. De ene is daardoor nog meer de moeite van het bekijken waard dan de andere. Marlieske weet gewoon niet meer welke ze nu wel het mooist vindt. Ze raakt er eenvoudig door verbijsterd. En dan gaat ze 's even verzitten en kijkt daarbij toevallig tussen de voetenplanken door naar beneden. En op hetzelfde ogenblik is al haar aandacht voor de vierdaagse weg. Ze ziet daar onder die hoge tribune iets. En nu krijgt ze me daar op eens dan toch een prachtig ideeetje! Nee maar, schitterend gewoon. Achter Herman langs trekt ze Pier meteen aan z'n mouw en fluistert even met hem. Het volgende moment kijkt Pier ook naar beneden. Om vlak daarop tegen Marlieske te lachen en ijverig te knikken.

„We moeten wel vragen of we even weg mogen, hè?” zegt Marlieske dan, nog steeds zacht.

„Tuurlijk,” vindt Pier. „Doe jij het maar.”

„Goed.” Marlieske wacht er geen ogenblik mee. Hoe eerder ze op stap gaan, hoe meer... „Moeder, mogen Pier en ik wel eventjes weg samen?” vraagt ze lief.

Moeder lacht. „Weer op de suikerzakjesjacht?” vraagt ze dan.

Maar Marlieske schudt haar hoofd. „Nee, mam.” Op een andere jacht, had ze er bijna op laten volgen. Maar dat houdt ze gelukkig nog net bijtijds binnen. Verbeeld je dat moeder het dan 's niet goed

zou vinden en ze hier zouden moeten blijven. Ze hebben wel helemaal geen kwaad in de zin, maar je weet nu eenmaal nooit precies wat je aan grote mensen hebt. Soms mag iets wat je bijna niet eens durfde vragen en op een andere keer mag iets niet, waarvan je vast en zeker gedacht hebt dat het gerust zou mogen. En als Corrie er zich dan ook nog mee gaat bemoeien. Die heeft er deze vakantie toch zo'n handje van om overal haar eigenwijze neus in te steken. Nee . . .

Moeder kijkt vragend naar vader. „Durven we dat wel te wagen?” vraagt ze een beetje benauwd. „Het is hier zo druk.”

Maar vader, minder gauw bezorgd en ongerust dan moeder, zegt: „Och, ze hebben nu al zoveel uren gezeten en gekeken. En Herman is binnen. Laten ze hun benen maar 's eventjes strekken, niet? Maar denk eraan: jullie blijven niet te lang weg en hier in de buurt, hoor,” laat hij erop volgen. En Pier en Marlieske zien aan z'n ogen dat het er niet best voor hen zal uitzien als ze dat niet doen.

„Tuurlijk, vader.” „Ja, vader,” zeggen ze daarom vlug. Ze staan al.

„En ook niet aldoor heen en weer lopen, hoor,” zegt moeder dan nog.

„Dat is veel te lastig voor de andere mensen hier op de tribune.”

„Nee, mam. Ja, mam.” Pier en Marlieske hebben het begrepen. En dan verdwijnen ze als de hazewind. Want ze hebben haast. Als er straks meer kinderen op hetzelfde idee komen als zij, dan . . .

Even later lopen ze gebukt onder de tribune en zoeken ijverig naar . . . flesjes. Ja, heus, naar lege flesjes.

Heel de middag hebben er mannen met flesjes vruchtensap langs de verschillende tribunes lopen leuren. En ze doen dat nog. Ze verkopen flink. Want niet iedereen heeft zo goed gezorgd als moeder Van Vliet en een heleboel mensen zijn maar wat blij dat ze hier drinken kunnen krijgen. Het is echt „dorstig” weer. Maar als de flesjes leeg zijn zitten de kopers er eigenlijk een beetje mee. Een enkele houdt het in z'n handen. Het flesje is per slot betaald. Als ze het straks ergens inleveren, krijgen ze er een dubbeltje voor. Dat hebben ze dan maar weer. Maar de meesten vinden dat blijkbaar te lastig. Die laten het tenminste maar gauw tussen de tribuneplanken door op de grond vallen. Daar moet de reinigingsdienst zich later maar over ontfemen, denken die zeker. Nu, dat is de reinigingsdienst ook gerust wel toevertrouwd. Maar Pier en Marlieske willen hen alvast wel een handje helpen. Heel wat flesjes zijn natuurlijk kapot gevallen. Maar er zijn toch ook nog genoeg hele. Die zoeken ze eruit en rapen ze op. Heel voorzichtig, om zich niet aan de kapotte te bezeren. En als ze er zoveel hebben dat ze niet meer kun-

nen dragen, brengen ze ze naar een stalletje op het plein, waar hun voor ieder gaaf flesje prompt een dubbeltje wordt uitbetaald. Dat is even fijn.

Het is nogal een eindje lopen. Dat vinden ze wel een beetje jammer. Nog niet zo zeer om het lopen zelf, hoewel dat ook niet meevalt als je je armen vol flesjes hebt, terwijl het overal zo vol en druk is, dat er geregeld iemand meer of minder hard tegen je opbotst. Maar nu zien andere kinderen hen sjouwen en brengen ze verschillende van hen op hetzelfde idee. Zo wordt het verzamelen moeilijker. Hoe meer liefhebbers . . .

Afijn, er zijn meer tribunes dan één en je moet een ander per slot ook wat gunnen. Bovendien doen zij het samen. Dat scheelt ook alweer. Na een dik halfuur hebben ze tenminste al vier en een halve gulden „verdiend”. Dat is me toch eventjes wat. En ze hebben een mooi plannetje! Nou! Ze willen voor dat geld voor moeder een souvenir kopen. Een herinnering aan deze heerlijke vakantie in Nijmegen. Dolgraag zouden ze nog een poosje met dit fijne „werk” willen doorgaan, maar ze durven nu toch echt niet langer weg te blijven. Niet te lang zei vader en . . .

Ze piekeren er niet langer over. Zeer eensgezind lopen ze terug.

„We vertellen het aan niemand, hoor,” zegt Marlieske intussen.

„Natuurlijk niet. Het moet een echte verrassing worden,” vindt Pier.

„Ja,” knikt Marlieske blij. En geestdriftig: „Ik zou zo wel naar de winkels willen gaan.”

Maar Pier zegt nuchter: „Dat zou je niet veel geven. Die zijn vandaag immers allemaal gesloten. Zùlke winkels tenminste.”

O ja, dat is waar ook. Daar had Marlieske niet zo gauw aan gedacht. Nu, des te beter. Dan hoeft ze er ook geen hartzeer van te hebben dat ze er niet naartoe kan gaan. En opeens maakt ze een luchtsprongetje van plezier. Vier en een halve gulden. Dat is toch ook zeker geweldig. „Nu kunnen we voor mamma en pappa allebei misschien wel een souvenir kopen,” bedenkt ze, zelf verrast door deze ontdekking. „We hebben zoveel geld.”

„Ja,” knikt Pier blij. „Of één heel mooi voor vader en moeder samen.”

„Ja, dat kan ook,” vindt Marlieske. Ze zijn het zo eens vanmiddag, die twee.

10. Een souvenir voor moeder

Tegen halfzeven stapt de familie Van Vliet op die vierdaagse-vrijdag hun vakantiehuis binnen. Ze zijn allemaal een beetje moe van al het kijken en een beetje stijf van het lange zitten en Herman natuurlijk van z'n laatste veertig-kilometertocht, maar toch ook heel voldaan over deze prachtige feestdag. 11323 van de 11598 lopers die dinsdag op pad zijn gegaan hebben de eindstreep gehaald. Het is geweldig. Daar zijn ze het allemaal over eens.

En als is er op gewacht, met dat vader de voordeur sluit, begint de telefoon te rinkelen. Marlieske, kleine vlugge Flip als ze is, is er het eerst bij. Ze neemt de hoorn van de haak en zegt netjes: „Met het huis van de familie Bosch.”

„Keurig, Marlieske,” prijst meteen een mannenstem aan het andere eind van de lijn. En lachend: „Vertel me nu ook maar 's zo netjes met wie je spreekt.”

Heel even staat Marlieske stomverbaasd te kijken. Weet die meneer dat zij Marlieske is zonder dat zij dat gezegd heeft? ... Maar dan begint haar hele gezicht opeens te stralen. Ze weet het. Ze weet het. En ze juicht: „Oom Bert. U bent oom Bert uit Arnhem.”

„Goed gehoord,” lacht oom Bert. „En raad nu eens voor wie ik bel.”

O, dat vindt Marlieske helemaal niet moeilijk. „Voor vader natuurlijk,” zegt ze prompt.

„Mis.”

„Mis?” Marlieske kan dat maar ternauwernood geloven. Voor wie ...

„Dan voor Herman,” zegt ze vlug. Oom wil natuurlijk weten of Herman het gehaald heeft en hem dan feliciteren met z'n vierdaagse-kruis.

„Ja,” zegt oom Bert. „Maar ook voor ... jou. We hebben jullie vanmiddag samen op de televisie gezien, weet je. Heel duidelijk. En dat vonden we zo leuk, dat we het jullie even wilden vertellen. Tante An meende dat ze op de achtergrond je moeder ook nog gezien had, maar dat is mij dan ontgaan. Maar jullie tweetjes zagen we zo goed, zeg.”

Marlieske wordt hoe langer hoe roder van louter opwindning. Is me dat ook even wat. Op de televisie. Die televisiecamera's stonden wel dicht bij hen. Maar ze hebben zelf nergens erg in gehad. „O wat enig, oom Bert,” jubelt ze als oom zwijgt. „Wat enig. Zag u dat ik Herman bloemen gaf?”

„Ja,” lacht oom Bert. En ondeugend: „En ook nog iets anders.”

„O, dat ik 'm een zoen gaf natuurlijk,” lacht Marlieske nu op haar beurt.

„Precies,” zegt oom. „Maar mag ik nu Herman nog even?”

„Natuurlijk oom. Hij staat hier al vlak bij me. Ik geef 'm de hoorn, hoor. Dag, oom.” En terwijl ze Herman met een stralend snuitje de hoorn overreikt: „Oom Bert uit Arnhem.”

Heel de familie staat rondom Marlieske. Ze zijn allemaal op haar gejubel afgekomen. „Alsof hij dat al niet lang gehoord heeft,” zegt Corrie nu een beetje schamper. En dan dood-nieuwsgierig: „Maar vertel nu 's gauw. Heeft oom jullie echt op de televisie gezien?”

Marlieske knikt hevig en doet dan opgetogen het hele verhaal. Zo zacht mogelijk om Herman niet te storen.

Ze vinden het allemaal geweldig. „Misschien heeft Tannie het ook wel gezien, Marlieske,” bedenkt moeder dan opeens.

„Ja,” zegt Marlieske verrast. „Bij mevrouw Baars. Wat zou dat enig zijn.”

Ze zou opeens zo wel naar huis terug willen om het Tannie maar gauw te kunnen vragen. Maar zo ver is het nog lang niet. Ze blijven hier nog een hele week. En om te beginnen moeten ze nu eerst nog eten. En dan proberen even te rusten. En daarna hebben ze nog een heel fijn plannetje. Dan gaan ze met z'n allen naar de taptoe en het vuurwerk dat boven de Waal zal worden afgestoken om daarmee de vierdaagse extra feestelijk te besluiten. Prachtig zal dat lijken boven die brede rivier. Vast nog veel mooier dan bij hen op de Koningin Emmabaan. En dat vond ze al zo schitterend. Nee, dat zou ze toch allemaal niet graag willen missen. Nee, naar Tannie . . . Maar ze kan haar wel een briefje schrijven en haar daarin vragen of ze hen gezien heeft, bedenkt ze dan. En als Tannie dan gauw terugschrijft. Ja, dat is ook leuk.

De volgende morgen slapen ze allemaal heerlijk uit. Het is de vorige avond zo laat geworden. Dat komt hun echt wel toe. Maar het was de moeite waard om er voor deze keer nachtwerk van te maken. Daar zijn ze het allemaal over eens. En ze zullen er stellig nog heel vaak over napraten. Ze zouden dat prachtige slotstuk van de vierdaagse niet voor nog zoveel hebben willen missen. Dan zouden ze beslist een gevoel gehad hebben of het niet af was. En nul 't Is alles met elkaar echt een onvergetelijk mooi feest geweest. Dat vinden ze stuk voor stuk. Maar het is ook een feest om nu 's fijn lang te kunnen slapen. Echt uitslapen. „Net zolang als jullie maar willen,”

zei moeder gisteravond royaal. Of liever: vannacht. „Ik roep niemand.”

Natuurlijk houdt moeder woord. En zo gebeurt het dat heel de familie Van Vliet een groot gat in de zaterdag slaapt. Want alles werkt mee. Ze zijn niet alleen allemaal echt een beetje aan het eind van hun Latijn. Maar het wil ook nog zo echt goed slapen. Het regent de volgende morgen en het blijft maar donker. Nu, als dat geen echt weer is om heerlijk in je bed te blijven en je lekker nog 's om te draaien en weer in te slapen als je al 's heel eventjes wakker wordt? Van het plannetje dat Marlieske en Pier samen gemaakt hebben: dadelijk na het ontbijt op stap om de souvenirs te kopen, komt dus niets. Ze ontbijten niet eens. Als de een na de ander ten slotte toch beneden komt is het tijd voor het twaalfuurtje. Ze vinden dat allemaal zo'n grappig idee. Maar ze zijn intussen heerlijk uitgerust en daardoor zo goed gemutst, dat het een oergezellige koffietafel wordt. Ze zitten wel ruim een uur aan tafel. Maar wat geeft het. Niemand heeft haast. Het is immers toch vakantie. En het regent nog steeds.

Maar tegen tweeën gaan Pier en Marlieske samen toch de deur uit. Ze zijn netjes in plastic „verpakt”. Ze kunnen ertegen. Natuurlijk roept moeder hen toch een tikkeltje bezorgd achterna: „Jullie blijven echt niet te lang in de regen rond lopen, hè, jongens?”

„Nee, mam.” Marlieske en Pier beloven het prompt. En ze jokken heus niet. Want ze zijn eerlijk niet van plan om lang in de regen te blijven sjouwen. Ze weten een groot warenhuis. Daar kun je van alles krijgen. En daar gaan ze regelrecht naartoe. Als ze daar niet slagen, nu, dan weten ze het niet meer.

Onderweg bedenken ze allerlei dingen die ze misschien wel zullen kunnen kopen. Een mooie vaas met Nijmegen erop geschilderd voor moeder. Een asbak waar dat ook op staat voor vader. Of voor allebei een mooie kop en schotel. Of een portemonnee. Voor moeder weten ze trouwens veel meer te verzinnen dan voor vader. Een jamstel, zoals ze bij Carla thuis hebben. Een toilethanger. Een breitas. Een kousenwaaier, zoals Corrie er een van haar vriendinnen heeft gekregen en waarin je wel zeven paar nylons kunt opbergen. Nieuwe eierdopjes. Eierlepeltjes. Eiwarmers. Een schemerlampje. En noem maar op. Voor vader vinden ze het veel moeilijker. Sigaren en sigaretten en tabak. Nou ja, dat is niks. Daar blijft niets van over. Zakdoeken. Ook niet leuk. Nu ja, vooruit maar! Wie weet wat ze in dat warenhuis nog allemaal ontdekken. Ze gaan eerst 's goed rond neuzen. En dat doen ze. Heel het warenhuis lopen ze door. Van beneden

naar boven en dan weer terug. En ondertussen wordt het steeds moeilijker om een keus te doen. Dan weer denken ze: dat nemen we. Maar even later zien ze weer iets anders dat ze eigenlijk toch nog veel mooier vinden. Ze zijn echt een beetje door zoveel keus verbijsterd.

En dan opeens zien ze het. Een presenteerblaadje, dat ook nog precies vier en een halve gulden kost. Het kan niet mooier. „Goud” is het met kleine rode en witte figuurtjes erop. Een beeldje. En beslist groot genoeg om er drie kopjes tegelijk op te zetten. Dat móet het zijn. Moeder zei laatst nog: „Ik moet nodig ’s een nieuw presenteerblaadje hebben. Dit is echt niet netjes meer. En dan een wat groter. Het is zo gemakkelijk als je er wat meer op kunt zetten.”

Ze bedenken zich geen ogenblik meer. Ze laten het dadelijk inpakken. Ze hebben nu wel niet iets apart voor vader. Maar het kan best voor vader en moeder samen, vinden ze. Voor vader is het toch ook leuk z’n thee op zo’n mooi blaadje gepresenteerd te krijgen. O, zo.

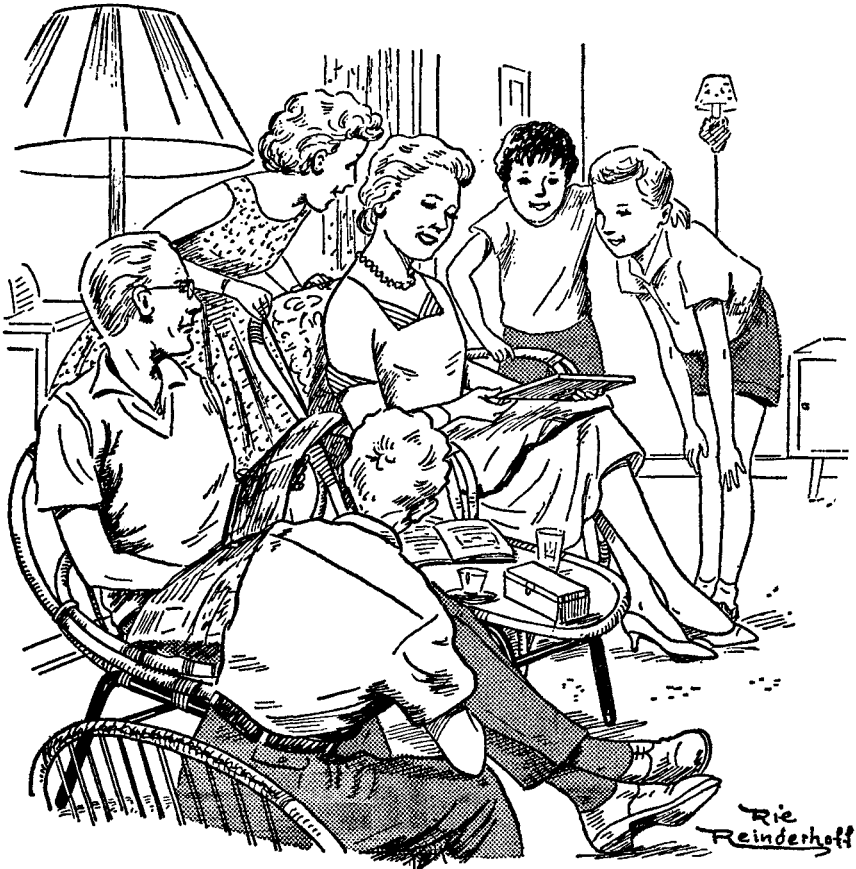
Op een halletje gaan ze met hun schat naar huis. Heel de familie zit gezellig in de serre te lezen, de schemerlampen al aan. En allemaal fronsen ze hun wenkbrauwen een beetje als Pier en Marlieske met het nodige lawaai binnenkomen. Het was nu net zo lekker rustig. Behalve moeder die zich alweer een beetje ongerust zat te maken, omdat ze vond dat die hummels toch wel weer wat lang wegbleven en dan in zo’n vreemde stad. Ze is veel te blij dat ze haar hele koortje nu weer veilig thuis heeft.

Maar Marlieske en Pier merken van dat alles niets. Ze houden hun verrassing samen vast en stevenen er regelrecht mee op moeder af. En dan zeggen ze tegelijk met stralende snoeten: „Voor u. En ook een beetje voor vader.”

Dat hebben ze samen afgesproken. Maar natuurlijk kan Marlieske het niet laten om er nog gauw op een eigenwijs toontje achteraan te zeggen: „Een souvenir van Nijmegen en de vierdaagse.”

Maar dat laat Pier niet op zich zitten. Kun je net denken. Die weet gerust ook nog wel wat. „Van zelfverdiend geld gekocht,” zegt hij trots.

Moeder is zo verrast, dat ze niets anders weet te zeggen dan: „Eerlijk?” en vlug het pakje begint uit te pakken. De anderen kijken allemaal toe. Niemand leest meer. Corrie staat, net als Pier en Marlieske trouwens, al zowat met haar neus boven op de uitpakkerij. Wat er nu toch wel in dat pakje mag zitten? En waar en waarmee

die kleine apen dat geld verdiend hebben? Zij heeft er nooit iets van gemerkt en . . .

En dan houdt moeder het blaadje in haar handen. „Wat mooi! Wat een snoesjel!” zegt ze verrukt. „Maar . . .” Ze kijkt opeens een tikkeltje bezorgd. Van zelfverdiend geld zei Pier. Als . . .

En dan vertellen Marlieske en Pier alles van hun flesjesjacht. „En we dachten dadelijk: dan kopen we van dat geld een souvenir voor moeder,” zegt Marlieske. En ze glundert maar.

„Het is geweldig. Geweldig,” vindt moeder. „Jullie zijn schatten allebei.”

„Maar Marlieske heeft het bedacht,” zegt Pier nu. Hij vindt het niet

meer dan billijk dat hij dit eerlijk vertelt. Als Marlieske niet op het idee gekomen was, zou hij hier zo pas beslist niet met dit cadeautje gestaan hebben. Eerlijk is eerlijk. Moeder moet hem echt niet te veel prijzen. „Zij zag die flesjes daar onder de tribune liggen en toen . . .”

Marlieske kijkt 'm verrast aan. Ze vindt het reuze van Pier dat hij dit zegt. Dat zie je aan haar hele gezicht. Maar ze vindt ook dat ze nu iets terug moet doen. Natuurlijk. Voor wat hoort wat. Wat dacht je anders. „Maar Pier heeft misschien nog wel meer flesjes gevonden dan ik,” zegt zij nu op haar beurt.

Vader glimlacht breed en geeft moeder een grote knipoog. Zijn ze niet kostelijk die twee? betekent dat.

Maar moeder sluit ze in haar armen. Allebei tegelijk. En ze krijgen alle twee een stevige pakkerd. „Heel, heel hartelijk bedankt, hoor, lieverds,” zegt ze dan. „Jullie weten niet half hoe blij jullie moeder gemaakt hebben.”

Pier en Marlieske stralen om het hardst. En vader zegt hartelijk: „Ik geloof dat moeder dit nog het allermooiste van heel de vierdaagse vindt, jongens.”

Marlieske en Pier glunderen nog meer. Want moeder knikt blij en zegt: „Daar kon je wel eens gelijk in hebben, vader Van Vliet.” Als je „kleintjes” ook al hun zelfverdiend geld zo maar gul voor jou besteden, zonder er voor zichzelf ook maar een dubbeltje voor een ijsje of een stuiver voor een lolly af te nemen. Ze weet echt niet of zijzelf toen ze zo klein was . . . Nee, ze vindt het werkelijk geweldig.

Opeens staat ze op en zegt vastbesloten: „Hier ga ik op trakteren.” Dat vinden ze allemaal een reuze-idee.

„Goed zo. Eén hoeraatje voor moeder,” roept Herman. Maar dit laatste had hij wat Marlieske betreft rustig kunnen weglaten. Die danst al met Pier de kamer door en jubelt aan één stuk door: „Hiep hoy! Hiep hoy!” Ze is ook zo verschrikkelijk blij.

INHOUD

	Blz.
1. Eén-nul voor Corrie	7
2. „To a nice little girl”	14
3. „Waar is dat kind nu toch zo gauw gebleven?”	21
4. De vlaggenparade	27
5. In Elst	35
6. Dat zij dit nu net treffen	44
7. Daar is Herman	51
8. Over suikerzakjes en tribuneplaatsen	59
9. Vierdaagse-vrijdag	67
10. Een souvenir voor moeder	79